

Bolwerk

OBRECHT

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt U bij ons in voorraad.
Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL O B R E C H T
A.J.M. v.d. WAART

Willemsparkweg 74
telefoon: 79.02.33 Amsterdam - Zuid

**I
N
S
T
I
T
U
T**

ANNO
1913

C H O E V E R S

EENJARIGE BEROEPSOPLEIDINGEN:

SECRETARESSE, AFD. SECRETARESSE, EUROPEES
SECRETARESSE, RECEPTIONISTE, STENOTYPIST(E)

DIVERSE CURSUSSEN:

MODERNE TALEN (BEGINNERS, GEVORDERDEN;
HANDELSCORRESPONDENTIE, CONVERSATIE)
STENO, TYPEN, BOEKHOUDEN, M. B. A., MIDDENSTAND, ETC.

Vraagt prospectus - Adviezen zonder verplichting

VAN BAERLESTRAAT 11-13 TELEF 72 31 28 - 72 71 56 AMSTERDAM-Z.

SPORTING GOODS CY N.V.

DIR. H. EILERS

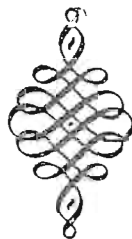
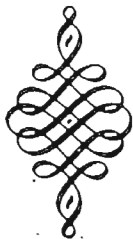
**48, CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM**

**De leverancier van het
PIUS X schooltenue !!**

TELEFOON 79 67 57

bolwerk

JUBILEUM nummer

11e jaargang nr. 7
september 1969

EINDREDAKTIE:

j. lohmann

REDAKTIE:

b. meulenhoff
m. gazendam
r. van soest

TEKENSTAF:

v. zimberlin
f. de soet

FOTOGRAAF:

l. plasman

MENTORS:

dr. j. van loenen
drs. m. siewe

redactioneel

Dit nummer van BOLWERK is een verzameling van de naar mijn mening beste stukjes uit alle voorafgaande jaargangen van "Bolwerk" (plus Rammei en Stampei). Behalve leuk om te lezen zijn deze stukjes ook in zoverre leerzaam, dat ze laten zien wat voor soort lectuur je allemaal kunt insturen. Dat er buiten de school ook nog genoeg onderwerpen zijn, schijnt nog niet tot iedereen doorgedrongen te zijn. Bovendien kunnen de nieuwkomers op deze school aan de hand van deze "Bolwerk" zien, wat er het komende jaar van hen verwacht gaat worden.

We hopen, dat dit zal resulteren in een vloed van copy voor onze krant. Deze ingezonden copy kan gewoon in de copybus worden gestopt. De nieuwe redactie, die dit jaar voor BOLWERK gaat zorgen, zal het dankbaar ontvangen.

j. lohmann

De eerste jaargang is BOLWERK een gestencild blaadje en voor ons kinderachtig, inhoudsloos. Dat kan ook niet anders, want het werd toen (anno 1957) nog samengesteld door tweedeklassers (in die tijd de hoogste klas).

ENKELE AANTEKENINGEN BIJ DE EERSTE UITGAVE VAN ONZE SCHOOLKRANT

Om de taak van de redactie enigszins te verlichten - een redactie, die het erg druk heeft met technische bijzonderheden, zoals type- en stencilwerk - zal ik uiteenzetten wat de plannen zijn voor de nabije toekomst.

Vooraf 2C heeft vaart gezet achter het voorbereidende werk van ons schoolblad. Vandaar ook, dat de redactie gevormd wordt door jongens uit die klas. Het ligt echter in de bedoeling, dat zo spoedig mogelijk jongens en meisjes uit andere klassen zich beschikbaar stellen om de taak van redacteur of redactrice op zich te nemen.

Mocht je interesse hebben in zo'n 'baantje', laat het dan even weten. We moeten met elkaar dit maandblad een goede plaats onder de schoolbladen geven.

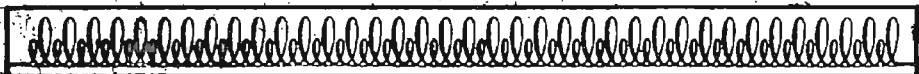
Het zal jullie opgevallen zijn, dat deze eerste schoolkrant gratis verspreid is. Dit werd gedaan om iedere leerling in de gelegenheid te stellen kennis te maken met ons schoolblad.

Het zal overigens duidelijk zijn, dat de onkosten die het uitgeven met zich meebrengt, bestreden moeten worden.

De bedoeling is, dat iedereen zich als ebonnee opgeeft! De abonnementsprijs zal zo laag mogelijk gehouden worden en binnenkort kun je op het publicatiebord lezen, wat een abonnement kost. Je kunt je opgeven bij je klassevertegenwoordigers, die de abonnees weer opgeven bij de redactie.

Onze schoolkrant is nog naamloos. Wanneer je een geschikte naam denkt te weten, schrijf die dan op een briefje en deponeer dat in de copybus. Een jury zal de ingezonden namen beoordelen en de beste uitkiezen voor dit blad. De inzender van die naam krijgt een gratis jaaronnemenent! Veel succes! en geef je op als abonnee.

G. W. F. C. VERWEIJ

"Senores,

Wij bevinden ons op het ogenblik op het Plaze de Toros te Madrid. bijgenaamd het Stierenpleintje. alwaar wij U een directe Televisiereportage zullen geven van de stierengevechten die aldaar elk moment kunnen beginnen. Zoals camera 1 U juist laat zien is alles in gereedheid. De arena is geheel gevuld met Toreadores. Matadores en Isodoren en het publiek bevindt zich. bij voorbaat juichend, op de tribunes.

Kijk, op dit moment gaat een enorme valdeur omhoog, beste televisiekijkers, en daar komt de stier. Hij rent recht op de eerste de beste Matador af en wil hem vakkundig op de hoorns nemen. Maar, U ziet het al, beste televisiekijkers, de Matador weet hem handig te ontwijken. Olé, dit is een prachtige opname, U ziet de stier recht van voren. Een fraaie opname, beste kijkers, een zeer fraaie opname. De stierekop verschijnt steeds groter en groter op het scherm. Ai, ai, beste kijkers, dat is geen televisiewerk meer, dat doet de stier zelf. Hij rent met een enorme vaart op camera 2 af. Wat moet dat worden ... waar moet dat heen ... ? BOEM .....

Beste televisiekijkers, de barst die U op het ogenblik over het scherm ziet lopen, zit niet in uw scherm. De lens van de camera is gebarsten op het ogenblik dat de stier de camera op de hoorns nam. De cameraman maakt het goed, beste kijkers, hij laat U allen hartelijk groeten.

Inmiddels is er overgeschakeld op camera 3. Heel fraai, beste kijkers, maar waar is nu die stier ... ? die is op het ogenblik niet te zien. Hij nadert camera 3 van opzij, geachte kijkers, een zeer tactische manoeuvre van het dier ... U hoort het 'olé' geroep van het publiek ... BOEM ... het scherm wordt even zwart, beste kijkers, camera 3 is uitgevallen, de cameraman maakt het echter goed. Door zijn camera tartend heen en weer te zwaaien wist hij de stier te ontwijken. Helaas, het kwam het beeld niet ten goede.

U hebt thans weer een fraai overzicht over de hele arena, want camera 2 heeft een veilig plaatsje op de tribunes. Het angstig geroep van het publei dat U thans hoort wijst er evenwel op, dat de stier ook deze camera heeft bespeurd. Met enorme hoefslagen rent hij zonder betaling de tribunes op, beste kijkers; geniet van de televisie, zolang de televisie nog duurt ... ! BOEM ... U ziet thans niets meer, beste luisteraars.

De stier staat thans speurend op de tribunes, hij staat maar enkele tientallen meters van ons af, luisteraars, hij ziet ons en onze microfoon. De stier beweegt zich thans snel in onze richting .... wij wensen U nog een prettige avond, beste luisteraars .... U hoort ongetwijfeld het geluid der hoeven .... BOEM .... krak-krak... ... BOEM !!"

Senores, ik stel het op prijs via uw veelgelezen blad te kunnen bekendmaken, dat ik het goed maak.
Hasta la Vista.

Roberto el Wageningo
(telev. rep.)

VAN DE REDACTIE

" BOLWERK "

Eindelijk is het dan zover. Nu, pas (?) na een halfjaar, is dan de eerste door de redactie algemeen goed bevonden naam ingezonden, en wel door Frank Fehmers, die bij dezen een gratis jaarabonnement krijgt aangeboden.

Hoewel er reeds verscheidene aardige namen waren ingezonden, heeft de redactie geen ervan kunnen aannemen. De meeste sloegen nl. op het feit, dat onze noodschool nogal afgelegen ligt, in de 'woestijn', maar de inzenders hielden er geen rekening mee, dat een eenmaal geaccepteerde naam lang haar plaats op de voorpagina kan blijven innemen. Een veel algemener naam wordt dus aanbevolen en wat dat betreft voldoet "Bolwerk" uitstekend.

Zoals ook de namen van andere schoolbladen een speciale betekenis hebben, zo is dat ook met deze het geval en wel op tweeërlei wijze:

Op de eerste plaats kan men het woord ontleden in twee delen : Bol - Werk, werk voor je bol; een lyceum is tenslotte bedoeld om de leerlingen een zekere kennis bij te brengen.

Op de tweede plaats zullen veel mensen wel meteen denken aan een soort vesting, een burcht, bolwerk; nu toch wordt het zo zoetjesaan tijd, dat ons lyceum ook gaat meespreken in de wereld van middelbare scholen, ook al zal dat, daar onze hoogste klas nog pas de tweede is, niet meevallen.

Na deze korte beschouwing wil de redactie de leerlingen van onze school er nog even op attent maken, dat er in dit blad slechts enkele door niet-redactieleden geschreven stukken staan.

Het is toch eenvoudig genoeg : een bezoek aan een museum of een tentoonstelling; een kort verslag over een wedstrijd, een film of een gelezen boek; het ontstaan van iets . . . ; of gewoon een fantasieverhaal. Men neme slechts de pen, een stuk papier; schrijfje het verhaal, stoppe het in de kopiebus en klaar is Kees !

U bij voorbaat dankend en met goede hoop,

Redactie BOLWERK

De tweede jaargang is qua inhoud nog erger dan de eerste, ondanks het feit, dat de 2e klassers, derdeklassers zijn geworden. We hebben dan ook maar niets uit dit jaar opgenomen.

De derde jaargang is opeens veel beter, misschien omdat Bolwerk dan al gedrukt wordt. De inhoud is echter ook op een veel hoger niveau komen te staan. Men schijnt plotseling volwassen te worden als je van de 3de naar de 4de gaat . . .

Verder: met betrekking tot het onderstaande stukje, kunnen we alleen maar zeggen:
"ALS HET TOEN AL ZO WAS . . . . ."

HET VERKEER IN DE GANGEN

Waar blijven de knipperbollen?

Als de zoemer gaat en wij naar binnen geperst worden, begint de chaos. Wij lopen met de tas in de hand, hijgend en puffend, vechtend en dringend tot wij onze klas bereiken.

Vooraf de hoeken zijn de drukke punten: kinderen worden onder de voet gelopen, jassen, mutsen, en dassen weggerukt en verpletterd onder de stampende en briesende massa . . . .

Wanneer wij, volkomen uitgeput, in de klas aangekomen zijn, willen wij natuurlijk eens lekker uitrusten van deze dagelijks terugkerende ramp. Maar nee het is ons niet gegund !!

Als je opgelucht wilt praten met je buurvrouw over het feit, dat je veilig, zonder gewond te zijn geraakt, bent aangekomen, krijg je straf!

Als je door al deze moeilijkheden 'n beetje bent ingedommeld, krijg je straf !!

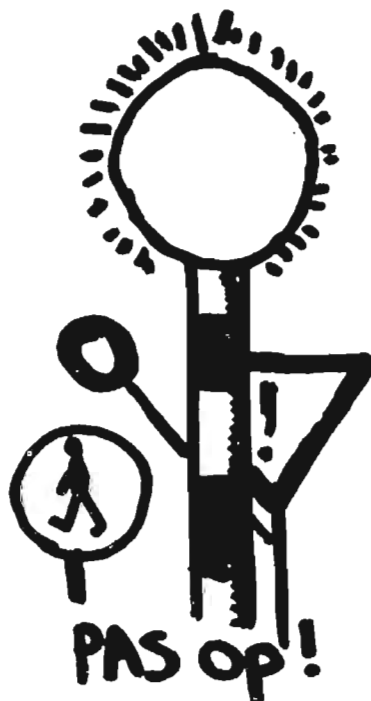
En zo maar door . . . . .

Hier moet verandering in komen en gauw. Maar . . . hoe?

Na een slapeloze nacht is het volgende plan in mijn oververmoeide brein opgekomen. Enige potige jongens van de 'vierde' zouden op de drukste punten kunnen fungeren als een soort politieagent. Om het voor hen een beetje aantrekkelijker te maken, zou men ze met een snoezig klaar-overpakje kunnen op-tuigen. Hierdoor zou hun mannelijke stoerheid nog beter uitkomen en hun vrouwelijke klasgenoten zouden met bewondering naar hen opkijken.

Ik ben ervan overtuigd, dat de heren om dit baantje zullen vechten. Ze zouden dan voor de meisjes de held van de dag zijn en welke jongen wil dat niet?? Dus, mannen van de 4de, grijpt-uw kans !!!

Yvonne Bloemkolk (2a)

heim ins reich

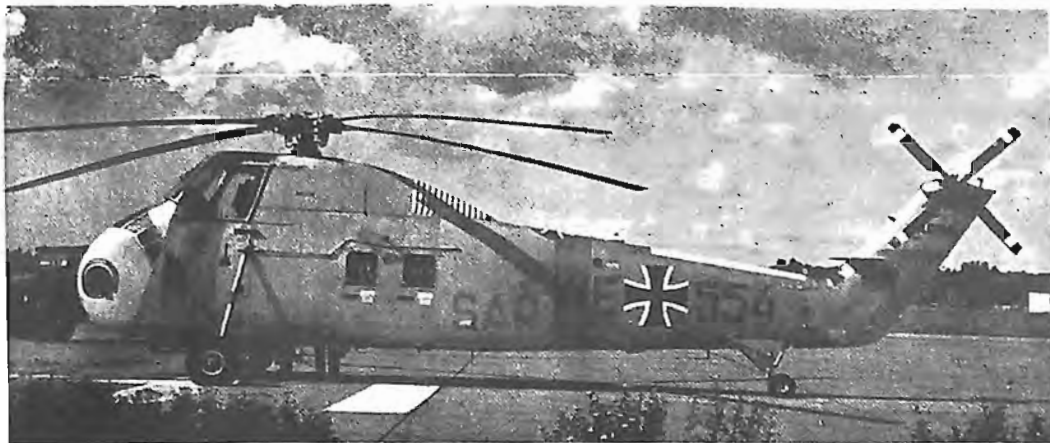
IS GEEN VERLEDEN TIJD!

In W.-Duitsland is de "Drang nach Osten" weer duidelijk merkbaar. Dit was laatst te zien en te horen op het Heimkehrer Kongress in West-Berlijn. Maar niet alleen deze vluchtelingen willen 't oude Duitse Rijk weer herstellen. Ook de grote mannen in de Bondsrepubliek tonen die neigingen. Erhard, Seebohm en zelfs Adenauer laten zich in deze geest steeds meer uit, terwijl zij toch weten dat gebiedsuitbreiding naar 't oosten gepaard moet gaan met oorlog. Dit is gevaarlijk, maar nog gevaarlijker is het, dat de Wehrmacht er ook zo over denkt. Want deze Wehrmacht is sterker dan u denkt.

12 November 1955 werden de eerste Duitse officieren geïnstalleerd. Die dag was de geboortedag van de Bundeswehr. Na 1950 werd tijdens Duits-Amerikaans overleg het besluit genomen Duitsland opnieuw te bewapenen. Volgens overeenkomsten, gesloten in 1954 te Londen en Brussel, werd het Duitse leger een leger van 'staatsburgers in uniform', 500000 man, verdeeld over 12 divisies en volkomen geïntegreerd in de geallieerde legers en ondergeschikt aan het Atlantisch opperbevel. Volgens deze overeenkomsten mocht de Bundesrepubliek op haar gebied geen raketten, magnetische mijnen, bommenwerpers, atoomwapens, oorlogschepen boven 3000 ton en duikboten boven 350 ton vervaardigen. Maar wat vertellen de kranten?

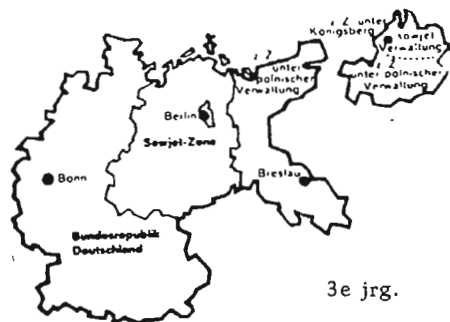
19 Augustus publiceert de Bundeswehr een speciaal bulletin, waarin verklaard wordt, dat de Bundesrepubliek dringend atoomwapens nodig heeft. Dit bulletin was gezien door Strauss, minister van defensie. Deze zelfde Strauss had echter in 1957 al verklaard dat de Bundeswehrenheden kernwapens nodig hadden en 'deze ook zouden krijgen, of dat de Amerikanen al dan niet behaagt'. Datzelfde jaar eist 'der alte Konrad' alle wapens op die een modern leger nodig heeft. Het Duitse leger moet volgens de overeenkomsten van 1954 in 1959 klaar zijn. Maar al spoedig bleek, dat de Duitsers helemaal geen haast hadden. Strauss, die minister Blomk was opgevolgd, wilde geen tanks en vliegtuigen in 1958 kopen, die in 1961 al verouderd waren. In 1958 werd de vorming van conventionele divisies stopgezet. Duitsland begon zijn ultra-mobiel leger op te bouwen, geschikt voor een atoomoorlog. Het zou, volgens Strauss, een leger worden van 350000 man, met de vuurkracht van 500000 man, bijv. met behulp van een 14000 gepantserde transporttrucks. Waarom kocht Strauss geen Europese vliegtuigen voor de Luftwaffe? Heel logisch, hij kocht de Lockheed F 104 "Starfighter". Dit toestel werd geleverd als onderscheppingsjager. De grote genials Strauss, "militair genie", liet de Starfighters verbouwen tot jachtbommenwerpers, geschikt voor aanvalen met atoomwapens. Er kwamen een automatische stuurinrichting in en vizieren die de Franse en Engelse vliegtuigindustrie niet leveren kon. Deze Starfighter is de F 104 G. Ook Nederland krijgt dit toestel. Algemeen wordt aangenomen dat in 1962/63 de Luftwaffe de sterkste luchtmacht van de NATO zal zijn. Ook zal de F 104 de Duitse vliegtuigindustrie inspiratie en ervaring geven voor ontwerp en bouw van een vliegtuig, dat minstens driemaal zo snel als 't geluid gaat. Dit toestel zal tegen 1965 tevoorschijn komen. Van de overeenkomsten van 1954 blijft niet veel over. De Duitse industrie maakt weer raketten, o. a. de Sidewinders en Hawks. Verscheidene fabrieken produceren weer opgewekt oorlogstuig. BMW (tanks), AG Weser (Krupp) helikop-

ters enz. De Bundeswehr heeft raketten die atoomkoppen kunnen hebben, o. a. Honest John, Sergeant (resp. 25 en 100 km), maar ook de Mace, die 1500 km bereikt. Sinds 1954 telt de Bundeswehr 270000 man en 7 divisies. In 1963 zal zij sterker zijn dan alle andere Atlantische legers (tenzij de Franse legers uit Algerije worden teruggetrokken) en grotere vuurkracht hebben. Binnen drie jaar is de Bundeswehr alleen, sterker dan de Sovjetlegers in Oost-Duitsland die dan 20 divisies hebben met een totaal van 350000 man. De Bundeswehr bestaat voor 2/3 uit beroeps, waaronder 17000 officieren, terwijl de Reichswehr er in 1939 maar 24000 had voor 54 divisies. De Bundeswehr is nu de sterkste landstrijdkracht van de NATO. De stootkracht is enorm: Amerika levert de raketten. Het zwaard van de Bundeswehr heeft nog maar één gemis en dit is het zo begeerde atoomwapen. Als Duitsland deze op eigen gelegenheid gaat maken, dan is dat al over vijf jaar.

Waarom deze herbewapening, waarom kernwapens? Volgens het bulletin van 19 augustus om de bolsjewieken af te schrikken. Maar Strauss zelf gelooft helemaal niet aan de agressie en heeft onder de bescherming van Amerika een enorm krachtig leger opgebouwd. Is dit ter beveiliging, zoals de NATO gedacht is? Nee, deze beveiliging heeft waarschijnlijk geen enkel nut, want de agressor zal slechts dan pauzeren als er honderden atombommen over hem uitgestrooid zijn. De Duitse A-wapens zullen aan Amerika's arsenaal niet veel toevoegen en zeker niet de vernietiging van Duitsland voorkomen. Duitsland redeneert echter, dat het een eigen atoomzwaard wil omdat Amerika's garantie niet eeuwig duurt en omdat het in staat zijn wil terug te slaan als beste verzekering tegen agressie. In de mate waarin Duitslands bewapening toeneemt, nemen

ook de politieke ambities toe. Minister Seebomh eist Sudetenland en Oostpruisen op, Erhard, nota bene vice-kanselier, Silezië dat nu bij Polen hoort.

Wat zijn de ambities van Duitsland? Eerst gelijke van Italië, dan van Frankrijk en Engeland, en wat komt daarna? Als over 5 jaar nog geen akkoord over kernontwapening is gesloten tussen Oost en West, dan kan men het weten.

paul gravemaker

DE SOLLICITATIE

Hij was lang, en ziekelijk bleek. Hij hield zijn benige zwartbehaarde hand krampachtig in de leren lus en had moeite om in de volgepakte tram met zijn grote voeten niet op de tenen van anderen te gaan staan, zijn aanwezigheid met een vage glimlach en een minimaal ruimtegebrek trachtend te doen vergeten. Het was drukkend heet in de tram en de man naast hem had knoflook gegeten, hetgeen bij elke ademtocht duidelijker werd.

Hij zag dat hij was waar hij wezen moest en wong zich met een verlegen, verontschuldigd gemompel langs de mensen voor hem. Hij sprong vanaf de bovenste tree van de nog rijdende tram op de halteplaats, wachtte gelaten in de druilerige regen tot 'n paar fietsen en een auto gepasseerd waren, schoof toen snel het glibberige asfalt over en snoot aan de overkant volkomen voldaan zijn neus: de tramrit was kosteloos geweest - hij had zijn vierrittenkaart niet laten afstempelen. Zijn voldaanheid regende snel weg en hij keek traag peinzend omhoog naar de sierlijke gouden letters op het gemoderniseerde, uit lichtgrijs natuursteen opgetrokken gebouw. "Wiedermeyer & Aamlandt" ... een gevoel van moedeloosheid overviel hem, maar hij vermande zich en liep snel door een matglazen deur naar binnen, bleef een ogenblik staan, tastte met

zijn fletse ogen de kale hal met haar witte zwartgeaderde tegelvloer af, en liep enigszins onzeker naar het bureautje van waarachter een meisje met rode lippen naar hem opkeek en vroeg waarvoor hij kwam. Hij zag de kaarsrechte, donkergroen glanzende plant schuin achter haar.

"Dat is een mooie ficus", zei hij. Ze lachte verbaasd, vond het vreemd.

"Sorry", zei hij kleurend, "ik bedoel, ik zou de heer Wiedermeyer willen spreken, ik had een afspraak om half zes." Ze knikte, drukte op een knop en maakte via een huistelefoon zijn komst bekend. Hij kon direct naar boven. Tweede deur rechts.

Het was een zachtgele deur met een koperen bordje: J. J. J. Wh. Wiedermeyer. De man vroeg zich af waar Wh de initiaal van was. Toch deed de hele naam hem plotseling bekend aan. Het deed hem denken aan vroeger . . . . vroeger?

Hij klopte, ging naar binnen. Het was een grote kamer met een groot metalen bureau

waarop een grote witte telefoon. Ernaast stond een lege kristallen asbak. Behalve deze en andere attributen was de kamer leeg. Toen hij de deur opende om weer naar buiten te gaan, liep er iemand langs. "Gaaf u maar vast zitten, ik kom zo". Hij ging zitten, liet de deur op 'n kier staan . . . Het werd niets. Hij zou ook deze baan niet krijgen. Wiedermeyer zou net zo zijn als alle anderen. Wiedermeyer zou ook goedkeurend knikken op zijn antwoorden en quasi-geleerd zijn diploma's bestuderen. Tot ook Wiedermeyer zou vragen waar hij hiervoor had gewerkt. Dan moest hij weer zeggen, dat hij hiervoor niet gewerkt had, dat hij zes jaar in een sanatorium had gelegen. Wiedermeyer zou dan weer een doktersverklaring vragen, dat hij helemaal genezen was. Maar - daar kon hij niet voor zorgen, dat kon hij toch niet . . .

Wiedermeyer kwam binnen en deed zijn bureaulamp aan. "Excuus dat hij had laten wachten, hij had het erg druk. Sigaret?" "Nee, geen sigaret." De vragen kwamen, de antwoorden ook. Wiedermeyer knikte goedkeurend. Waarom knikte hij? Om straks te zeggen dat meneer nog wel van hem hoorde? Wiedermeyer, J. J. J. Wh. Wiedermeyer. . . Plotseling wist hij het. Hij antwoordde automatisch op de vragen van een man die ineens geen vreemdeling meer voor hem was. Vijfentwintig jaren vielen weg. Hij zag in het gezicht achter die donkere hoornen bril het gezicht van de jongen die hij had gekend. Hij hoorde hem, weinig minder autoritair door zijn neus pratend dan toen. Jan Wiedermeyer, een jongen waar hij een sigaretje mee had gerookt, waar hij mee in de klas had gezeten en platen mee had gedraaid . . . Hij had het in ieder geval verder gebracht dan hijzelf . . . Jan Wiedermeyer . . . misschien had hij geluk gehad. "Dat was dan afgesproken, meneer zou met ingang van maandag een maand op proef komen. Als hij morgenochtend om tien uur even langs kwam, dan konden ze de zakelijke aspecten even bespreken, hij had momenteel weinig tijd." Hij gaf hem 'n hand. "Pardon, hoe was de naam ook weer? Juist, ja, Hoefslag; veel voorkomende naam. . ." Hij suisde langzaam in de lift naar beneden. J. J. J. Wh. Wiedermeyer had hem niet herkend. Hij ging via de hal naar buiten. Het meisje lachte maar. Hij zag het niet.

Buiten kwam hij in de kletterende regen tot bezinning. Hij zou de betrekking niet aannemen, als hij nog een klein beetje zelfrespect had. Hij liep langzaam een telefooncel in, belde op en zei, dat hij tot zijn spijt de betrekking niet kon accepteren. Het meisje zou het doorgeven. Voldaan deed hij de celdeur achter zich dicht en bleef een ogenblik in de regen staan. Hij wist dat hij zichzelf later een stommeling zou vinden, dat hij dit had gedaan, . . . morgen wanneer ze weer zouden zeggen dat hij nog van hen hoorde.

Hij liep langzaam over de glimmende straat naar een patat-friteszaak, een vage glimlach om zijn mond, en hij staarde peinzend de verlichte laatjes van de automaat in, de voordelen van een bamibal tegen die van een nierbroodje afwegend.

- herman -

(A D V E R T E N T I E)

DE AVONTUREN VAN WHISKEY-SPIKE EN PLATPOOT TEX
Strip voor intelligente lezertjes

L.S.

Op veler verzoek, o.a. van hun fanclub, hervatten wij het publiceren van de strip: „De avonturen van Whiskey-Spike en Platpoot-Tex“. Wij hopen ten zeers te dat U veel genoeg en zult beleven aan deze aangrijpende belevenissen van onze stoere bonken.
Om het feestgenot te verhogen kunt u af en toe een slokje FAR-WEST-WHISKEY (het merk dat Spike ook drinkt!) tot U nemen.
So long, guys.

Hoogachtend,
Macdrunk, Macdrunk & Macdrunk Jun.
Sainte Mhor. —
Schotland.

Avontuur II : WINNETOU'S DOOD

Hoofdstuk 1. DE KARAVAAN

Traag dwarrelden stofwolken omhoog. Het klappen van zwepen en loeien van ossen vermengde zich met het gekraak van leer en ratelen van wielen. Wij zien, beste lezertjes, de geharde karavaanleider Johnny, bijgenaamd 'de Haas', eenzaam voor de groep uitrijden. De angst staat met grote letters in zijn ogen gegrift. De woeste, wilde Apachen van Winnetou hadden gisteren zijn karavaan overvallen, half geslacht en vermoedelijk opgegeten. Onder de betreurde lijken was de onvervangbare gids. Hei-laas, heilaas, wat moesten ze beginnen in deze woeste streken, waar achter ieder rotsblok een Injun (1) kon schuilen. Weer naderden ze zo'n gevaarlijke canon (2). Er stond wel een bord: VERBODEN VOOR INDIANEN, maar daar stoorde men zich over het algemeen niet aan, en de politie was juist in staking om loonsverhoging. De karavaanleider reed de hoek om, op het ergste voorbereid, hoorde onmiddellijk twee schoten, verbleekte, viel van zijn paard, trok zijn geweer en haalde de trekker over. Ratelend vielen de kogels op de grond. "Potverskalp" (3) vloekte hij, "de motten zitten erin." Daar trof zijn oog een eigenaardig schouwspel. Twee individuen, die achter een rotsblok lagen te schieten. De een scheen voornamelijk uit hoed en laarzen te bestaan, de ander dronk juist uit een Far-West Whiskeyfles en had een vuur aangelegd. Hij wenkte Johnny: "Kijk uit, d'r zitten hier Injuns" en hij deed zijn ogen dicht en schoot op een bosje. (De met een goed geheugen begiftigde lezertjes zullen ongetwijfeld onze oude Wild-Westtrappers Platpoot-Tex en Whiskey-Spike reeds herkend hebben). Onze geharde 'Haas' liet zich met een gil vallen, kwam harder gillend overeind, en viel weer neer, nu echter naast de cactus. (4) Hij bemerkte nu, dat er geen vuur was, maar dat er een zijn pijp zat te roken. Ze schoten als gekken op een struik waar een bos veren bovenuit stak. Toen ze na vijf minuten ingeschoten waren, hoorden ze een gil, hoera! de eerste treffer. Een enorm gekakel klonk op, en een hoogst verontwaardigde kip, gestoord bij het leggen van een ei, rende weg.
"Zo, opgeruimd staat netjes" zei Spike, en feliciteerde Tex. De karavaanleider keek
-----

(1) Injun: indiaan, roodhuid, man met veren. Bron: De Spoedcursus "Hoe word ik een Wilde Westeer? - in 10 dagen". (2) Canon: geen meerstemmig lied. (3) Potverskalp, gangbare wild-westvloek. (4) Cactus: stekelige plant

vol ontzag naar deze fabelachtige scherpschutters.

"Gelukkig", zuchtte hij, "geen Injuns" en er boorde zich een pijl in Spikes hoed. Met een ijselijke gil stortte hij neder. Tex en Johnny zochten ijlings dekking. Het zontje van de karavaanleider kwam te voorschijn en riep: "Pappie, die man met die vieze pijp heb me pijn gejat!" Zuchtend van oplichting slakend stonden zij op en renden naar de kreunende gewonde. Bleek rukte Tex zijn makker de doorboorde hoed van het hoofd. Stukken gebroken Far-West Whiskeyfles vielen op de grond. Tex begon ook te kreunen.

"Wat is er aan de hand?" schrok Johnny de Haas. "Dat was onze laatste fles", huilde Tex.

Spike stond op en stak zijn pijp weer aan. Op deze rooksignalen kwam de karavaan naderbij. De mannen stapten van hun karren en keken met bewondering naar de twee squatters (1).

"Wat doet U eigenlijk hier?" vroeg Johnny.

"Oh, we volgen de avonturen van onze grote leermeester Old Shatterhand op de voet" ... Tex haalde een lijvig boek uit zijn hoed. "Kijk, we zijn al vlak voor Winnetou's dood."

"Wat een geluk dat wij U tegengekomen zijn; zou U ons willen beschermen tegen de woeste Injuns? Onze gids is opgegeten", smeekte Johnny.

"N.N.Nee" bibberde Spike, "we moeten ... eh ... Old Shatterhand uitlezen."

"Ja, dat moeten we", beaamde Tex opgelucht.

"Ja, maar wat moet er dan gebeuren met de karavaan Far-West Whiskey, als ..."

"Far-West Whiskey?!!!" vielen Spike en Tex hem in de rede, "ach, we hebben het boek toch al bijna uit, laten we het maar doen, laten we die whis... eh ... die kleine bloedjes van kinderen maar beschermen." Een bulderend gejuich steeg op.

"Dan voorwaarts!" schreeuwde Spike en sprong op zijn paard, viel er weer af en hij schoot drie keer in de lucht. Alle paarden en ossen sloegen op hol, en een dooie mus viel op z'n hoed.

"Wat kan die kerel schieten", hijgde Johnny, "hij raakt op honderd meter afstand 'n arend, zonder te kijken."

"Twee tweede Buffalo Bill's", fluisterde men en voort ging het in wilde vaart.

(1) Vert. Ferme wilde jongens, stoere west knapen.

Hoofdstuk 2. IN HET BOLWERK DER INDIANEN (1)

"Uhch! Mij hebben whiskeykaravaan gevolgd. Hij komen om hoek van de tand van Grote Witte Wolfsgebergte", sprak Bloody Vliegenmepper tot het opperste opperhoofd van de beruchte Indianenstam der Apachen, Winnetou.

Op dat moment hoorde men het geluid van een gierende paardenrem, en een nieuwe Indiaan vloog de tent binnen en belandde in de pot met uiensoep.

"Karavaan zijn reeds bij oor van Grote Witte Wolfsgebergte; zij naderen in razende vaart!"

Winnetou stond plechtig van zijn met scalpen bedekte zetel op en sprak: "Mobiliseer het hele leger, we moeten whiskey hebben; de kinderen krijgen dorst."

Spoedig stond het machtige leger opgesteld naast hun strijdhaftige oorlogsgrossen.

Winnetou, prachtig opgetuigd, trad naar voren om te spreken. Hij was een geweldig phillippiker. (2)

"Krijgers!" brulde hij, "kunnen we het ons nog langer laten welgevalen onze kinderen dat vieze vuurwater (3) voor te zetten?" - "Nee!!" brulde de opgezweepte menigte. - "Willen we limonade?"

Het werd stil. Iedereen begon koortsachtig te beraadslagen. Hier en daar klonk verward ja en nee en zelfs: "Wij willen Riedel!"

Men ging over tot hoofdelijke stemming. Met 3000 voor en 2999 tegen werd de motie whiskey met overweldigende meerderheid van stemmen aangenomen.

"Volg mij dan, o dappere vredelievende krijgers!"

Vanuit zijn staftent klonk een stem: "Winnetou! Heb je je vitamine-c tabletjes al geslikt?"

"Ja moe", loog hij met een vies gezicht, slingerde zich op zijn ros en voegde zich bij zijn vavalerie. Deze was in grote beroering. Verspieder nummer 3 was aangekomen, die de verontrustende mededeling deed dat de whiskeykaravaan nu geleid werd door twee doortrapte scherpschietende prairierotten. Volkomen onthutst zakten een paar duizend Indianen in elkaar. Dit was een ware tegenslag. Winnetou besliste: "Dit is geen partij, zo kunnen we niet vechten. Vannacht, als iedereen slaapt, vallen we aan. Dan zijn ze in de Koude Knekel Kloof. Vannacht hebben we whiskey. Op de plaats rust!"

Hoofdstuk 3. DE DOOD IN DE KOUDE KNEKEL KLOOF

Wat Winnetou voorspeld had, gebeurde. Tegen het vallen van de avond bereikte de karavaan de Koude Knekel Kloof. Men ruimde wat beenderen op en zette de karren in een kring, dit gebeurde om tocht tegen te gaan.

Het werd nacht en ieder sliep, uitgeput van vermoeienissen. Eenzaam zat Platpoot-Text op wacht bij een dovend vuurtje van verbrande knekels. Hij voelde zich niet erg behaaglijk en zijn opgejaagde blik flitste van de ene schedel naar de andere.

Had hij maar wat FAR-WEST WHISKEY, verzuchtte hij, maar de whiskey was verze-geld en bestemd voor een korps soldaten in Texas, die blijkbaar erg veel dorst hadden. Gelukkige kerels!

-----

(1) heeft niets te maken met mislukt schoolblaadje. (2) flauw grapje voor gymnastien. (3) mengsel van 1 deel spiritus op 10 delen slootwater (Drankwet, art. 111)

Reeds uren duurde deze marteling, tot het moment dat een ijskoude hand zich in zijn nek legde. . . . . "Een koude knekelhand!" gilte Tex.

"Hou je kop sul," siste Spike, "ik heb de sleutel van een whiskeykist achterover gedrukt. Ga mee, maar sluipend."

En zo zagen wij onze noeste vrienden naar de verst verwijderde huifkar sluipen, waar zij voorzichtig inklommen, hun voeten veegden en voorzichtig een kist openden.

Opeens verstijfden zij van schrik. In de hoek hoorden zij het geluid van rinkelende flessen. Spike knipte zijn zaklantaarn aan en zij keken in het dronken gezicht van het dappere opperhoofd Winnetou.

"Oefhik, bleekgezichten", sprak Winnetou.

"Potverskalp, een Injun", schrokken onze vrienden.

Wat nu, beste lezer? Laten we ons verplaatsen naar het kamp van Winnetou.

Hij had weer een van zijn lepe plannen gewrocht. Hij zou zijn troepen op drie mijl afstand van de knekelkloof laten stoppen en zelf vooruitrijden om de whiskey te keuren.

Zo gezegd zo gedaan. En daar hij evenals onze dorstige vrienden een even grote liefhebber was, zaten ze weldra gebroederlijk een krat leeg te drinken. Na de tweede krat werden ze vrolijk, wisselden familiefoto's uit en begonnen te pokersen. Maar spoedig kregen ze ruzie, omdat Winnetou erfelijk belast was, zijn vader heette namelijk Tcher Pee Slangvoet Met De Lange Vingers, en speelde ook vals. Spike verkocht hem een uppercut, zodat hij languit tussen de lege flessen tuimelde, waar hij zich genoeglijk nestelde en behaaglijk begon te snurken. Hier nam Spike natuurlijk geen genoegen mee en begon, geholpen door Tex, zijn verentooi met flessen te bewerken. Midden onder het gevecht kwam er een groepje Indianen binnen, dat ook onmiddellijk op de kratten aanviel. Een vervan vroeg Text of ze misschien Winnetou ook gezien hadden. Tex opende een nieuwe fles en vroeg: "Winnetou? Zei je Winnetou. . . hik. . . waar heb ik dat meer gehoord?" Hij zette zijn hoed af, haalde de Avonturen van Old Shatterhand eruit en begon er naarstig in te bladeren.

"Ja, hier heb ik het: Winne-hik, opperhoofd der Apachen".

"Dat klophikt," sprak de Indiaan, dat is onze boss". Toen stond Winnetou wankelend overeind en begon zijn verentooi glad te strijken, gaapte en beet de hals van een fles. De Indianen barstten in een woest indianengehuil uit. Winnetou riep: "Mannen, volgt hik."

Ze hesen hem op de schouders en wankelden naar de uitgang, maar dachten helaas niet aan 't afstapje. Het redelijk gevolg hiervan was, dat zij weldra midden tussen de knekels zouden liggen. Dit klopte: onder luid geraas stortte de levende pyramide ineen. Ook de meegenomen whiskeyvoorraad sneuvelde. Welk een aanblik. Al die kostelijke FAR WEST WHISKEY in het stof. Winnetou kon dit niet aanzien, hij snikte nog eens en gaf de geest.

De Indianen barstten in een luid gejammer uit, keken schichtig naar het lijk van hun eens zo grote führer. Ze grepen een paar flessen en vluchtten.

even pauze
met . . .

Met deze gelukkige gebeurtenis eindigt het avontuur

Door al dat laweit waren de karavaantrekkers uit hun slaap gewekt. Ze schoten in hun ochtendjas en pantoffels, poetsten hun tanden en kwamen kijken wat er aan de hand was. Zodra zij de wegstormende indianen, de dode Winnetou en onze wakkere vrienden onvervaard op hun post zagen, begrepen zij onmiddellijk wat er was gebeurd: die twee scouts hadden een nachtelijke aanval afgeslagen!

Julie kunt je voorstellen, beste lezertjes, dat dit een gejuich en yippee-geroep gaf. Iedereen stak zich in zijn beste kloffie; er werden o. a. nieuwe vetters in de schoenen gedaan, geweerpatronen gepoetst, wagenwielen gesmeerd. Je begrijpt dat 't een echt ouderwets feest werd.

Spike en Tex kregen de eerste dans van de twee mooiste karavaantrektersdochters, in hun mooie baljurken. En de toch al aangeboren whiskey vloede rijkelijk.

(Op elk feest FAR WEST WHISKEY) van Whiskey Spike en Platpoot Tex.

A. B. A. K. en
H. W. J. L.

3e jaarg.

NASCHRIFT

Hooggeachte lezers (en drinkers) !

Tot onze spijt moeten wij mededelen, dat dit de laatste aflevering moet zijn van de Avonturen van onze ijzelingwekkende vrienden. Er zijn helaas teveel protesten binnen gekomen. Het zal u ongetwijfeld vreselijk in de oren klinken. Wij drukken hieronder enige grepen af uit de stapels post.

- Foei meneer, onze kinderen (5, 8, 10 jaar) willen alleen nog maar die afschuwelijke whiskey drinken; zelfs hun melk laten ze staan!
- Wij menen krachtig te moeten protesteren tegen deze oneerlijke concurrentie. (VAT 69)
- Wij vinden het hoogst betreuenswaardig, dat op deze minderwaardige manier het zo afschuwelijke drankmisbruik weer wordt aangemoedigd; we hadden juist zulke goede resultaten bereikt. U hebt het werk van jaren vernield!

Landelijke vereniging tot Bestrijding van Drankmisbruik.

- U bedriegt de boel, het is ons ter ore gekomen dat uw helden helemaal geen whiskey drinken, maar advokaat van de gele kip!
- Wij vernamen dat uw helden helemaal niet bestaan; U hebt alles verzonnen!
- Ik vind uw manier van schrijven niet experimenteel genoeg! (Joan)
- Ik kan 's nachts niet meer slapen.
- Ik snap uw grapjes niet.

Er waren gelukkig ook positieve berichten:

- Is Platpoot Tex getrouwd?
- Kunnen wij handtekeningen krijgen?
- Kunnen wij een fanclub oprichten? (Nee, die is er al!)
- Waar moet ik me aanmelden voor de fanclub? (Bij de conrector).
- Geeft u ook bierviltjes uit??

De positieve brieven wegen niet op tegen de negatieve en bovendien is de directie in haar geheel lid geworden van de club voor anti-alcoholisten. Wij hebben nog overwogen de whiskey te veranderen in spuitwater of sinaasappelsap, maar dan zou het verhaal aan geloofwaardigheid inboeten. Dit achten wij niet verantwoord. Hoogachtend,

MACDRUNK, MACDRUNK & MACDRUNK
"Far-West Whiskeyfabrieken"

Slainte Mhor - Schotland.

illusie

Hij wist precies hoe hij het zou versieren. Hij had het van tevoren helemaal bedacht, kant en klaar met vlotlopende gesprekken maar ook met zwaarmoedige zinnen. Hij zou haar opbellen, ze zouden naar 'n film gaan, na afloop naar haar huis lopen. Onderweg zou hij z'n hart uitstorten en zij zou hem spontaan om de hals vliegen om hem te helpen in het zware leven.

ALTIJD
PARADYSD
CABINIEN
edison

Hij belde haar op. Slechts na lang aarzelen stemde ze toe. Hij zou haar afhalen. 's Avonds stond hij voor haar deur. Hij mocht bovenkomen, kon zelfs met haar pa praten over z'n toekomstplannen.

Dan gingen ze met de tram de stad in. Ze moesten staan, de wagen was stampvol. Zij zei niets en hij dorst geen gesprek te beginnen in die volle tram. Op een brug stapten ze uit. De bioscoop was vlakbij. Er draaide een nouvelle vague-film. Hij deed enige pogingen om 'n gesprek te beginnen maar deze strandden meteen op haar lippen van zwijgen. Na afloop stelde hij voor een eindje terug te lopen. Ze wilde wel 'n eindje lopen, maar niet helemaal tot huis. Ze kwamen over een brug. Het begon weer te sneeuwen. Hij hield haar stil om een leuk plekje aan te wijzen. Dan begon hij z'n grote speech. Ze zei geen woord en dat gaf hem moed om door te gaan. Plotseling echter zei ze wat. In 't vuur van zijn betoog hoorde hij 't eerst niet, tot ze 't harder herhaalde.

„Man hou toch op, dat zeggen ze allemaal en ze menen er niets van.“ Hij sputterde nog wat tegen. Wat moest hij nu doen? Ze liepen maar weer verder. Bij een volgende tramhalte wilde ze met de tram naar huis. In de wagen ging ze van hem afgewend zitten. Bij hem kwamen plotseling moordplannen op, die hij weer opzij schoof. Ze stapten uit en staken door de sneeuwjacht het circuit over. Hij bracht haar tot aan de deur. Ze vroeg hem boven te komen om het even uit te praten. Hij weigerde, keerde zich om en beende terug.

Zijn weg huiswaarts leidde hem door 't park. In de witte sneeuw lagen de wijd gapende mulen van de vijvers. Hij liep plotseling het perk over, tot z'n kuiten in de sneeuw zakkend.

Dan keek hij om zich heen — niemand — en liet zich zachtjes in de lokkende omarming van het water zakken.

paul gravemaker

en dat klopte, want zijn scheerapparaat was stuk. Het was een elektrisch, made-in-germany-scheerapparaat. Hij had dus alle redenen om de westerse beschaving en haar gebreken, door genoemd scheerapparaat vertegenwoordigd, te vervloeken.

De sultan was gekleed in een confectiepak en droeg een rood pinkelhoutje. Hij droeg geen tulband. De sultan droeg geen tulband omdat hij geen ouderwetse sultan was, en nieuwerwetse sultans slechts bij plechtige gelegenheden een tulband dragen. Het was een doodgewone dag. De sultan dacht, vanaf de twintigste verdieping neerkijkend op de woelige menigte diep beneden hem, en woog de voor- en nadelen van olie tegen elkaar af. Want hij was een oliesultan. Onder het kleine, met oasen bespikkelde stukje woestijn, waar de sultan sultan was, lag een oliemeer. Een vet, donker oliemeer. Olie, die daar duizenden jaren rustig had gelegen.

Tot de eerste proefboringen. Er waren mensen gekomen uit het oosten en het westen om de olie te kopen en om wapens te leveren. Want als je olie had moest je ook wapens hebben zeiden ze, en alle mensen moesten een colbertje dragen. Want in alle beschaafde landen zijn er tanks en kanonnen en hebben de mensen colbertjes aan. En er waren ambassadeurs gekomen en technici, en er was een school en een ziekenhuis gesticht. En de sultan had zijn schatkist vol zien worden en zijn hart leeg en hij had een colbertje gekocht, een auto en een televisietoestel. En hij had een flatgebouw laten bouwen van twintig verdiepingen, en dat was zijn paleis. Maar hij had zijn hart leeg zien worden, want hij voelde zich niet gelukkig en dacht met weemoed aan de doordringende lucht van de uitwerpsels van zijn kamelen. Speciaal wanneer zijn auto weer eens in reparatie was, want eigenlijk, in zijn hart, was de sultan een zeer conservatief man. Maar de olie had ook andere, werkelijke problemen met zich meegebracht, want de onderdanen van Abdoel, sultan van Sikh-ab-agar, gingen naar school, trokken een colbertje aan en lazen boeken en zij voelden zich niet langer zijn 'gehoorzame slaven', maar 'medeburgers', die een grondwet wilden en een parlement, dingen waarvan de sultan niets begreep, want, zoals gezegd, in zijn hart was hij conservatief, behalve dan dat hij naar de televisie keek er een confectiepakje droeg met een rood pinkelhoutje. En de sultan had met moderne middelen heerlijk ouderwets ingegrepen en tanks en geweren gekocht en met jeeps met brandspuitjes erop de dagelijks groter wordende, tierende massa voor zijn flatpaleis verdreven. Zonder succes . . .

Dit alles overdacht de sultan, de oproerigheid van de bevolking aan het weer wijtend, want hij was een eenvoudig man, zonder inzicht in politieke kwesties, toen een lijfwacht, met stengun voor de borst, de deur opende en de koninklijke harem eerbiedig, op handen en voeten naar binnen kroop. Men had misschien niet verwacht bij een televisiekijkende sultan een harem te vinden, maar Abdoel van Sikh-ab-ager stelde z'n harem boven zijn televisietoestel, daarmee vele westerlingen die slechts één vrouw hebben, een lesje gevend. Dit heeft ook niets met modern te maken, want de sultan kon en modern zijn (televisiekijken, autorijden, colbertjedragen) en een harem houden. Immers, Mohammed zelf heeft gezegd, dat een man vier vrouwen mag hebben, en Mohammeds woord is eeuwig. Derhalve had de sultan vier vrouwen, niet meer maar ook niet minder. Deze vier knappe meisjes - de sultan had een smaak zijn afkomst waardig - kwamen dus op handen en voeten de kamer binnen om hun aller echtgenoot gedag te zeggen, voordat ze naar kantoor gingen, niet zozeer om iets te verdienen als wel om overdag iets te doen te hebben. Nadat ze tot vlak voor zijn bureau gekropen waren, deed de sultan, zijnde een heer, hen opstaan, nam ietwat afwezig afscheid en geleidde hen weer naar buiten.

Toen zag hij, zijn hoofd buiten het raam stekend, dat de duizendkoppige menigte, die het plein voor zijn flatpaleis als een Perzisch tapijtje bedekte, niet alleen met brandspuitjeeps, maar ook met tanks bestookt werd, dat verschillende tanks in brand stonden en jeeps over de kop lagen, en het begon juist tot zijn vermoeid brein door te dringen dat de toestand kritiek was en hij best de staat van beleg kon afkondigen zonder

zichzelf belachelijk te maken, toen de aanvoerder van zijn lijfwacht, een dikke moslim in een rood-geel camouflagepak (in die streek is de woestijn soms geel, soms rood, al naar gelang van de zon) zich het vertrek in stortte, een vage buiging maakte en riep: "Heerser, we zijn bezig ons terug te trekken", hetgeen volkomen duidelijk was, maar toch zijn dramatisch effect niet miste. De sultan keek somber naar de rood-gele, tot hij plotseling begon te schaterlachen, zijn aanvoerder op de rug ziend. "Het spijt me, heerser" mompelde deze, met zijn figuur geen raad wetend, en dan met een verontschuldiging gebaar naar het kromzwaard wijzend dat tussen z'n schouderbladen stak, "ik kreeg het er niet meer uit". Toen klapte hij tegen de grond, stak de tong uit en was dood.

"Een dood zoals een krijgsman betaamt", mompelde de sultan glimlachend, door dit komische voorval in een beter humeur gebracht. Hij keek op zijn Zwitsers uurwerk, zag dat het tien over elf was. Het was tien minuten geleden, dat hij een dikke, groen-glanzende woestijnvlieg tussen zijn gehaktvingers had doodgedrukt.

Op dat ogenblik zwaaide de deur open en een soepele figuur met listig sikje gleed naar binnen, nonchalant en gracieus.

"Morgen, heerser", giechelde hij superieur neerkijkend op de kleine dikke sultan, "waar is hier de kapstok?? en tegelijkertijd drukte hij zijn kleine zwarte hoedje met een krachtig gebaar op des sultans brede schedel. "ha, ha, ha".

"Wat betekent dit!?" brulde de sultan, zeer rood en heel warm. "Waarom kruip je niet voor me in het stof, zoon van een muilnier?" "Ha, ha" giechelde de ander, en stak zijn lange, bruine vinger speels in 's heersers buik. "Jij en ik moeten eens samen babbelen."

"Ja", gromde de getergde en drukte enige malen op een knop op zijn bureau zonder dat dit tot iets leidde. "Waarom doet het valluik het nu weer niet?" brulde hij tot de lijfwacht bij de deur.

"De grendel zit er nog op, heerser . . . zo, probeert u het nu maar eens", zei deze veel minder beleefd dan anders, aangezien het einde van de monarchie aanstaande scheen en schopte met zijn voet de grendel terug. "Nee, nu is het niet leuk meer", zei de sultan teleurgesteld, en tot de vreemdeling: "Wat kwam je me smeken?"

"Ik ben het opstandelingenhoofd" sprak deze nu, "ik kom de macht van je overnemen, je afzetten. Wij hebben alle macht, het leger staat aan onze kant. Wij hebben de tanks en de jeeps met de brandspuitjes en we zijn al door verschillende landen als regering erkend. Het wordt iets constitutioneels. Misschien maak ik er ook wel een dictatuur van . . ." sprak hij dromerig, zich in schone toekomstbeelden verliezend.

"Wat!" brulde de sultan, eindelijk weer meester over zijn stembanden, "lijfwacht, schiet die jakhals neer, die woestijnrat." De lijfwacht bewoog zich niet, aarzelde. "Ha, ha", brulde de opstandelingenleider, "hij mij doodschieten; we zijn allemaal burgers, allemaal gelijk." "Ja kan natuurlijk niet schieten met dat ding", riep de sultan honend en wees met minachting naar de stengun.

"Poeh" zei de lijfwacht, en ratelde in onbesuisde woede zes gaatjes in de rebellenleider. Deze hield verbaasd op met ademen, alsof hij nog niet kon geloven, dat ze hem doodgeschoten hadden, imiteerde toen de rood-gele en viel dood naast hem op de grond. "Prachtig gedaan" sprak de sultan humaan tot zijn lijfwacht. "Laten we hem als waarschuwend voorbeeld het raam uitgooien".

De naamloze rebel dook als een kapotgeschoten vogel naar de keien. Twintig verdiepingen, twee seconden.

"Au revoir," beloofde de sultan cynisch, niet wetend hoezeer hij de waarheid sprak, "au revoir".

Beneden hoorden zij een geweldig geschreeuw: de vijand had de negentiende verdieping genomen.

De sultan rende de gang op, sprong de lift in, een onthutste lijfwacht achterlatend. Naar het dak, de enige weg die overbleef. Daar bleef hij peinzend staan. Het was heet, de zon brandde.

Daar kwam de zwarte tierende massa. Voorop een klein meisje, met een bord, met in kinderletters: "De sultan is een vieze dikke". Daarachter een brullende menigte en het hoofd van z'n lijfwacht aan een staak . . . hij had te lang gearzeld welke partij te kiezen.

De sultan schterlachte toen hij het zag, wankelde naar de rand van het dak en deed

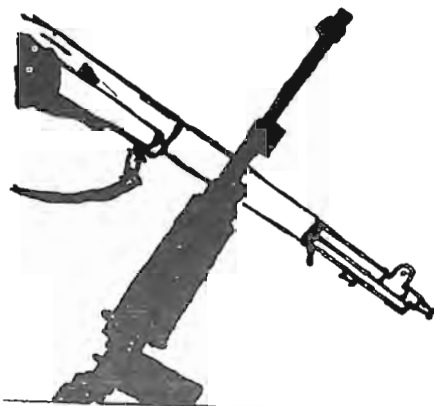
een bewuste stap verder. "Bah", dacht hij, "olie, democratie . . . . waardeloos."
Het volk keek zwijgend toe en juichte toen hij te pletter sloeg.
Hij was naast de rebellenleider terechtgekomen.
Twee contrasterende figuren. Er was geen verschil.

herman rademaker

4de jaargang '61

HIERONDER VOLGT EEN VERHAALTJE UIT DE TIJD, DAT HET VERBODEN WAS IN DE GROTE PAUZE NAAR BUITEN TE GAAN. ZEER LEERZAAM!
 WE HEBBEN DEZELFDE LAY-OUT ENZ. AANGEHOUDEN ALS IN HET OORPSRONKE-
 LIJKE NUMMER ZODAT DE GEACHTE LEZER GOED HET VERSCHIL TUSSEN TOEN
 EN NU KAN ZIEN.

ont- snap- ping uit de school

Zware voetstappen, weerklinken over de straattegels. Links, rechts, links, rechts.... Spiedend naar alle kanten loopt meneer Verhagen voor de school.

In een portiek, tegen de muur gedrukt, wacht meneer Lepelaers op zijn prooi. Met loerende blik staart hij naar een plots opduikende schim.

Een sprong..... een felle gil.

Dan spartelt een ONschuldige Piustienertje in zijn grijpende klauwen. We sluipen weer terug en rennen een andere straat in, gluren om de hoek. Een hevige schrik doet onze harten een ogenblik stilstaan. Daar staat meneer Verwey!

Tien reglementjes spelen door onze arme hoofden. We snakken op dit ogenblik naar meneer Slomp. Die nobele man laat ons altijd met een zwijgende knik en brede armen zwaai door.

Daar zien we onze redding. Een open w.c.-raampje glimlacht ons tegen. Hevig transpirerend rennen wij op een goed ogenblik de straat over. We zijn bijna gered.....

Maar dan legt zich een zware hand op onze schouders en zegt een snijdende stem: Vijf keer het reglement!

Met een nauwelijks onderdrukte snik gaan we met blozende kaakjes en gebogen hoofd de school weer binnen.

m.m. 2a

Duitsland

1961

Maandag 14 augustus - Oost-Duitsland grendelt Oost-Berlijn af. De Duitse kranten waren bijna geheel gevuld met dit wereldschokkende nieuws. Dit belooft het begin van een lange crisistijd te worden. Het Westen stond versteld en 't had geen antwoord klaar.

Dinsdag 15 augustus.

De toestand is nog onduidelijk. Telefoonverbindingen verbroken, demonstraties van West-Berlijnse arbeiders. De Duitse kranten spreken met veel lof hierover.

Dit zijn de eerste onduidelijke berichten. Er is een zekere angst bij de West Duitsers, vooral bij degenen die bij de zonegrens wonen. Vraag je bijv. een W. Duitser je de weg te wijzen, dan is hij direct bereid, maar het woord 'zonegrens' is nog niet uitgesproken, of zijn gezicht betreft al.

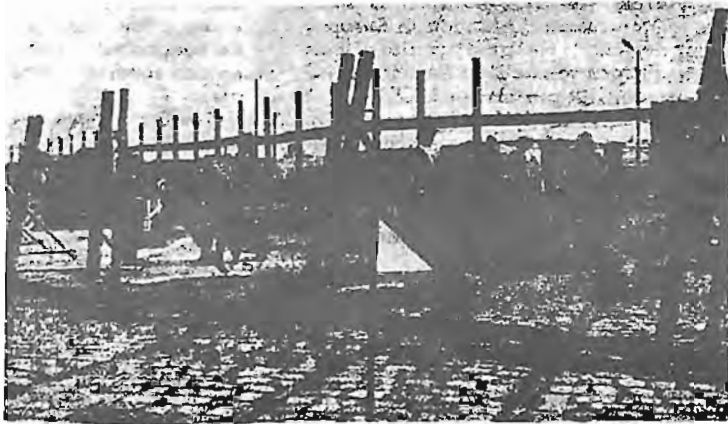
In een café zaten Oost Duitsers over hun vlucht te praten. Alles moest op een fluistertoon gebeuren, want niemand ging dit verder aan. Een oud moedertje stapte in West-Duitsland in de bus voor Oost-Berlijn. Zij hilde. Haar gezicht stond gespannen. Wie weet, misschien was de rest van haar familie daar nog.

Wanneer men bij Braunlage bij het IJzeren Gordijn komt, dan ziet men bij de slagbomen een bord staan met de woorden: "Hier ist Deutschland noch geteilt, auch drüben ist Deutschland". Er spreken allerlei gevoelens uit, troost, hoop, weemoed, maar ook sarcasme.

Tussen het prikkeldraad lag een fiets, stuur en voorwiel aan de westkant, het achterste deel lag aan de andere kant. Juist kwamen enige west Duitse militairen in een jeep aangerezen om post te vatten bij de slagboom en ik vroeg naar het doel van de fiets. Een van hen vertelde dat 's morgens een vluchteling veilig de vrije wereld had bereikt. Daarbij had hij waarschijnlijk zijn leven belangrijker gevonden dan de fiets, in verband met de onmiddellijke nabijheid van Russische soldaten, die op ongeveer 50 meter van de grens in hoge wachttorens zitten met machinegeweren en verrekijkers.

Deze prestatie mag als zeer bijzonder worden beschouwd wanneer men bedenkt, dat achter het IJzeren Gordijn een strook land is van 5 km breed, waar niemand mag komen tenzij met zeer speciale toestemming. Daarbij is een strook land waar niets op staat, waar alleen maar zand ligt. Van tijd tot tijd lopen daar patrouilles met honden en zij hebben harkjes achter zich aan hangen om hun eigen sporen uit te wissen. Wanneer ze dus voetstappen zien, wordt er onmiddellijk alarm geslagen. Dat is de toestand van het ogenblik. Iets verder naar het noorden ligt een dorpje waarvan een gedeelte aan de westkant en de rest aan de andere kant. Hier bereikt de tragedie haar hoogtepunt. Het is nog erger dan Berlijn, omdat deze stad uiteindelijk in haar geheel op oost Duits gebied ligt, terwijl dit dorpje door de zonegrens in tweeën is gespleten. Dwars over de straat staan twee slagbomen met daartussen prikkeldraad. Op dat gedeelte van de weg groeit onkruid en hier en daar een plukje gras. Je kunt de mensen aan de andere kant zien lopen en fietsen.

Dit alles kan je koud laten, maar je kunt er ook door gegrepen worden tot in het diepste van het menselijke gevoel. In ons land wordt over deze dingen zo eens wat gezegd, maar wie bij het IJzeren Gordijn geweest is, zal dit niet gemakkelijk uit zijn herinnering kunnen verdrijven. Hier immers sta je voor een feit dat je anders maar van horen spreken kent.

- Ondanks de grendel in Berlijn vluchten nog steeds mensen. Hier volgen enige voorbeelden: 1) een arbeider trok zijn beste pak aan, mengde zich in een goed oostduits hotel onder een groep buitenlandse toeristen, en ging met hen de grens over. 2) Een echtpaar uit Oost-Berlijn zette hun 6-jarig zoontje over de grens, vroegen om het kind terug te mogen halen, en na verkregen toestemming bleven ze in W. Berlijn. 3) Een jong Oost-Berlijns meisjewist een jonge Vopo tenslotte over te halen. 4) Twee jongens waren van Stalinstadt naar Oost-Berlijn gegaan en zwommen van daar naar de vrijheid door het Feltowkanaal. Onderweg verloren zij hun kleding, en stapten spiernaakt op de westelijke oever.

De Westduitse krant "Bild Zeitung" schreef wat de vluchtelingen te doorstaan hadden; ze kwamen zonder bagage, met gescheurde of drijfmatte kleren, verschopt maar gelukkig.

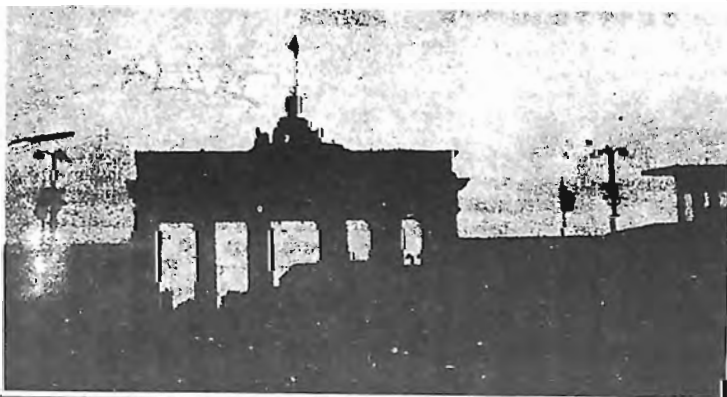
Dit alles is de grootste schending van het hoogste menselijke recht: de vrijheid. In andere landen staan straffen op vrijheidsberoving, maar de Sowjets krijgen de verdienste straf niet. Waarom heeft het Westen zo laat gereageerd met name Amerika en Engeland? Vooral de Engelse 'wait and see'-houding dient veroordeeld te worden. Zij tonen niet voldoende begrip voor de bijzonder precaire situatie. Alleen het standpunt van president de Gaulle valt te verdedigen. Een handelsboycot tegen de Sowjetlanden en vervolgens de Dardanellen en de Oostzee afsluiten.

Het is natuurlijk moeilijk voor Engeland en Frankrijk om hun handelsverdrag met Rusland op te zeggen, maar de situatie biedt geen alternatief. Het is er wel, maar het moet niet gezien worden. Nu komt Rusland al in een moeilijke positie. Om een verdere voorspelling te doen is niet mogelijk. Er zullen tegenmaatregelen komen, maar een Berlijnse blokkade is onmogelijk geworden na de westerse waarschuwing, dat de Sowjets voor de gevolgen verantwoordelijk zijn.

Vaststaat, dat de slappe houding van het Westen niet te rechtvaardigen is, op welke wijze dan ook. Het is nu zaak, dat de Westeuropese landen zich meer verbonden voelen dan ooit. Een toetreding van Engeland en de hele Commonwealth of Nations zou in dit verband een gelukkige stap zijn.

In de hoop, dat de politiek weer binnen de goede banen komt besluit ik dit schrijven. Mag ik iedereen opwekken tot een felle antipathie jegens de Sowjetstaten. Laat iedereen weten, dat wij de Sowjets haten en dat wij hun bloed kunnen drinken, om niet verder uit te weiden over dit soort zaken. Laten wij tenslotte diep medelijden hebben met de vertrapte en vernederde bevolking.

Hans Spoelstra.

JAARGANG 5 WAS AL(WEER) VEEL VLOTTER DAN DE VORIGEN. QUA LAY-OUT (LETTERS EN ZO) WERD ER MEER GEPRESTEERD, EVENALS MET DE INHOUD. NIET VOOR NIETS HEBBEN WE JUUST TWEE STUKJES UITGEZOCHT, DIE ALLE TWEE "DODELIJK" ZIJN VOOR DE DESBETREFFENDE PERSOON RESP. INSTELLING

MANNEKE BIERLAAGH!

De op 19 januari jl. gehouden algemene klassevertegenwoordigersvergadering heeft duidelijk aangetoond, dat er een aantal leerlingen van onze school niet in staat is zelfstandig beslissingen te nemen. Dit is jammer, temeer omdat deze groep optreedt als klassevertegenwoordigers. Deze kv'ers moeten vóór en óver anderen beslissen zonder dat zij de vereiste zelfstandigheid bezitten, zonder dat zij over enig inzicht beschikken (om over ervaring maar te zwijgen!)

Het is bekend, dat zulke figuren op de duur meelopers worden die zich kenmerken door een verregaande infantiliteit. (Voor deze infantiele personen volgt hier de verklaring van het woord infantiel: d. i. kinderachtig, kinderlijk).

Het bewijs hiervoor werd reeds vóór het begin van de bewuste vergadering geleverd. Op dat ogenblik waren nl. allen gezeten en wachtten op de komst van de voorzitter, Dick Rottinghuis, die verlaat was. Bij zijn binnenkomst ging de afvaardiging van Bolwerk met veel omhaal staan, zoals afgesproken was met de overige bestuursleden, met het doel de mentaliteit van de aanwezigen te toetsen. En jawel, de meute volgde slaafs dit ongewone voorbeeld op, terwijl het bestuur zelf bleef zitten! Om de voorzitter toegang tot zijn plaats te verschaffen, ging het bestuur uiteindelijk ook maar staan. Hiermee werd dit pijnlijke bewijs van infantiele slaafsheid afgerond.

Na de opening sprak Dick over de negativistische instelling van sommigen, waar het betreft het steunen van het bestuursbeleid. Verder deelde hij mede, dat Han Schulte om studieredenen had moeten bedanken voor het vice-voorzitterschap, het k.v.-schap en het C.v.d.O.d.S.-schap (deze afkorting is een patent van p.g.). Hierna sprak de penningmeester over 'het kwartje van Kemper'. De voorzitter constateerde hierna, dat er enige nieuwe Kv'ers bijgekomen waren, welke hij hartelijk welkom heette. Wij constateerden overigend, dat er óók een nieuw bestuurslid was: Attie Traudes (cultureel afgevaardigde). Toen de voorzitter eindelijk de rondvraag aankondigde, kon de Kindermatinee van CIRCUS BIERLAAGH een aanvang nemen. Het hele programma omvatte slechts één nummer: het was p.b.'s één mannekesnummer. Manneke p.b. bleek echter geen hoogvlieger en ook het grondwerk was niet zo best; hij kwam in het geheel niet van de grond.

Spreker P. B. vroeg waarom bepaalde niet kv'ers in de vergadering aanwezig waren. Harry de Breet wees erop, dat dit een gewoonterecht was. Spr. P. B. werd voetganger en begaf zich naar de bestuursafel om een blaadje te overhandigen, dat hij gaarne voorzien wilde hebben van het predikaat 'verzoekschrift'. Alhoewel het dit bepaald NIET was, mag toch van een verzoeking gesproken worden. Op dit blaadje stond 'n tekst, waaraan ontbrak: 1) de dagtekening; 2) de plaats van opstelling, en 3) de namen van de samensteller(s). De naast de tekst neergeschreven handtekeningen beoogden een ondersteuning te zijn, maar waren geheel zonder waarde, daar verificatie onmogelijk was wegens het ontbreken van de bijbehorende namen. Hij die nu denkt, dat dan teminste de tekst toch wel goed zijn zou, heeft het helaas totaal mis. Deze tekst rammelde aan alle kanten en een vaste logische lijn zat er niet in.

Onlogisch, omdat een duidelijk uitgangspunt ontbrak en vele zaken terloops werden genoemd en die nergens ook maar enigszins nader omschreven werden. Vele stellingen werden wel geponeerd, maar niet waar gemaakt. Zinsneden als "wij" (wie dan?), "water in de wijn doen" (hoeveel water in welke wijn?) en "de partijen" (hoeveel, en wie?) zijn op zichzelf niet onaardig, maar moeten in een verzoekschrift in een wijder verband worden verduidelijkt.

Dit heeft Pieter Bierlaagh niet voor elkaar kunnen brengen; hij maakte zich dus in enige mate belachelijk.

Wat dit blaadje dan wèl was? Het was òf een serieuze poging om komisch te doen, òf een komische poging om serieus te doen. Het bestuur beging de vergissing dit bombastische wanprodukt als ernstig bedoeld te beschouwen en bracht het ter stemming. Nu zijn we, beste lezer, bij een grappig moment aangekomen. Eén zin uit P. B. 's tekst hebben we nl. nog niet vermeld; hier volgt ze: ". . . wij zijn bereid te zwijgen, indien de commissie voor de statuten veranderd wordt".

'Wij' (= P. B.) wilde zwijgen over het vermeende ondemocratische bestuursbeleid bij de samenstelling van de twee schoolcommissies.

Nu zouden 'dus' eigenlijk twee commissies gewijzigd moeten worden. Dat 'zou' dan moeten, ware het niet dat Peter Bierlaagh zèld in één der commissies zit, zodat er voor hem maar één overbleef om te veranderen, namelijk de andere!

Dit is alleen maar inkonsekwent, maar de bedoelde passage "wij zullen zwijgen mits dit en dat gebeurt" is - letterlijk - óók een schoolvoorbeeld van CHANTAGE.

Door op dit voorstel in te gaan, maakte het bestuur zich tot gehanteerde in dit spelletje (een nieuw aspect!). Het bestuur, dat PB's blaadje dus niet voor kennisgeving aannam, liet stemmen (met handopsteken), waarna de voorzitter meende, dat het voorstel tot verandering was aangenomen i. v. m. de stemmenverhouding.

Bij dit stemmen bewees ten tweede male een aantal k. v'ers hun infantiliteit. Na het verzoek tot handopsteken bleven ze eerst rustig en keken tersluiks naar achteren of daar al iemand zijn hand opstak. Zodra ze nu een vijftal armen waarnamen, meenden ze toch ook niet te mogen achterblijven (ze zouden eens voor dom versleten worden!) en hengelden eerst voorzichtig, later volijverig, mee naar de eretitel 'WIJ STUMPERDS'. De serviliteit viert hoogtij!

Scholen die naar een werkelijk verantwoord kinderprogramma voor hun feestvierende leerlingen zoeken, raden wij aan dit suksesnummer van ene P. B. niet te versmaden! Sukses verzekerd, want een kinderhand is gauw gevuld, ook met nep!

cadavre
ambulant

Gehoorgevend aan een uitnodiging tot het bijwonen van een persconferentie, uitgeschreven door "Ons Huis", liep ik op het juiste tijdstip het gebouw, of liever: de keet, binnen. Onbeschrijfelijk was het lawaai en de rotzooi die mij verwelkomde.

Twee nogal achterdochtig loensende figuren kwamen aarzelend op mij af schuiven en stelden zich voor als de leidinggevendende mensen van deze keet. Of ik even rond wou kijken . . . Met een uitgestreken Haagse houding paradeerde ik langs volbekladderde muren, die ik evenwel met een nooitgedachte nauwgezetheid bestudeerde. Al die klodders hadden namelijk één overeenkomst, het hoogstmerkwaardige woord "Wrowsk".

Op een piano in een hoek zat een gebroekt meisje te lellen met een paar aanmechtige jongens erom heen, waarvan de één konstant om Schubert zanikte en een tweede om iets "vlots". De vissen in een kom op de piano deden me sympathiek aan: ze gaapten aan één stuk door.

Na oneindig veel moeite kreeg een der "leidinggevendende mensen" de zaak om een tafel. Terwijl "de zaak" door bleef brallen, richtte de voorzitter, die heel nietig en verdrietig aan het Hoofd van de Tafel zat, het woord met overslaande stem tot mij, en begon met te veronderstellen dat ik wel begrepen zou hebben, dat het briefje dat ik ontvangen had en dat van een persconferentie met gratis koffie sprak, misleidend was.

Grootmoedig beaamde ik het. In het daarop volgende uur deden hij en zijn medeleidende vriend hevige moeite om en de rest de overschreeuwen en mij duidelijk te maken wie of wat "Ons Huis" was en "Wrowsk". Toen het uur om was kreeg de medeleidende vriend een lumineuze inval, n.l. om mij een boekje te overhandigen waar alles kort en krachtig instond. Ziehier het resultaat van mijn onderzoekingen.

Ons Huis is een soort vereniging. Het is onderverdeeld in vele "Onze Huizen". Waar ik mij bevond was, meen ik, afdeling "Slotermeer". Het streven was in ieder geval om Slotermeer "bewoonbaarder te maken" en zo "scheppen wij voorwaarden voor een rijk gevarieerd gemeenschapsleven, waar het de moeite waard is om te leven". Dat willen (of doen) zij door middel van klubs, waarvan men geen lid hoeft te zijn. Zo is er bijvoorbeeld elke dinsdagavond vrij dansen "in alle stijlen", ook rock en Engelse wals. Toegang 50 ct. 8 tot 10 uur. Woensdagavond echter is er de zgn. Piek-soos. Kulturelere avonden, die een zekere Frank Visser zal verzorgen. 9 mei: "Het Concert"; de volgende woensdag "Moderne Muziek" en de daarop volgende woensdag "Nederlands Cabaret". Toegang tot elk dezer avonden f 1,-. Aanvang telkens 8 uur. Zaterdagmiddags ruilbeurs (lepeltjes, asbakken, bierviltjes, postzegels) Vrijdagsavonds ping-pongen. Aanvang 7 uur.

Laat een ieder die zijn woonstede bewoonbaar wil maken of 'iets anders' zoekt, hier eens gaan kijken. Adres is L. Couperusstraat bij de "Olijftak". Voor verdere inlichtingen die ik kennelijk misgelopen heb, tel. 132131. "Ons Huis" Geuzenveld: 133432. Hier is echter 'n ander programma.

"WROWSK" is een woord (dit voor de nietbegrijpende figuren) om aandacht te trekken gedurende een reclame-campagne die ze gaan houden of hebben gehouden.

Geheel gerustgesteld ging ik mijns weegs.

hein.

RIGTEREN 16. 13

DE ROEPING VAN GIDEON, DE STRIJDARE HELD.

Toen keerde de Geest zich tot Gideon en zeide:

"Ga heen en gij zult modern zijn en het land van de verburgerlijkten verlossen."

En Gideon zeide tot Hem:

"Och, gij Geest, waarmede zal ik hen verlossen, ik ben maar een beginneling en ik ben de kleinste in mijns vaders huis."

En de Geest zeide tot hem:

"Doe niet zo verdomd burgerlijk en die vader van jou moesten ze doodschieten."

En Gideon vroeg aan de Geest:

"Waarom is het, o Geest, dat Gij zo verbolgen zijt op mijn vader?"

En de Geest sprak tot Gideon:

"Omdat hij spijkerbroeken verkoopt, die niet eens verschieten."

En Gideon sprak tot de Geest:

"Maar, o Geest, mijn vader werkt toch ook voor de gemeenschap."

En de Geest sprak tot Gideon:

"Hij is een klungel en hij houdt vol, dat er van zijn wereld nog iets te maken is. Neen, Gideon, het is werkelijk om je rot te lachen."

En Gideon zeide tot Hem:

"Maar, o grote Geest, hij blijft toch mijn vader."

En de Geest zeide tot Gideon:

"Doe niet zo verdomd burgerlijk, Gideon, de tijd is nu aangebroken om in opstand te komen."

En Gideon sprak tot de Geest:

"Maar, o Geest, zeg mij hoe ik beginnen moet; hoe ik modern moet zijn, hoe ik met mijn vader breken moet. Zeg mij, o Geest, hoe Gij begonnen zijt."

En de Geest sprak tot Gideon:

"Ja Gideon, ook ik ben eens begonnen, ook ik ben eens burgerlijk geweest. Maar niet met zo'n vader. De mijne belazert geen eerlijke mensen met van die kleurechte spijkerbroeken."

En Gideon sprak tot de Geest:

"O Geest, zeg mij nu of mijn kledij geschikt is voor de strijd. "

En de Geest zeide tot Gideon:

"DE mode van het centrum is wijd. Bovendien heb je ook een slobbertrui aan en dat is ook al hopeloos ouderwets. Trek dus gij, Gideon, fatsoenlijke kleren aan: een wijde broek en een strak truitje, en als je helemaal 'in' wilt zijn moet je zorgen, dat het truitje van voren met een ankertje versierd is. "

En Gideon sprak tot de Geest:

"O Geest, o Geest, hoe heerlijk zijn uw modeadviezen en ik wou dat het reeds oorlog was. "

En de Geest sprak tot Gideon:

"Er is veel volk dat met jou zal zijn, Gideon, mannen en vrouwen; velen zullen beproefd worden en velen zullen afvallen, Gideon. Slechts gij en enkelen zullen modern zijn. Zend de vrouwen huiswaarts want de strijd zal hard zijn. "

En Gideon sprak tot de Geest:

"Ja, o Geest, van die hysterische wijven wordt ik altijd doodziek. "

En de Geest zeide tot Gideon:

"Verzamelt u en ga af naar de kelder onder de molen op het Troelstraplein, opdat zij getuigen zullen, dat zij waarlijk modern zijn. "

En Gideon sprak tot de Geest:

"Zijt Gij er dan ook?"

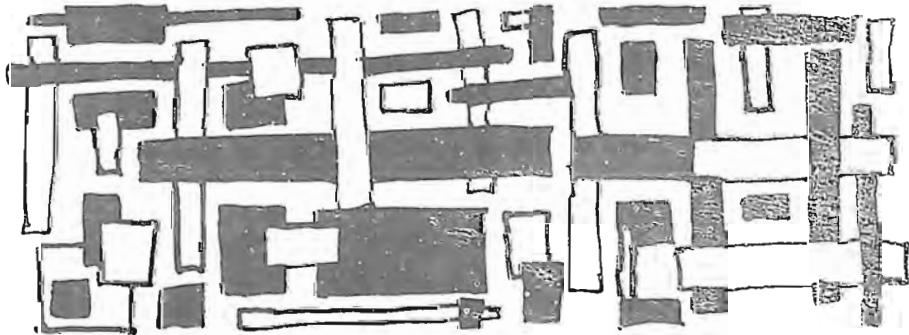
En de Geest zeide:

"Daar moet je op niemand rekenen en zeker niet op MIJ. Je moet daar überhaupt nergens op rekenen. En nu heb ik genoeg van je, Gideon !!!"

Een Midianiet.

P. S.

Het woord "Geest" is wat ongelukkig 'gekozen', maar de censuur vond het bijbelse woord kwetsend; de pientere lezer leze het juiste woord.

*Koning Nobel regeerde over het rijk der dieren,
over paarden, tijgers, vlinders, mieren,
over alles wat er leeft
en voor 's konings gezag beeft.*

*Alles leek in dat rijk zeer vreedig en stil
maar op een dag schrok men van een gil.
Men ging er heen en zag toen
al in het gras een dode kalkoen,
met de pootjes stijf omhoog.*

*Notaris Giraf hield een lang betoog
over de misdaad die had plaatsgevonden.
Een kalkoen doden was een grote zonde!
De dieren zochten dagenlang,
onder het vloerkleed en achter 't behang,
maar vinden deden ze niet de boef.*

*'t Was dagen later toen men K.-J.-P. Kalkoen begroef;
men weende bitter om heer Kalkoen,
hij was van adel en had fatsoen.
Toen zei Hieronymus Hendrik Haan:
„Reinaert de Vos heit-et gedaan!”
Men werd toen bleek van schrik.*

*Reinart de Vos was in zijn schik,
hij vrat de laatste tijd slechts vette kippen
en af en toe een dik kalkoen.
Hij wist niet dat men hem op het spoor was,
anders zou-ie zo nuchter niet doen.
Reinaert de Vos, opgelet!*

*Hij was nu net gevangengezet;
men had hem een kruisverhoor afgenomen
en men was tot de conclusie gekomen
dat Rein de Vos 't kalkoen had gedood;
men vond zijn bebloede mes al in een sloot.
Dit is nu het eind van het verhaal.*

*Moraal: Pleeg een misdaad zonder sporen
anders zou je altijd in de 'bajes' boren.
Luistert naar deez' goede raad;
dan achterhaalt men nooit het kwaad.*

P.S. IK wil het goede leren; „'t kan verkeren”.

DE RECHTZAAK - REINAERT DE VOS

DE ZEVENDE JAARGANG IS HET TOPPUNT (TOT NU TOE). VEEL AANDACHT IS ER BESTEED AAN DE TEKST. ER KWAMEN DAN OOK NUMMERS UIT VAN 40 BLADZIJDEN DIK

het LIEFDES elixer

Zo nerveus als een schoothondje klom ik de trap op. Het was een oude, krakende trap, en in het schemerduister portaal kon ik slechts met moeite de naam onderscheiden die op het papiertje stond, hoewel ik die onderweg al duizend maal herhaald had.

Ik duwde de enige deur die het portaal rijk was dus maar open en stond direkt in een slecht verlicht kamertje, waarin niets anders stond dan een kale keukentafel en twee stoelen. Tegen de wand was een plank getimmerd, waarop een dozijn potjes en flesjes stonden.

Op een van de stoelen zat een oude man de krant te lezen. Zonder een woord te zeggen, gaf ik m'n kaartje aan de grijs-aard.

"Gaat u zitten mijnheer Osenga, prettig kennis met u te maken." Hij vouwde zijn krant zorgvuldig op, legde hem op de tafel en bood mij de andere stoel aan.

"Eh... is het waar," vroeg ik, "verkoopt u een mengseltje dat een bijzondere uitwerking heeft?"

"Mijnheer," antwoordde de grijsaard, "mijn omzet is niet zo heel groot en ik verkoop geen lakseerpillen of hoestdrankjes, maar wat ik heb, is iets heel biezonders. Ik geloof ook niet dat het zo maar een gewone uitwerking heeft."

"Ja maar," probeerde ik hem te onderbreken, doch onverstaanbaar vervolgde hij: "Neemt u nu bij voorbeeld dit" - hij haalde een flesje van de plank - "deze vloeistof is helder als water, is reukloos en heeft geen smaak, en is ook niet te ontdekken in koffie, sinaasappelsap of soep. Zelfs bij een lijkschouwing is er niets van te ontdekken, op geen enkele wijze."

Vol afschuw keek ik naar het flesje. "Vergif is het dus." "Vlekkenwater, als u het liever hebt", verbeterde mij de oude man onverschillig, "want met dit water kun je ook vlakken wegmaken. Ik heb het zelf nog nooit geprobeerd. Je zou het zelfs levensvlakkenwater kunnen noemen. Want aan het leven zijn ook vele vlekken verbonden, nietwaar?"

"Dat is niet wat ik zoek," zei ik wanhopig.

"Dat is maar goed ook," zei de oude onverstaanbaar, "want het is nog te duur voor u. U moet ervoor sparen, 'n theelepeltje kost namelijk vijfhonderd gulden, maar ik geef u de garantie dat het voldoende is."

"Ik hoop dat u niet zo duur bent met al uw drankjes", zei ik. Het gezicht van de ander kreeg ineens een heldere uitdrukking.

"Ik begrijp al wat u wilt", en nog voor ik iets kon zeggen haalde hij een smoezelig flesje uit de tafella. "U wilt natuurlijk het liefdeselixer. Nu, dat is niet zo duur. Jonge mensen als U hebben nog geen vijfhonderd gulden over, want dan hadden ze mijn liefdesdrank niet nodig."

"Gelukkig", zuchtte ik.

"Ik zie het zo", vervolgde de oude man, "maak je klant tevreden en hij komt terug, begrijpt U". Ik knikte. "Zelfs als het veel duurder is. Hij zou er zelfs voor gaan sparen".

"U verkoopt dus werkelijk liefdesdrank." Ik was in de wolken.

"Als ik dit niet verkocht, zou ik dit alles niet hebben kunnen vertellen, want zulke onthullingen mag je alleen maar doen aan iemand die je kunt helpen."

"En zijn die dranken van blijvende waarde?"

"Oh, zeker, meneer Ozenga, natuurlijk, deze dranken hebben een altijddurende werking en het verlangen wordt opgewekt, niet een klein beetje, meneer, hévig!"

Ik probeerde het vanuit een wetenschappelijk oogpunt te zien. "Dat is interessant."

"Maar vooral moet U het in het geestelijk vlak zien," vulde de oude man aan. "De onverschilligheid zal overanderen in eerbied, minachting in aanbidding. U geeft haar een klein beetje in haar koffie of cocktail en hoe onverschillig ze ook is, ze zal totaal veranderen. Zij zal alleen nog naar de eenzaamheid en vooral naar U verlangen."

"Ik kan het bijna niet geloven," zei ik, "ze was zo dol op feestjes."

"Och meneer," verzekerde de oude man, "zij zal niets meer om feestjes geven. Zij zou bang zijn voor de meisjes die U daar zou kunnen ontmoeten."

"Zou ze dan werkelijk jaloers zijn," riep ik verrukt, op mij?"

"Ja ze zal alles voor U zijn, alles zal anders worden in haar als ze dit ingenomen heeft."

"Heerlijk," was mijn commentaar.

"Zij zal precies willen weten wat U de dag gedaan hebt, van sekonde tot sekonde. Als U een kwartier te laat thuis komt zal ze in paniek de politie opbellen om U te laten zoeken."

Ik kan me Patricia bijna niet zo voorstellen, ze is zo totaal anders . . . .

"Hoeveel kost deze verrukkelijke drank?"

"Niet zoveel als het levensvlekkenwater", was het antwoord, "en toch geef ik U de garantie dat, laten we eerlijk zijn, het is mogelijk dat U in contact komt met slechte vrouwen want deze zijn er nu eenmaal, maar zij zal het U vergeven, later zelfs wil ze niet van U scheiden, nooit. Toch kost het maar een gulden."

"Ik kan U niet zeggen hoe gelukkig ik ben", zei ik, en betaalde de gulden. Belangstellend keek ik hoe hij het flesje vulde.

"Ik heb graag dat mijn klanten tevreden zijn, dan komen ze terug, ziet U."

Met een gelukkig gevoel borg ik het flesje op in mijn binnenzak.

"Ze komen terug, ziet U, ook voor duurdere, zelf: veel duurdere dingen," zei de oude man nogmaals.

Ik nam hartelijk afscheid van hem.

"Tot ziens mijnheer," zei hij.

w. a. osenga - 4b

voor- al ROMANTISCH

"Zeg Bertus".

"Ja Mien?"

"Wanneer kopen we die tent nu 'ns?"

"Doe niet zo gek, Mien".

"Je hebt toch nog wat op de bank en ik verkoop m'n fiets dan wel. O, Bertus, ik zie het al: zit je daar op je banjo te tokkelen voor ons tentje . . . ."

"Ik heb geen banjo, Mien. "

". . . . . en de koffie pruttelt op een walmend houtvuurtje".

"Geef me nog een bak, Mien".

"O, Bertus, hoe romantisch".

Bertus is gezwicht, Mien verkocht haar fiets en samen kregen ze een tent. Zo een met een lila dak, gele raampjes en een half jaar garantie. Ze vroegen er nog een met een kelder. Dat was zo handig, vond Mien. Maar die was niet voorradig. Jammer.

Nu zijn ze hem aan 't proberen. Voor de deur, op 't grasveldje. De burens moeten het toch zien . . .

"Hé Bertus, trek dat touw es wat an". Mien staat hoogst geïnteresseerd het bouwschema te bekijken.

"Het is 'm toch nog niet", zegt ze tegen Bertus, die zich daarop een eindje van de tent verwijderd, zich omdraait, 'n paar minuten naar het bouwsel blijft kijken en "nee" zegt.

Na enkele uren is het geval zo ver, dat het tentdoek er omheen gedrapeerd kan worden. Intussen staat de jeugd uit zo wat de hele buurt met grote belangstelling toe te kijken.

De tent is klaar nu. 'Klaar' is niet het juiste woord, want er liggen nog ettelijke tentstokken op de grond en hier en daar een touwtje. Nou ja . . .

"Waarschijnlijk reserve", lost Mien plezierig op.

"Maar het moet wel gaan regenen Bertus. We weten immers niet of ie lekt?"

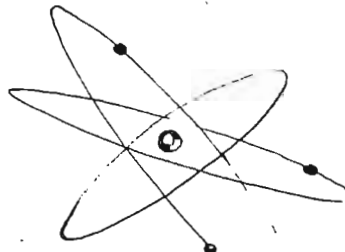
"Goed," zegt Bertus, "ga er dan maar in".

Ze zitten er nog steeds. Het wilde maar niet gaan regenen. Maar ze zijn gelukkig met hun tent.

"Alleen jammer van die kelder", vond Mien nog.

j. v. d. bijl

THREE BLIND MICE.

Gekleed in een gestreepte piejama, zittend op de rand van zijn wankel, met een gebloemde spreid overdekte divan, is Gerard druk bezig het vuil met behulp van 'n oorpeuter tussen zijn tenen te verwijderen. Gerard is een charmant uitziende lelijke jongeman, met zwart en vuil haar, met ver uitstekende jukbeenderen, die hem er na een verbrandend zonnebad nog meer indiaans doen uitzien dan nu, nu de bleekheid overheerst. Laten we de schoonheid van Gerard niet te veel ophemelen, want dat zou hem zeker uit concentratie brengen - en concentratie heeft hij op het ogenblik ontzettend hard nodig: stel je voor, dat de peuter uitschiet! De ramp zou niet te overzien zijn, het bloedbad dat mijn ophemeling teweeg zou brengen, zou grandioos, wat betreft de hoeveelheid tenminste, zijn. Aandachtig peutert Gerard onverstoorbaar voort: de kruimeltjes vuil, die hij verwijdert, rolt hij voorzichtig tussen duim en wijsvinger tot een ondermaats knikkertje - hetzelfde systeem als men hanteert bij het rollen van zilverpapier voor de arme noodlijdende kindertjes en volwassentjes in de mssie - en legt deze, keurig gerangschikt naar kwaliteit en kwantiteit, op het roze nachtkastje schuin voor hem. Na hier een minuut of tien mee bezig te zijn houdt hij op, bekijkt zijn tenen aandachtig, bewondert ze dan sprakeloos - hij heeft toch niemand om iets tegen te zeggen - bekijkt dan de uitgestalde buit op zijn roze nachtkastje, beschouwt deze eerbiedig als rijk, staat dan op en gaat naar het vaste wastafeltje om zijn voeten te wassen. Als hij zich op deze manier opgefrist heeft, pakt hij de rijke buit en gooit deze met een gul gebaar uit het raam, onder het zeggen van de woorden: "Dat het de planten van mevrouw Rieskens tekomen mag". Het volgende punt op zijn dagelijks programma?

Hij raadpleegt zijn zakagenda en constateert dat het nu tijd is om Lidia te bellen. Lidia . . . hij loost als hij aan haar denkt. Ze is lief, denkt hij en inderdaad, dat denkt hij. Nummer: 725468, bij geen gehoor 725468. Hij loopt naar de telefoon, schiet onderwijl zijn vosseharen pantoffels aan, nestelt zich in zijn cocktail - fau-tieltje, en draait het nummer bijgehoor. De bel gaat vijf keer over, dan zegt er iets klik, en dan zegt een hese call-girl-achtige stem: "Hallo, dit is Lidia die tot je spreekt." In den beginne staat Gerard enkele sekonden paf, dan zegt hij (razend vlug, de zenuwen spelen hem parten): "Hallo, ik ben het, Gerard, ik hou van je, ja echt, ik bel om te vragen of je er erg veel zin in hebt vanavond mij naar de bioskoop te vergezellen, want ik hou van je, ja echt, ga je of niet, natuurlijk wel, hè?" Snakkend naar adem, wacht hij geduldig en gedwee op antwoord; na enige ogenblikken - Lidia moest deze kelk des overvloeds ook eerst verwerken - klinkt er van de andere kant een sensueel gefluister: "Het spijt me Gerard, heus waar, maar ik kan niet, werkelijk niet. Het is niet mijn schuld, mij treft echt geen blaam in dit geval, mijn werkgever . . . ach, je begrijpt het wel, hè? Dag, tot ziens, bel maar weer gauw."

"Oh, eh, dag," stamelt Gerard overdonderd en teleurgesteld. Hij legt de hoorn op de haak en mompelt zachtjes in zichzelf: "Nuja, niets aan te doen; ik zal toch haar baas eens opbellen, hij laat haar veel te hard en nog veler te vaak overwerken, ik zal het meteen doen . . ."

Heupwiegend staand voor de goudomrande spiegel van drie bij twee meter, gekleed in een volgens de laatste mode gemaakt kostuum, met bijpassend lila overhemd, probeert Lex zijn lange blonde haar te ontdoen van overtollig aanwezige roos. Lex is wat je noemt een verdomd knappe jongen, nou ja, altijd al, 23 jaar. Zoals reeds vermeld, heeft hij lang blond haar, een lichtbruine huid, brede schouders, slanke heupen en mooie ronde knieën. We kunnen hem gerust bewonderen en deze bewondering onder woorden brengen: hij zal niet worden afgeleid, hij weet het. Tussen de wijsvinger van zijn rechterhand en de middelvinger van zijn linker hand haalt hij zorgvuldig de brokjes blanke roos uit zijn haar; de kleine stukjes laat hij glim-

lachend, maar toch met een tikje afschuw, al is een zekere overwinning behaald, van een meter hoogte, zachtjes in de met akwarellen beplakte prullemand vallen, de grote stukken, brokken kunnen we gerust zeggen, bekijkt hij slechts even, walgt er dan van, en smijt ze, nu vol afschuw, in de prullemand, echter meestal ernaast. Een half uur duurt dit gebruik voort, zijn haar is blijkbaar ontzettend productief. Na het half uur rooszoeken, is hij tevreden over zichzelf - dit is hij altijd - en hij gaat naar zijn badkamer om zijn haar te wassen. Ook hier brengt hij een half uur zoet. Dan keert hij op zijn schreden terug naar de spiegel en brengt de rest van zijn toilet in orde en netheid. Hier heeft hij vandaag slechts tien minuten voor nodig. Het zichzelf met openstaande mond aangapen duurt daarentegen weer een half uur. "Zo, ik mag weer gezien worden," zegt Lex en steekt een sigaret, 'n Camel, op.

Hij drukt op een knopje, en er verschijnt een dienstmeisje, zó snel dat het lijkt alsof zij achter de deur heeft mee staan gapen. "Zelfde recept, meneer?" "Zelfde recept." Het recept is het overvloedige ontbijt - wij denken weer even aan de arme noodlijdende kindertjes in de missie - dat aanstonds zal verschijnen. Maar eerst: Lidia bellen. De hoorn in de rechterhand houdend, draait Lex met zijn rechter wijsvinger 725468, wacht rustig op het vijf keer overgaan van de bel, en zegt meteen zodra hij hoort dat er opgenomen wordt: "Zeg niets Lidia, dit is Lex speaking, zeg alleen maar ja als ik zeg dat je ja moet zeggen. Ten eerste: ik hou van je, nu rijst bij mij de vraag: hou jij ook van mij. Zeg nu maar ja." En inderdaad klinkt vanaf de andere kant, hoe kan het ook anders, een zacht 'ja'. "Ten tweede," onderbreekt Lex de woordenvloed van Lidia, „ik ga vanavond naar de schouwburg, en weer rijst er een vraag: ga je mee? Zeg ja." Een grote stilte aan beide kanten, dan klinkt er een verstikt: "Neen." Een teleurstelling? Nee, zeker niet. "Ik vermaak me wel hoor, ik kom je morgenavond wel halen, tot morgen dan maar," zegt Lex, toch iets minder zelfverzekerd dan enkele ogenblikken geleden. Aan de andere kant zwijgt de lijn; slechts een nietszeggende klik. Lex begint vol goede eetlust aan zijn ondertussen binnen gebrachte ontbijt. Hoopvol zegt hij in zichzelf: "Morgenavond . . . . ."

Armoedig gekleed ligt Peter, een armoedige jongeman van goede huize, Huize Zeezicht - dan weet je genoeg - gedraaid in een hoop dekens, in zijn bedstede. Over zijn uiterlijk zal ik niet verder uitwijden: het is hopeloos. Vermeld kan nog worden dat Peter aan een hoogstaand minderwaardigheidskompleks lijdt; zienderogen wel te verstaan. Hij doet niets anders dan af en toe in zijn neus peuteren, en het uitgepeuterde aan de muur smeren. We laten hem dan ook voorlopig liggen waar hij ligt. Na ongeveer anderhalf uur staat hij eindelijk - wachten duurt lang - op, trekt zijn versleten witte regenjas aan en gaat op weg naar de dichtstbijzijnde telefooncel. Onderweg repeteert hij de volzinnen die direkt door de telefoon tegen Lidia - want diè gaat hij opbellen - door hem gesproken zullen worden. In de telefooncel aangekomen draait hij, na een dubbeltje ingeworpen te hebben en de haak van het toestel genomen te hebben, 725468. Vijf keer gaat ie over. Dan zegt de stem: "Hallo, hallo, hier is radio Lidia", plus gegiechel. Peter is meteen van zijn stuk gebracht, en hakkelt: "Ga je - eh - mee van - uh - avond in het uh - park wandelen?" "Doe niet zó belachelijk, Kees, natuurlijk niet." "Uhuh" zegt Peter nog, maar er is reeds opgehangen. Verslagen, met de staart tussen de benen, druipt hij af. In zichzelf mompelt hij, haast onverstaanbaar, ook voor hemzelf - hij weet nooit wat hij zegt, uiteindelijk heb je niet voor niets een zó ontzettend ver doorgevoerd stadium van een minderwaardigheidskompleks bereikt - de ontroerende woorden: "Ik kan niets, ik bereik niets bij Lidia, bij Lidia."

Lidia zit in het bad. Ze denkt, stil, laat haar denken. "Ik hou van alle drie" zegt ze dan plotseling, "dat is het voordeligst, dat brengt het meeste geld in het laatje en laat ik nu Harrie 'ns bellen, die heb ik een hele tijd niet gezien. Ik heb het ook zó druk!" Dit laatste werd zeer klagend gezegd, we hebben dan ook allemaal medelijden met Lidia, ze heeft toch zoveel zorgen!
Uiteindelijk zijn we allemáál blind.

tonny huisman

WOEDE.

'Hans, ik wil je even onder vier ogen spreken; ik weet, je hebt er in tijden al geen last meer van gehad, maar dokter Meyer vond dat je toch maar 'ns langs moest komen.' De vader stond van zijn stoel op achter een indrukwekkend bureau; Hans zat op een gewone stoel met zijn rug vlak tegen het kleine raam; hij wreef zenuwachtig over zijn broekspijpen.

'Ja, Pa.'

'Wel, ik heb met dr. Meyer voor drie uur morgenmiddag afgesproken . . . maar praat er niet over, niemand hoeft het te weten . . . ach, dat weet je zelf ook wel.'

Het was wat donker in de studeerkamer, en dat gaf een onbehaaglijke sfeer zo met al die boeken en ouderwätse schilderijen aan de muur. De grote, zwaargebouwde man stopte zijn pijp voor de derde maal en, neerkijkende op zijn zoon, hernam hij.

'Wel, Hans, ik hoop dat je het niet vervelend vindt om weer naar dr. Meyer te moeten gaan, terwijl je er in tijden geen last meer van hebt gehad, maar hij zei dat er wel eens mensen aan gestorven zijn omdat zij niet bijtijds weer naar de psychiater gingen . . .'

Er hing een korte stilte . . . — als in een biechtstoel, dacht Hans.

'Wil je nog iets vragen?'

'Nee.'

'Nou, dan heb ik het mijne gezegd.'

En zonder iets te zeggen stond Hans op en verliet de studeerkamer van zijn vader, de lichte gang op. In de salon, viel hij in een fauteuil en sloeg de krant op, die hij uit de bus had gehaald. Hij wilde juist de strips gaan lezen, toen hij zag:

„VROUW VERMOORDT — IN WOEDEAANVAL — HAAR MAN”

Hij keek even van die kop op, maar bepaalde toen toch zijn aandacht tot het stripverhaaltje. Daarna legde hij uit een soort verveling zijn hoofd op de rand van de rugleuning; zo staarde hij een paar seconden lang naar het plafond en naar een paar voorname personages uit de 18e eeuw, die aan de muur hingen; toen hij klein was had hij er stomverbaasd over gestaan dat zij je altijd aankijken, ook al stond je bij het raam of bij de schouw — hij moest eventjes flauw glimlachen.

Toen zijn moeder binnenkwam om de tafel te dekken, vond hij dat hij niet kon blijven niets-doen; daarom pakte hij de krant maar weer en ging een artikel over de gevolgen van de laatste loonronde lezen.

De volgende dag was het koud, maar glashelder weer slechts hier en daar hingen een paar witte, dunne wolkjes boven de stad. De bomen waren al helemaal kaal en Hans zag, toen hij de deur opendeed, hoe de wirwar van takken in het water van de gracht weerspiegelde. Het was al kwart voor drie en hij moest haast maken om op tijd bij die Meyer te komen. De gebruikelijke ingewikkelde manipulaties om zijn fiets naar buiten te rijden en tegelijkertijd de zware deur open te houden, gelukten maar half, zodat er een paar flinke krasen op de deur kwamen. Daarna droeg hij zijn fiets de stoep af en draaide hem met een snelle zwaai in de rijrichting van de weg, waarbij het voorwiel rakelings langs de nylons van de een of andere opgedirkte tante scheerde, die verschrikkelijk begon te vloeken. Hij negeerde haar, sprong op zijn fiets en reed weg.

Hij was die dag nerveuzer geweest dan andere dagen; hij had 's ochtends een kopje laten vallen en pa's duimstok gebroken. Pa was niet kwaad geworden, waarschijnlijk uit een soort medelijden, omdat Hans 'het toch al zo moeilijk heeft' — zoals hij zijn moeder dat eens had horen zeggen. Hij had gedacht, dat het afgelopen was met zijn vlagen en nu opeens belt die Meyer weer op; dat had hem zo opgewonden gemaakt.

Vlak voor hem langs schoot, uit een zijstraat, een auto, die plotseling met knarsende remmen stopte. De chauffeur, een man met een rood hoofd en toegeknepen valse oogjes, begon te razen omdat hij had moeten uitkijken, de stommerd; en als antwoord op Hans' vraag of zijn ochtendhumeur nu nog niet over was, werd de man zo woest, dat Hans maar gauw doorreed. Omdat er 'n paar meter verderop een agent stond, keek hij strak voor zich uit, alsof hij een 'rein geweten' had.

Halverwege het huis van Meyer zag hij, dat het al over drieën was. Hij had geen zin om te laat bij die Meyer te komen, maar ook niet om harder te gaan rijden, en omdat het laatste tegen het eerste opwoog, bleef hij in hetzelfde slakketempo doorfietsen. En met een snijdende gil van zijn verroeste fiets stopte hij voor een stoplicht dat hij net op tijd in de gaten had gekregen; hij had eigenlijk door willen rijden, als er niet weer zo'n agent had gestaan.

Hij was bang, en hij was kwaad. Bang, dat zijn vlagen weer zouden terugkomen, — waarom zou Meyer hem anders willen zien — en dat alle narigheid van vroeger terug zou komen, wie weet, moest hij weer naar zo'n gesticht. Kwaad was hij op alles, op die agenten, die stoplichten, en op Meyer.

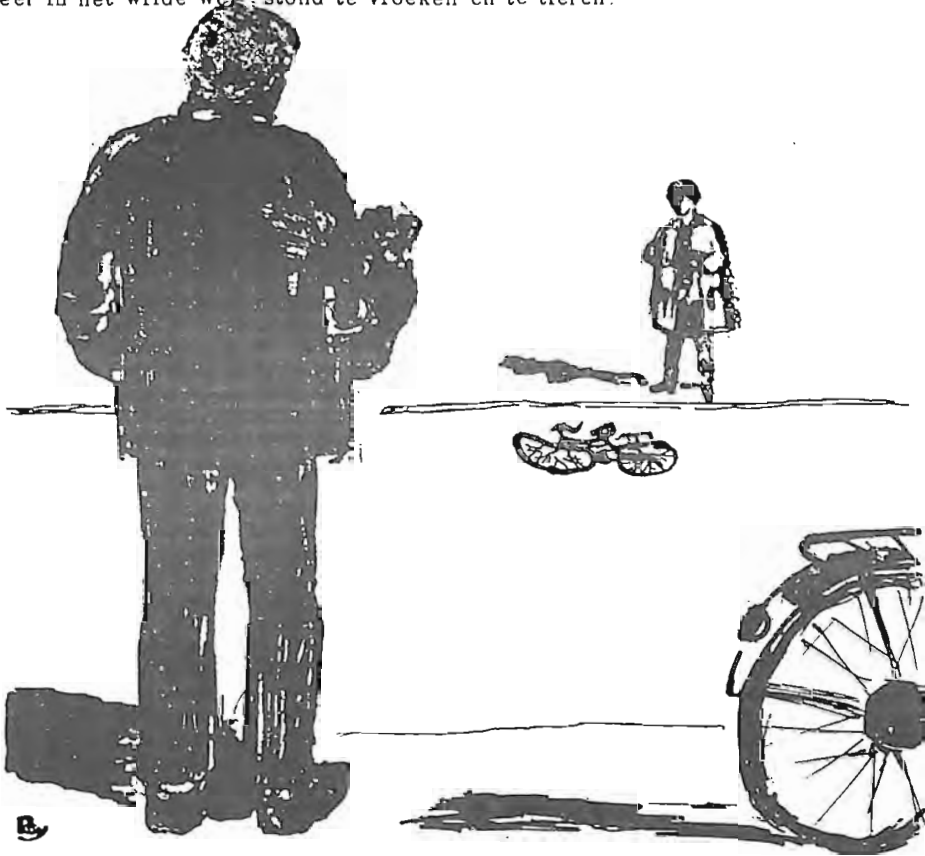
Zenuwachtig riep hij hardop, dat het hem niets kon schelen dat hij te laat bij Meyer zou komen. De andere mensen die ook op het stoplicht wachtten, werden uit hun gedachten opgeschrikt bij die luide schreeuw en zij keken hem en elkaar aan, alsof zij vragen wilden of hij wel normaal was. Hans schaamde zich echter helemaal niet over die uitbarsting; die even omhoogkomende woede gaf hem zelfs een prettig verwarmend gevoel, zoets als de opwinding op de dag voor Sinterklaas of voor zijn verjaardag, toen hij een kind was, bij voorbeeld.

Hij wist niet wat er met hem aan de hand was; de hele dag had hij ondanks zijn zenuwachtigheid, nogal passief doorgebracht en nu, opeens, maakte zich een zekere opwinding van hem meester. En toen het stoplicht eindelijk weer op groen sprong, reed hij impulsief een heel stuk harder.

Hij reed een smalle hobbelige straat in, waaraan hij de voorkeur gaf boven een brede geasfalteerde parallelstraat, omdat daar zoveel stoplichten waren. Hij reed nu veel sneller, staande op zijn trappers, hij lette niet op de kruispunten; hij reed de zijstraat voorbij die naar het huis van Meyer leidde — wat kon het hem ook schelen — hij reed gewoon door, omdat hij in al het andere géén zin had. Zigzaggend over de weg, schreeuwend, vloekend op alles waarop je vloeken kunt, reed hij tot ver buiten de stad, waar hij in een onverwachte zwenking, met een harde klap, midden op de weg viel.

En toen het zwart voor zijn ogen verdwenen was, zag hij een kleine dubbele witte vlek vlak boven het beton, groter en groter en groter worden. Vaag besefte hij, dat dat een dreiging was waarvoor hij vluchten moest. Daarom gooide hij de fiets van zich af, stond op en rende naar de wegkant. De auto over-

reed echter wel zijn fiets. De automobilist die waarschijnlijk haast had -- hij reed door -- werden nog een paar vuiligheden nageroepen. En aan de wegkant stond daar nu een lange, tengere jongen, hijgend van opwinding en emotie, die de ene keer tegen een voorbijrijdende fietser, de andere keer in het wilde weg, stond te vloeken en te tieren.

Er reed op de fiets een neger voorbij.

'Zeg, verschroefde meloen, wat doe je daar! Hé, zwart figuur!

En met een gezicht of het hem eigenlijk niets interesseerde, hoe hij aangesproken werd, sprong de neger van zijn fiets, stroopte zijn mouwen op en liep met langzame, maar vastberaden en zekere stappen op de jongen toe.

'Zeg, nikker, nou moet je niet kwaadaardig worden, hé. Nou moet je niet gaan denken, dat je me aankunt he.' Begrijp je dat, stuk schoensmeer!

De forse, dreigende figuur van de neger die hem naderde, maakte Hans toch een klein beetje bang. En toen de neger vlak bij hem stond en hem, met diezelfde, ongeïnteresseerde blik in de ogen keek, zei deze opeens, met een soort verbazing in zijn stem:

'Die knaap is gèk!'

En de neger liep naar zijn fiets en reed weg.

Guus Nijsten 6d

HOE DE MORELE HERBEWAPENING DE JEUGD TRACHT TE VERLEIDEN

Aangelokt door een vaag gestelde folder, waarin aangekondigd werd een filmfestival voor en door de jeugd, dat georganiseerd zou worden door de MORELE HERBEWAPENING, begaf een zevental Piustieners zich zaterdag 31 oktober naar Gebouw Op Gouden Wieken in Den Haag.

Met de slaap nog in de ogen vanwege de Soirée de avond tevoren, zaten we om plm. 11 uur in de zaal, waar de heer P. Hintzen ons welkom babbelde.

Bij tijd en wijle - dit oven terzijde - publiceert deze heer in Elseviers Weekblad nogal intellectualistische artikelen, die getuigen van bekrompen, conservatieve opvattingen, vormgegeven voor een niet al te beste stijl. Welnu, de heer Hintzen liet de festivalgangers, ingedeeld naar provincie van herkomst, opstaan: Zeeland en Friesland waren niet vertegenwoordigd.

Het publiek bleek geheel uit middelbare scholieren te bestaan.

Nadat hij de mede-organisatoren had voorgesteld - lyceïsten en studenten - begon P. Hintzen met oude koek rond te delen: "Wij leven in een merkwaardige wereld, de techniek heeft ons ongekende mogelijkheden geschonken, maar stelt tevens grote eisen aan de mens, aan welke eisen hij niet altijd kan voldoen. Vele excessen vinden daarin hun oorzaak. We moeten ons bezinnen op welke wijze de mens voor deze wereld beter geschikt is te maken. Daartoe is nodig een revolutie in de menselijke aard; karakter dienen we te bezitten om de opwindende dingen om ons heen aan te kunnen. Er moeten nieuwe normen met nieuwe ideeën in een nieuwe wereld komen: de mens dient moreel herbewapend te worden."

De heer Hintzen vertelde voorts, dat de eerste film die we te zien zouden krijgen, geheel door Afrikanen gemaakt is en een grote rol in Afrika speelt en heeft gespeeld. De leiders van de nieuwe republiek Zambia hebben 'Freedom' tijdens de onafhankelijkheidsfeesten getoond als een juiste aanduiding voor de weg die zij bewandelen willen.

De heer Hintzen verliet het podium, duïsternis werd ons deel, de projector begon te snorren. Naar artistieke maatstaven (dit is niet onredelijk, daar de bijeenkomst werd aangekondigd als een filmfestival) was deze kleurenfilm een prul. De spelkwaliteit lag ongeveer op het niveau van amateurs als te zien in "Alleman"; de lelijk uitgesproken Engelse, kwasi poëtische tekst, werd slecht gesynchroniseerd. Het camerawerk was knullig, een enkele uitschieter daargelaten. De inhoud is, kort samengevat, als volgt:

In een pas onafhankelijke, fictieve staat op het Afrikaanse continent, Bokonda geheten, hebben de leidinggevende burgers verschil van mening over de mogelijkheden het land naar hogere welvaart te stoten. Er is een conflict met de vertegenwoordiger van de ex-koloniale mogendheid Imperia (weer zo iets naïefs; de politiek van deze eveneens fictieve staat is dan meteen imperia-listisch) over de toekenning van een stuk grond. Men ziet de verschillen van inzicht groter worden; al gauw wordt er een aanslag op de Eerste Minister gepleegd. De aanslag mislukt.

Bij een bezoek aan Zwitserland komt de Eerste Minister in Caux, waar het Europese conferentie-oord van de Morele Herbewapening is.

Terug in Bokonda weet hij alle tegenstanders tot medestanders te maken!

Dit nu is het meest irreële van dit toch al onwaarachtige en onwerkelijke produkt. Al de verschillende leiders, eerst felle opponenten, bekennen elkaar plotseling te zelf-zuchtig, te eng van opvatting te zijn geweest, waarna ze zich verbroederen, en het licht aangaat.

Simplistisch waren de problemen in deze film geformuleerd, de verhouding Europa - Afrika bij voorbeeld, was gesteld in de behoudzuchtige, welgestelde, kort-aangebonden koloniaal tegenover de voortvarende, hard werkende, sober levende Afrikaan.

Dat het woord Morele Herbewapening niet in de film gevallen is, was opmerkelijk; de enige aanduiding van deze Beweging is het noemen van de plaats Caux.

Vreemd wordt dit zwijgen, daar wél bij het gebruikelijke opsommen van medewerkers, vooraan de film, de vermelding: Moral Rermament presents 'FREEDOM' op het doek verscheen. Indien het waar is, dat deze film veel opgang in Afrika maakt, huiver ik bij de gedachte aan het geestelijk peil van de Afrikaan.

In het begin van de middag zagen we de documentaire "Tomorrow's America", produktie Mackainac Island, V.S., 1964. Op dit eilandje, dicht bij de Canadese grens, in het noordoosten van de VS, is wat men kan noemen het hoofdkwartier van de Morele Herbewapening gevestigd.

Elk jaar worden hier congressen gehouden, waarvoor uit alle delen van de wereld vooral jonge mensen samenstromen. Er wordt gedanst, er wordt geluisterd naar lezingen, er is sport en spel; de deelnemers kunnen creatief bezig zijn, discussiëren en ze hebben de organisatie tijdens het festival zelf in handen.

De documentaire was door de deelnemers zelf samengesteld en gaf 'n beeld hoe het er op zo'n congres toe gaat. Deze korte film was dientengevolge een amateuristisch produkt, met goedkoop materiaal gemaakt bovendien, zodat hij alleen als informatiebron geslaagd genoemd kon worden.

Voor en na dit verslag spraken jongeren uit Zwitserland, Engeland en Nederland (Johannes de Pous uit De Steeg). Zij maakten reclame voor de ideeën van de M.H., nodigden ons uit deel te nemen aan de revolutie. En bij deze gelegenheid kwam de ernstigste fout van de organisatoren sterk naar voren. De hele dag werden de aanwezigen door de initiatiefnemers, die toch wisten of hadden moeten weten dat zij lyceïsten met een levendige politieke belangstelling waren, te laag aangeslagen. De propaganda was gericht op minder ontwikkelden. Naast de buitenlandse sprekers stond een tolk; vaak werd deze man of vrouw uitgelachen vanwege de onjuiste en gebrekkige vertaling. Deze mensen waren de overbodigheid zelve; het engels leverde volstrekt geen moeilijkheden op, het Zwitserse meisje sprak het Frans dermate zorgvuldig uit, dat het zeer goed te volgen was. Het gesprokene was meestal eenvoudig. Sprekers hadden decadentie, ontarding, seksuele ontsporing aan onze tijd eigen, geconstateerd, daarvan walgden zij. In contact gekomen met de Morele Herbewapening waren zij enthousiast geworden voor het streven van deze beweging en achtten dit de enige weg om de huidige samenleving gezonder te maken. Johannes de Pous gaf de praktische regel: neem 4 blaadjes papier, schrijf achtereenvolgens bovenaan het eerste blaadje: oprechte liefde, op het tweede: reinheid, op het derde: eerlijkheid, en op het vierde: onzelfzuchtigheid. Ga dan na in hoeverre je tegen deze criteria gezondigd hebt. Schrijf de fouten op, neem je voor ze niet meer te maken en voortaan oprecht te leven volgens deze absolute maatstaven.

Hij die dit doet, leeft in de geest van de Morele Herbewapening.

De heer Hintzen, schoonzoon van Ir. Philips, een van de grote promotors van de M.H. in Nederland, meldde dat de volgende film, "De Bekroning", op een waar verhaal beruiste. Voor deze in Amerika opgenomen kleurenfilm was een Zweedse regisseur aangehouden, terwijl de hoofdrollen gespeeld werden door mensen met spelervaring: mrs. Austin, gevierd Londens toneelspeelster en Muriel Smith, een Amerikaanse negerzangeres. De routine was goed merkbaar, men stoorde zich niet meer aan onbeholpen spel, onhandige camerahandling en andere feilen die uit onervarenheid voortkomen. In een notedop even de geschiedenis:

Door steun van een rijkard weet een onderwijzeres (Muriel Smith) haar armoedige openluchtschooltje om te zetten in een universiteit. Een jonge, pas afgestudeerde academicus, haar oogappel, wordt door een gemeen uitzierende man bekeerd tot het com-

munisme, voor welke geestesstroming hij stad en land doortrekt op propagandatochten. Zijn vrouw (mrs. Austin) is journaliste; vanwege de politieke activiteiten van de echtgenoot leeft het echtpaar gescheiden. Beroepshalve woont de journaliste veel conferenties bij, waar zij - naar haar zeggen - haat, afgunst, egoïsme, bedreiging met nucleaire wapens en meer zulke afkeurenswaardige toestanden, aantreft. Zij wordt uitgezonden naar Mackinac, wat 'n ommekeer in haar leven zal betekenen. De mentaliteit die ze daar aantreft, ervaart zij als een openbaring; in die geest zou elk mens moeten handelen.

Haar man is daar ook aanwezig, hij komt tot inkeer, zij treffen elkander en leven nog lang en gelukkig . . .

Zoals zoveel bij de Morele Herbewapening, was de film op Amerikaanse leest geschoeid. De rolprent was eenvoudig van opzet, vergde weinig van de toeschouwer en was opgevuld met liedjes en effecten die gemakkelijk bij het grote publiek aanslaan. Het was een goedkoop, zoet, melodramatisch verhaaltje, stom vervelend.

Afgestompt en kotsmisselijk van deze infantiele propaganda, hebben we de frisse buitenlucht opgezocht, in plaats van het laatste programmapunt, een forum, bij te wonen.

Het streven van de Morele Herbewapening verdient eerbied en is mooi, maar eveneens irreëel en utopisch. Sinds de erfzonde is de mens tot het kwade geneigd en zal dit ook wel blijven; in feite maakt deze geaardheid het leven als zodanig boeiend; men kan hiertegen protesteren, het zal weinig uithalen.

Toen de heer Hintzen deze bewering hoorde, vond hij dit de typische ivoren-torenmentaliteit van de wetenschap, die de wereld aanschouwt vanuit de hoogte, zonder er direkt bij betrokken te willen zijn.

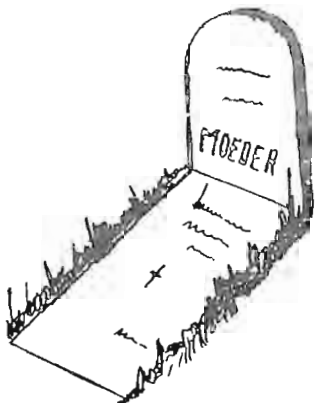
Of deze opmerking waar is, weet ik niet, maar de aanhangers van de Morele Herbewapening staan (ook) niet met beide benen in de wereld.

Horizontaal zowel als vertikaal zijn er groeperingen, godsdiensten en bewegingen die de naastenliefde prediken en beoefenen. Wat de Morele Herbewapening beoogt, beoogen zovele andere organisaties welke op een veel betere wijze hun gedachten openbaren en in praktijk brengen.

Een dergelijke domme, beledigende propaganda-actie als op 31 oktober vertoond, wekt slechts weerzin en afkeer.

h. broekman.

Hij sluit langzaam de deur achter zich, draait aarzelend de sleutel om. Hij twijfelt even, doet dan een stap achteruit en kijkt omhoog naar het raam, waaruit een rossige gloed naar buiten straalt. Achter de vitrage is een donkere gestalte zichtbaar.

— Dat is mijn vader, omringd door roze licht, als een heilige.

Hij steekt zijn hand op en loopt weg. Het silhouet blijft bewegingsloos als een heiligenbeeld. Hij loopt achterom het huis naar de garage, steekt de sleutel in het slot, draait die om en klapt de deur omhoog. Er staan twee auto's in, hij loopt naar de rechtse en stapt in. Blijft dan enkele ogenblikken stil zitten, stapt plotseling uit en spuugt op de andere auto.

Mijn afscheid, mompelt hij.

Het speeksel druipt tergend langzaam naar beneden; wanneer het de onderkant van het raampje bereikt heeft, stapt hij in en rijdt weg. De garage laat hij openstaan. Nog eenmaal kijkt hij naar boven, zonder het zelf te willen gaat zijn hand nog eenmaal omhoog.

— Ik moet er nu meteen heen, zelfs al ligt zij onder de grond wil ik naar haar toe. Het was een rotstreek van hem mij nu pas te vertellen, nu pas te waarschuwen, nu ze begraven is. Het is zijn wraak geweest voor alles wat ik tegen moeder gezegd heb, wat zij voor mij wel en voor hem niet gedaan heeft. Hij heeft de laatste slag gewonnen, er zal geen slag meer zijn, niets, ik zal hem nooit meer zien.

Hij drukt zijn voet naar beneden, de wijzer van de snelheidsmeter glijdt naar zestig.

De straat waar hij rijdt ligt verlaten — slechts wat verlichte vensters hier en daar.

— Daar zijn vaders en moeders, die elkaar begraven, zonen die ze verwerkt hebben, en die helpen begraven.

In een portiek staat een man met zijn rug naar hem toe, hij remt af en kijkt, rijdt dan door. De man kijkt om en lacht naar hem terwijl hij zijn verschoten regenjas dichtknoopt. Hij rijdt verder, zeventig nu.

— Hij sloeg haar vaak, ze kwam dan naar mijn kamer en ging op mijn bed liggen, huilen haar hoofd op het kussen. Het was nat. Een keer heb ik het met mijn mond aangeraakt, het smaakte naar niets, ik weet het nog goed, alsof ze niets was, helemaal niets, ik heb toen zelf gehuild. En me voorgenomen voortaan iets te zeggen als ze kwam, ik heb nooit iets gezegd. En nu is ze dood.

Hij stopt en trekt een kastje open, haalt er een plattegrond uit, met zijn vinger zoekt hij de weg naar het kerkhof. Linksaf, mompelt hij, start de motor en rijdt weg. Linksaf gaat hij, weer huizen langs hem heen, alles verlaten, zelfs geen man in een portiek. Hij komt nu buiten de stad en rijdt honderdzwintig. Hij klemt zijn handen stevig om het stuur.

— Dit is de eerste keer, ik ben niet bang meer. Ik weet nog goed toen ik pas reed; zij zat naast me. Ik reed zestig en we waren allebei bang. Hij zat achter ons en vertelde dat een kollega bij hem op het werk zich de vorige dag had doodgereden. Ze zei niets maar was bleek, lijkbleek. Zoals ze nu is, lijkbleek.

Hij rijdt nog harder en blijft strak voor zich uit staren naar een donkere groep bomen onder de grauwe lucht.

— Daar is het, daar ligt ze.

Als hij er is, stopt hij en stapt hij uit. Een hek is er niet, alleen een kale stenen muur. Hij gaat terug naar zijn auto en rijdt deze tot vlak langs de muur. Hij klimt op de auto en dan op de muur; onder hem liggen nu grafstenen, doden. Dan springt hij naar beneden, maar hij komt met zijn linker voet op een grafsteen terecht en met zijn rechter op de aarde. Een stekende pijn gaat door zijn rechter enkel. Hij gaat verder en kijkt op elke steen.

— Ik heb je mijn hele leven gevonden, waarom dan nu niet? Vroeger was je er als ik je

zocht, toen ik vuur had gemaakt en vader had het gemerkt. Ik mocht dan achter je staan; het hielp niet, hij sloeg ons allebei.
Hij dwaalt steeds verder tussen de graven door, maar vindt niet wat hij zoekt. Geen steen met: Hier rust mijn geliefde vrouw.

— Dat heeft hij erop gezet, de smeerlap.

Wanhopig zoekt hij verder, dan gaat hij terug naar de muur.

— Ik geef het op, ik ga naar hem toe. Alleen hij weet waar ze ligt.

Hij klimt op een steen, hier ligt onze geliefde moeder, die tegen de muur staat, dan op de muur en op de auto, op de grond. Hij steekt een sigaret op en blijft staan in de nacht, de bomen boven hem; hij wil niet terug.

— Ik moet.

Hij stapt in en rijdt weg. Rijdt hard, heel hard, weg van het kerkhof, naar hem, naar de stad. In de stad zijn de straten leeg en verlaten. Alleen verlichte vensters. Slaat nu rechtsaf. Ook hier is niemand. Dan is er in het portiek weer de man in de verschootten regenjas. De man zwaait en schijnt iets te zeggen.

— Ik moet doorrijden, naar hem.

Hij stopt en vraagt of de man mee wil rijden. De regenjas knikt en glimlachend stapt hij in. Geen van beiden zegt iets. Ze steken ieder een sigaret op. De man naast de bestuurder geeft vuur en zegt, waar ga je heen.

Naar huis, naar mijn vader.

Ik heb mijn vader vermoord, zegt de man plotseling, en hij glimlacht. Dan gaat zijn glimlach over in een harde, akelig schelle lach. Achter het stuur rilt hij.

Het is eenvoudig, zegt de man terwijl hij een mes uit de zak van zijn regenjas haalt.

Hij streelt met zijn wijsvinger het blinkende staal.

Zo, zegt hij en steekt het mes naar voren. Weer lacht hij.

Mijn vader had me opgesloten, in mijn kamer, hij zegt dat ik gek ben, verklaart hij achter het mes.

Gewoon zo, zegt hij weer en steekt het mes naar voren, terwijl hij met zijn arm een draaiende beweging maakt.

— Gewoon zo, gewoon zo.

Achter het stuur doet hij zijn ogen dicht, tien seconden, dan kijkt hij. Hij zit nog recht op de weg.

— Gewoon zo.

Weer tien seconden, en weer.

Hier is 't, fluistert hij en stopt. De man in de regenjas overhandigt hem zwijgend het mes.

— Alleen hij weet waar ze is.

Hij gaat naar het huis toe, uit het raam straalt nog steeds die vreemde roze gloed.

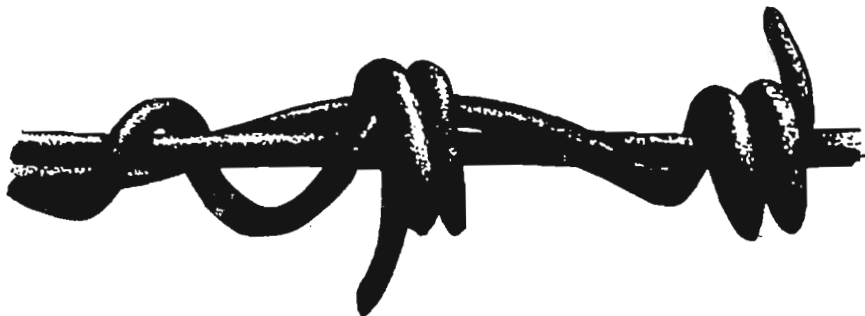
Tien minuten wacht de man in de auto, ook hij stapt uit en gaat naar het huis toe.

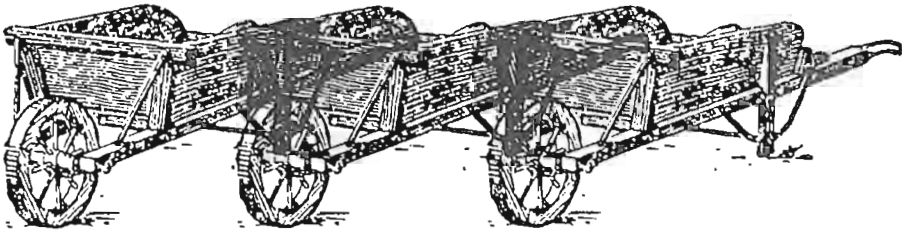
Akelig koud klinkt zijn lach door de verlaten straat. Verderop begint een hond te janken.

— Gewoon zo.

(De volgende morgen leest een moeder ergens ver weg in het ochtendblad, dat haar man en haar enige zoon dood in het huis van de vader zijn gevonden.)

nov. 1964
tonny huisman.—

DE ABITURIËNTEN

Kreunend en steunend, met moeizame pas,
slepen ze zich voort met pijn en smart,
van les tot les, van klas tot klas.
Hun leven: DOODS; hun dagen: ZWART.

Aanschouw hun verdwaasde en troebele ogen,
die spreken van een afschuwelijke ellende.
O lezers, lezers, hebt toch mededogen;
hun erbarmelijk lijden kent geen ende.

O Heer, welk een afgrijslijk lot
hebt gij deez' stakkers beschoren?
Mijn God, zij gaan d'r nog 'ns aan kapot.

Het ergst is echter de beul die hen tart
met het huiswerkmaken en lesverhoren.
Ach, hun leven: DOODS; hun dagen: ZWART.

guus nijsten

„ 9.15 ”

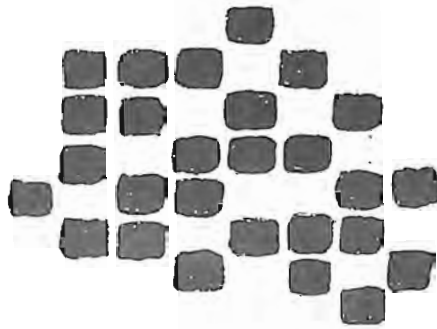
een warme mond,
lippen die
smekend smachten,
verwachten,
verzachten,
lippen die
ik vond,
verslond . . .
in mijn gedachten.

H E L D

ik verwoestte
de dronken kat,
de blanke appel,
en smolt
de rode sneeuw,
de ronde boter,
voelde me 'n held,
was een lafaard,
die irreële
dingen bestreed
en reed
op een paard,
bewaard onder
was en glas

p.m.

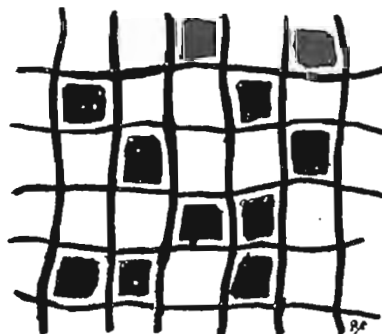

L E N T E

*Lente,
koele warmte,
zachte warme koelte,
zuivere lentelucht
stralend in lentelicht
zonnelicht,
lichte lucht,
in zoet geluk.*

*Pril geluk,
trilgeluk,
trillend van puur geluk
is de natuur;
kleurrijk van bloemenpracht,
bloemrijk van kleurenpracht
en dart'le lentewind,
stralend zacht.*

I. B.

Twee katteogen

in het donker

Meneer Franklin was een door en door fatsoenlijk man. 's Morgens gaf hij als zoveel eerbare huisvaders, zijn vrouw een vluchtige zoen, stapte in zijn autootje en reed naar zijn kantoor in de City. 's Avonds kwam hij, vermoeid van het werken en de zenuwlopende rit door het overbevolkte Londen, terug naar zijn vrouw, zijn vrijstaande huisje aan de rand van de stad, zijn warme maaltijd en zijn voor de helft afbetaalde teevee-toestel.

Gewoon dus een man als er zovele zijn. Hij had echter een kleine onhebbelijkheid: hij was bang voor katten en dan niet gewoon bang, maar werkelijk doodsbang. Deze ingeboren panische angst (men vertelde mij, dat hij dit van zijn grootmeeder had geerfd), openbaarde zich al heel vroeg. Toen hij twaalf was, was het eens zover gekomen, dat hij in een boom was geklommen omdat een kat een hoge rug opzette. De kat, die het als een grap had bedoeld, had toen niet begrijpend zijn schouders opgehaald en was grinnikend doorgelopen. Over die angst was hij eigenlijk nooit helemaal heengekomen; hij zag ook nooit meer katten, totdat het voorval plaatsvond, dat er de oorzaak van was, dat hij een half jaar later stilletjes en sober werd begraven op kosten van de staat.

Dat voorval vond plaats, nu ruim een jaar geleden. Het was herfst en het regende die dag weer eens ouderwets, de wind sloeg als tweede stem naast de regen het zand tegen de ramen van de slaapkamer. John, zo noemde zijn vrouw hem altijd, keek voor dat hij zijn bed instapte, nog even mistroostig door een kier van het gordijn naar buiten. Hij wilde net weer het gordijn terug laten vallen, toen hij twee dansende groene streepjes zag, die recht op hem af kwamen, en zonder enige twijfel aan een kat toebehoorden. Bevend van angst dook hij onder de dekens. Zijn vrouw probeerde hem te kalmeren, maar een doos zenuwpillen zouden niet voldoende zijn geweest om hem kalm te krijgen. Hij deed geen oog dicht en de volgende dag meldde hij zich ziek.

's Avonds durfde hij niet te gaan kijken of de kat er weer was, maar het was niet nodig, want het zachte miauwen dat doordrong tot in de slaapkamer, liet over de aanwezigheid van de kat geen enkele twijfel bestaan.

De volgende dag gaf hij zijn vrouw opdracht een jachtgeweer te gaan kopen met patronen. 's Avonds liep hij naar de achterkant van zijn huis en wachtte.

Eindelijk zag hij ze weer: twee groene streepjes, en daaromheen een zwarte vacht, die hij de vorige dagen door de duisternis niet had kunnen zien. Zijn handen beefden en hij was bijna nog hard weggelopen, maar achter het raam van de slaapkamer onderscheidde hij de gestalte van zijn vrouw, en hij vermande zich. Voorzichtig sloop hij achter de kat aan de tuin binnen; hij kon de glimmende zwarte vacht onderscheiden, ongeveer drie meter voor hem. Hij deed nog een stap, toen snel achter elkaar een droge knal, het gerinkel van glas en een rauwe kreet. Suf lag hij op de natte, gladde aarde van zijn tuin. Moeizaam kwam hij overeind, keek naar de zwarte glimmende plek die als glijbaan had gefungeerd en vloekte binnensmonds.

Ja, zijn vrouw was dood, in koelen bloede neergeschoten, oordeelde de rechter. Een paar dagen later werd hij opgehangen. Ik was zijn enige erfgenaam. Niemand geloofde iets van het verwarde verhaal over katten en katteogen. Ik wel, maar ach, wat doet dat er toe, laat ik de kat liever nog een bakje melk geven, die heeft het wel verdiend.

jan. '64

cees campfens iv

REVENGE AT DOVER

Kid,
kid go,
go to Dover,
sight the water,
see the sea;
then
sway the waves,
strike the rollers,
beat the billows,
swallow the water,
swallow up,
like the water
swallowed your father.

pieter monsmma
235

*1/5
Peter*

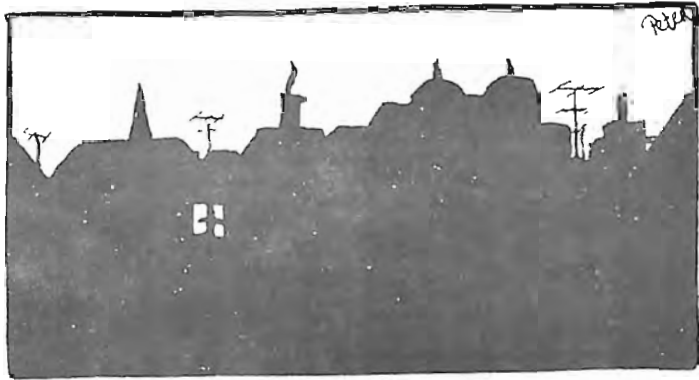

4 M E I

acht uur
doodse stilte
gedachten
gevoelens
opgekropte
berustende
twee minuten
denken
beseffen
danken

j.v.h.

DE OVERKANT

Half verzonken in gepeins over proefwerken, hang ik in mijn stoel, die geplaatst is voor een bureau waar niet veel goeds over te zeggen valt.

Het is weer een van die middagen die mij altijd zo'n kriebelig gevoel geven, omdat ik zou willen emigreren naar den land, waar de schooljeugd gewoon is iedere middag vrij te hebben vanwege de warmte. Mijn blik dwaalt via het vloerkleed, mijn divanbed enzovoort, naar buiten, waar het ondanks het feit den de namiddag net een aanvang genomen heeft, zó donker is, dat ik mij genoodzaakt voel mijn lamp, die zo laag hangt dat ik er telkens mijn hoofd tegen stoot als ik er onderdoor wil lopen, aan te doen.

Maar omdat ik mijn blik maar niet van de grauwe wolken, die nog net te zien zijn boven de daken van de huizen aan de overkant van de straat, los kan maken, en omdat ik trouwens geen zin heb om op te staan, laat ik de gedachte om kunstlicht in mijn kamer te laten schijnen, maar schieten. Een zacht, haast vriendelijk tikken trekt even mijn aandacht. Natuurlijk, het regent, hoe kan het ook anders. Nu wordt alles nog grijzer: de huizen aan de overkant van de straat, waar net over het grijze, kleffe asfalt een tram, een grijze, met een schurend en door merg en been gaand krassend gerem tot stilstand komt, geven het toonbeeld van Hollands glorie. Ze zien eruit als doffe, huilende blokken.

Nu merk ik iets op, wat mijn verstand me maar steeds wilde zeggen, maar me niet kon storen in mijn gedachtengang. Achter één van de druipende ramen van het huilende huis aan de overkant brandt licht en wel in de kamer van mijn studentje. Ik zie hem zitten, natuurlijk zit hij er, dat is meestal zo (tenminste als ik naar hem zit te kijken en dat is vaak). Ik kan vrijwel de hele kamer binnenkijken, want het raam ervan zit evenhoog als het mijne. Het is er altijd rommelig, evenals bij mij. Aan het plafond bij hem hangt een ouderwetse lamp met franje. Voor zover ik kan zien, hangen er geen schilderijen aan de witgekalkte muren, maar affiches.

Hoewel ik de student, ik neem eigenlijk als vanzelfsprekend aan dat hij dat is, bijna dagelijks in zijn bewegingen volg, geloof ik niet, dat hij mij ooit heeft opgemerkt.

Er komt langzaam een akelig gevoel vanuit mijn maag naar boven, dat mij het volle besef geeft, dat ik bezig ben (of behoort bezig te zijn) met het leren van een repetitie. Ik sta op, doe het licht aan, ga weer zitten, of liever gezegd hangen, in m'n stoel en probeer mijzelf te dwingen de letters die in het open boek voor mij staan, in mij op te nemen. Zou die student aan de overkant hetzelfde voelen als ik?

Met een hand onder mijn hoofd, dat gebogen is over mijn boek, bedrieg ik mezelf,

want ik doe alsof ik lees, maar ik kan in deze houding makkelijk naar de overkant kijken. Ik zal mijn proefwerk vanavond wel leren (zo gaat dat).

Ik hoor nog water lopen in de regenpijp, die langs mijn raam naar beneden leidt, en die de nare gewoonte heeft om, al is de regen opgehouden, iemand die er onderdoor loopt, nog van het nodige hemelwater te voorzien.

Mijn studentje staat op, met iets in zijn hand dat volgens mij een brief is, en verdwijnt zonder het licht uit te doen - dus hij zal wel weer gauw terugkomen - door een deur die ik niet kan zien.

Na een eeuwigheid gaat de voordeur van het huis dat bij het raam past open, en hij stapt zonder jas naar de tramhalte, waarschijnlijk om de brief te posten in de bus achterop de tram.

Mijn vermoedens worden bewaarheid, want wanneer er na een tijd die mij verschrikkelijk lang lijkt, een tram is gestopt - alweer met dat afschuwelijke lawaai - komt de student na enige ogenblikken achter de tram de straat overlopen met lege handen. Maar een feit is, dat er van de andere kant een vrachtwagen aan kwam bulderen . . . .

Het licht in zijn kamer is niet meer aan.

Mijn proefwerk heb ik zeer onvoldoende gemaakt, en het studentje kende mij niet eens . . . .

annette smidts

Kloris en Roosje

(60 en 15 jaar)

voor I. en C.

Kloris maakte Roosje
voortdurend nog 't hof.
"Pas op", zo zeide Roosje,
"dat levert roddelstof."
"Och, mijn kleine Roosje,
al zijn mijn ogen zwak,
al heb ik kleine gaatjes
in mijn zondagse pak,
tòch kan ik u beminnen,
tòch laait bij mij 't vuur . . . .
ach, Roosje, wil toch zinnen
op liefde in dit uur . . . . ."
Doch Roosje snelde henen
en liet haar Kloris staan;
ze nam maar gauw de benen
van 't 'opaatje' vandaan . . . .

ruby rosenthal 3d

Bolwerk

CONTACTORGAAN EN KLANKBORD VAN DE SCHOOL

Deze keer vond ik in de heer Bianchi een enthousiast schrijver, en het resultaat van zijn literaire inspanningen treft U hieronder aan. Ik juich het bijzonder toe, dat mijnheer Bianchi zich aan een verhaal heeft gewaagd (en wat voor een!) Het stuk van de heer Herben was van vrij zwaar kaliber en het was dan ook bepaald niet licht te verteren. Onze franse leraar blijkt te zijn geïnspireerd door Euterpe, de muzeder poezie. Hopelijk zal deze moedige daad van deze leraar meer 'niet-leerlingen op school ertoe inspireren ook de stoute schoenen aan te trekken en zich te begeven op het glibberige pad van de poezie. Maar niet alleen de leraren zou ik willen aansporen tot het schrijven in Bolwerk; van de leerlingen van de lagere klassen ontvangen wij (de redactie) weinig, of beter gezegd, geen kopij. Geregeld hoort de redactie van eerste- en tweedeklassers de klacht: „Wat hebben wij aan Bolwerk; we snappen toch niets van die verhalen. Laten degenen die de gepubliceerde stukken niet begrijpen, zelf zorgen voor verhalen die hun wel aanspreken; Bolwerk is immers voor de gehele school, van de eerste tot aan de zesde klas (tot en met de zesde klas!), en van de lerarenkamer tot lokaal 33 !!

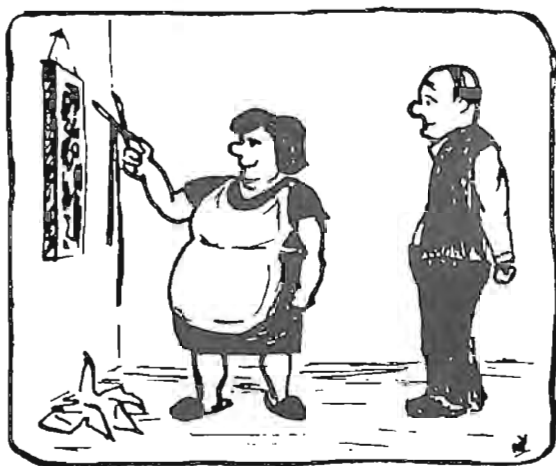
Lauk Woltring

OP RECOMMANDATIE

Een stukje schrijven is tegenwoordig niet zo lastig meer als in de tijd dat de dieren nog op twee of op vier poten liepen. Niet dat het relaas kop noch staart behoeft, dat zou te veel gezegd zijn, alleen: de kop hoeft niet meer van voren, en de staart niet meer van achteren te zitten. Ik denk nu even niet aan dieren als olifanten en schildpadden, waar de staart altijd al moeilijk te localiseren is geweest. Maar neem nu tante Agaat. Ja, van ome Toon, weet je wel? Die heeft toch laatst haar portret laten schilderen door frans spruit? Moet tegenwoordig met kleine letters, maar het is allemaal zo verwarrend. Frans spruit doer zo aan Brussels lof denken. Dat heet toch "Choux de Bruxelles", hè, spruitjes? O ja, dat portret. Heb je het niet gezien? Maar dan moet je beslist gaan kijken. Ja, lijn 3, halte Haarlemmer Poort. Kijk, dat bedoelde ik nu toen ik het over die staart had. En over die kop. Neem nou die neus van d'r. Voor de oorlog zat daar altijd je oor. Tenminste... Nee, geef mij maar Frans Hals. Daar zit alles waar 't hoort. Die Staalmeesters bijvoorbeeld. Meesterlijk! Nee, dat kunnen ze niet meer, tegenwoordig. Ze zeggen, dat ze het kunnen, maar het niet willen. Maar dat is natuurlijk onzin: waar een wil is, is een weg, zegt tante Agaat altijd - ja, van ome Toon - en ik zeg maar zo: ik zeg maar: de staart van de haan wijst nooit naar de wind.

Nee, ik ben naar haar verjaardag geweest. Donderdag. Heel gezellig. Ze hadden er een oecumenische fuif van gemaakt. De hele avond gebijbeltekst: je trekt een tekst en dan raden waar die staat. Er was van alles: een Schotse dominee, een Moravische Broeder, een Rus (een orthodoxe), een verre nicht uit Texas, die theosofe was of filosofe, enfin, iets dergelijks. Heeft, geloof ik, iets met magnetiseurs te maken. O ja, en dan Jan van het Klein Seminarie. Die krijgen tegenwoordig ook de Bijbel, zeggen ze.

Er waren ook twee Joden. Een echtpaar, leek me. En dan wij, natuurlijk. Nou, het was in één woord fantastisch. We kregen van alles. Ze had echt uitgepakt, hoor! En

dat terwijl ze 't toch niet breed hebben. Alleen die zoutjes, die waren oud. Maar dat kun je niet weten, tevoren. En die Schotse nijdig, als ze het mis had. Die kon niet tegen haar verlies. Ik persoonlijk vind, en dat is mijn persoonlijke mening: je moet een veer kunnen laten. Weet je, het gekke was: die Joden wisten alles. Gewiekt dat die waren! Zou je niet denken, hè?

Om half elf werd het portret onthuld. We stonden allemaal in een kring. Tante Agaat zou zelf het lint doorknippen. Ze was er gewoon zenuwachtig van. Ze zei Kees tegen ome Toon. Dat was wel even pijnlijk, maar niemand vond het erg. Ze zijn allemaal zo breed, weet je. Moet je trouwens wel zijn tegenwoordig. Met de oecumene en zo.

Ik vind het heerlijk, dat brede. Geef mij maar breed. Daar kun je al dat enge gedoe voor cadeau krijgen. We stonden dus allemaal om tante Agaat en zongen Lang Zal Ze Leven. Eerst hadden we het Wilhelmus willen doen, maar die Moravische Broeder had gezegd: Hè nee, dat is zo treurig, niks voor een verjaardag. Ja, een mooi nummer, die Broeder. Laat die Moraviërs maar schuiven.

Nou, tante was aangedaan, hoor. Zo echt aangedaan, weet je? Zo van: 't kan me niks schelen of jullie zien, dat ik aangedaan ben, ik bèn het ook.

Prachtvrouw, die tante Agaat. In de oorlog is ze ook zo flink geweest. Wat die vrouw niet allemaal gedaan heeft. Arie, zegt ze laatst tegen me, toen ik haar over die ondergrondse wilde uithoren, Arie zegt ze tegen me, ze zegt: Moet je nou 'ns even luisteren jongen, gedane zaken nemen geen keer, en wat eenmaal onder de grond zit, zand er over! Kijk, zo is tante Aag. En zo'n vrouw durven ze zo smerig te schilderen! Ja, smerig noem ik het. We waren er allemaal beduusd van. De domineesse - die valt best mee hoor - hilde zelfs. En ome Toon, woest dat-ie was!

- Daar betaal je nou vijfhonderd piek voor, riep hij de hele tijd. Een pak slaag! Een pak slaag moest ie hebben, die kloddernozem.

- Hij kwam van de academie, zuchtte tante Agaat. En nog wel op recommandatie.
 - Recommandatie! Recommandatie, riep de orthodoxe Rus, noem je dat recommandatie, en hij drukte met zijn wijsvinger een hele put in de verf die nog nat was, net in tantes oog. Tenminste, ik dacht dat het een oog was.
 - Hier met dat oor! brulde hij, en toen smeerde hij alles door elkaar, weer op zijn orthodoxe plaats terug.
 - O, riepen we allemaal, een pioenroos. Nou is het een pioenroos! Een pioenroos!
 En toen hebben we toch maar het Wilhelmus gezongen.

Jan van het Klein Seminarie heeft later nog wat groene blaadjes geschilderd aan tantes hals.
 Voor de gelijkenis.

EN NU IETS VOOR DE KLEINTJES

Er was eens, heel kort geleden, een gans. En een eend.
 Een tamme gans en een wilde eend.
 Die liepen samen te wandelen langs een groen korenveld.
 De gans schoof met statige passen vooruit, waarbij zijn vette voorstevens zo trots naar rechts en links deinde als de boeg van een Hollands admiralschip na een zege op de Engelsens.
 De eend, die uit een groot gezin kwam, nam het niet zo nauw, en dribbelde slordig mee, zo nu en dan snaterend naar een fris, groen blaadje.
 - Rogge, zei de gans.
 Ze hadden het al over het weer gehad, en over de lever van de gans, en waren zo'n beetje uitgepraat.
 - Gerst, zei de eend.
 Dat was wel wat brutaal, maar hij dacht ècht, dat het gerst was, zie je, en geen rogge.
 - Gakkerdegak, schaterde de gans, wat een domme praat, jij kunt niet eens de aren zien, daar beneden! Ik heb gelukkig een lange hals. Mijn grootvader is getrouwd geweest met een echte zwaan, bedenk dat wel.
 - Kan dat dan? vroeg de eend.
 - In Rusland, zei de gans.
 - O, zei de eend, begrijpend.
 - Ik ben dus geen gewone gans, zei de gans, waarbij hij begon te slissen, zoals verwaande mensen altijd doen. Wij zijn een lichtpunt voor onze omgeving, vervolgde hij, terwijl hij zijn hals nog wat hoger rekte, zodat hij precies boven de gerstenaren uit kon kijken. Er ging juist een windvlaagje over het veld, en het leek net of al die aren hem toeknikten. De voorste rijen maakten zelfs een hele buiging.
 De eend dacht nog na over het woord 'lichtpunt'. Hij kende wel "mikpunt". Dat had hij thuis vaak genoeg gehoord. - Ook niet leuk, dacht hij bij zichzelf. Dan maar liever een eend.
 Maar terwijl ze zo voortwandelden, zag de gans ineens een jager boven het koren uitsteken.
 - Er zit een jager. Rechts! siste hij tussen zijn tanden. Op mij schieten ze niet: ik ben tam, maar jij . . .
 - Weg wezen, en gauw, dacht de eend. En voor de gans zijn zin had uitgesproken, vloog hij al weg.
 Pjoew! klonk het, en de arme eens viel met een plof in het mulle zand.
 - Niet de echte intelligentie, dacht de gans, die een zijpad insloeg. Alleen maar instinct.

GEK

Daar gaat Sjarrel van Coninckziel. Ze zeggen, dat je GEK bent Sjarrel. Jij met je grauwe touwhaar en je eeuwige stoppelbaard, met je troebele ogen - men zegt (nee, niet ik Sjarrel, nee niet ik), dat je de tiefus hebt, dat je verkantert - die altijd vol water staan. Vroeger zei men tegen mij: Sjarrel is een menseneter; hij pakt kleine kinderen die langs zijn huis komen, bij hun haren en eet ze op, en ik liep drie straten om. Later vertelde men van je, dat je een dief was, omdat je een brood van de bakker had genomen om de vogeltjes te voeren.

Ja, je bent een dierenvriend, Sjarrel. Je vindt bij hen vriendschap. Je beschermt ze tegen onverlaten; de politie nam je eens in arrest omdat je een been brak van boer Zavelaar, die vlak voor jouw ogen een konijn langzaam, heel langzaam (en met een sadistische grijns-lach op zijn gezicht) de nek omdraaide, in plaats van het met een nekslag ineens af te maken.

Acht was je en jullie speelden in de weiden buiten ons dorp. Zavelaar kwam langs met paard en wagen. Een van jullie gooide met steentjes naar het paard (niet jij Sjarrel, jij bent een dierenvriend) totdat het dier op hol sloeg. Enkele uren later kwam Zavelaar terug. Hij greep jou, gooide je op de grond en schopte je tot het bloed uit je mond sijpelde.

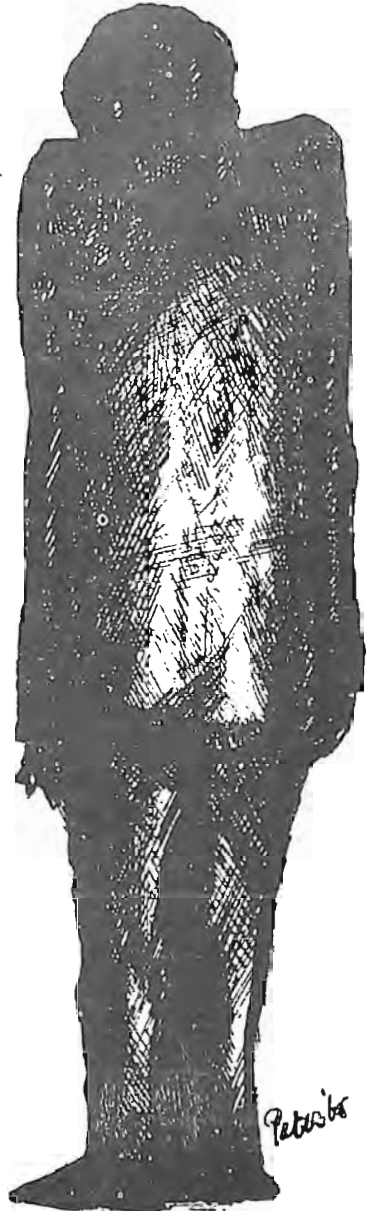
Toen je weer vrij was, wilde je Zavelaar ook langzaam heel langzaam de nek omdraaien, maar ik wist dit uit je hoofd te praten. Althans, dat dacht ik ...

Enkele dagen later trof men Zavelaar en zijn vrouw aan in de kelder, hangend. Vijftien jaar heb ik je toen niet meer gezien, tot op een dag was je er, grijs, 25 jaar ouder en afgeleefder, weer. Je was meteen weer de zit, de dorpsgek, waar kinderen van griezelden, volwassenen mee spotten.

Een krachtige, jonge kerel moet je geweest zijn, Sjarrel, graag gezien op kermissen en bij de meisjes. Bij vechtpartijtjes met mannen uit naburige dorpen werd je altijd gevreesd. De wereldoorlog kwam en je werd aan je hoofd gewond door een rondvliegende granaatscherf. Sindsdien was je niet meer de Sjarrel van voorheen; het was of er een levensader in je was doorgesneden en je voortleefde zonder werkelijk aanwezig te zijn. De mensen spuugden op je, dronken lieden scholden: "Nondepie Sjarrel, nee niet nondepie Sjarrel, maar nondepie geest van Sjarrel. Ja, je bent de geest van Sjarrel, donder op geest, geef ons weer de oude Sjarrel." . . . . .

En dan haalden ze herinneringen op aan Sjarrelmens. Goenwillenden kregen het voor elkaar, dat je in het zottenhuis kwam. Je was er gauw weer uit. Napoleon wilde, dat je zijn onderdaan was en thee voor hem ging halen, maar dit kon niet, want jij, de grote Lenin, was aan het krijgertje spelen met tsaar Peter. De verbolgen Napoleon organiseerde een rel, en de ziekenbroeders gooiden jou het huis uit.

Zo sukkel je nu al jaren in ons dorp voort. Ik zie je zo voor me uit lopen en denk: Kijk, daar gaat Sjarrel van Coningsbergen. De mensen zeggen, dat hij GEK is.

Pong en de Tibetoanse merel

Conte philosophique pour 1 D

Er was eens een keizer van China. In China hebben ze ontzaglijk veel keizers gehad. De een na de ander. Deze heette Pong, net als zijn vader. Toen hij nog een heel klein jongetje was, droeg hij een glimmend zwart staartje achter op zijn verder helemaal kale bolletje. Van daar, dat zijn moeder hem Ping Pong noemde. Nu weet je ook waar die balletjes vandaan komen. Kijk maar eens, er staat MADE IN CHINA op. Soms staat er MADE IN JAPAN op; dat zijn dan niet de echte. Maar die kunnen ook wel goed zijn.

Ping Pong was een pienter ventje. In de box bouwde hij al hele bruggen met zijn houten blokken. De keizer zei dan ook, dat er eigenlijk een ingenieur in hem stak. Een civiel ingenieur dan. Maar prins worden geen ingenieur. Die worden meteen keizer. De bouwen zelf geen bruggen. Ze zeggen alleen: "Ik wil dat er een brug komt over de Yangtse-Kiang, een ophaalbrug". En dan komt er zo'n brug.

Op een mooie zomerse dag rijdt de keizer dan naar de rivier, knipt met een gouden schaar een zijden lint door, en dan is de brug klaar.

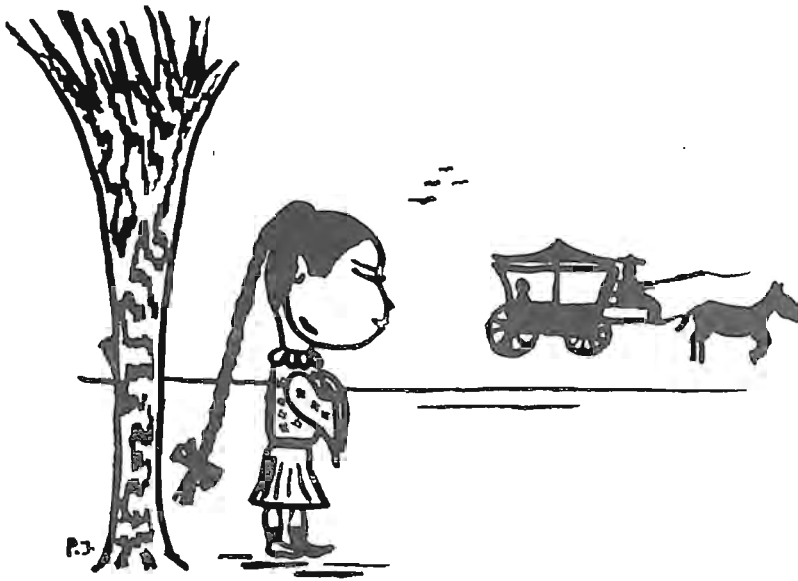

Ping Pong was ook wel eens lastig, zoals alle kinderen. Hij werd natuurlijk veel te veel door al die hovelingen die hem elke dag knuffelden verwend en die zeiden dan tot de keizerin: "Wat is Uw Doorluchtig Zoontje toch een lief kereltje!" Dat is helemaal fout, zo iets moet je nooit zeggen. Hij begon zelfs allerlei kattenkwaad uit te halen. Op een keer dat de keizer weer eens jarig was en iedereen erg blij keek, verstopte hij de kroon, juist toen ze wilden uitrijden om zich te laten zien aan al die blije onderdanen. Dit was natuurlijk een beetje naar, want toen konden de mensen niet zien wie de keizer precies was. Maar nog veel stouter was het van de prins, toen hij een keer "Heks!" riep tegen een hofdame, die zijn luiers aan het spoelen was in de Hofvijver. Slimmerikken onder jullie, Diana Eerkens bij voorbeeld, zeggen misschien dat dat niet kan, en dat een jongetje dat nog luiers draagt, niet zo knap is om "Heks" te kunnen zeggen. Maar keizerskinderen zijn geen gewone kinderen. En dat vergeten we wel eens.

Met de jaren werd prins Ping Pong steeds verstandiger. Zijn lelijke streken raakte hij helemaal kwijt en de keizer en de keizerin konden trots zijn op hun zoon. Op de lagere school was hij maar één keertje blijven zitten, wat niet veel is voor kinderen die later niet zelf de kost behoeven te verdienen. En dat kwam dan nog doordat hij een half jaar ziek was geweest. Eerst de bof en de mazelen, toen roodvonk, kinkhoest en tenslotte griep. A-griep. Nu zat hij op het lyceum. Het Pong-X lyceum, genaamd naar keizer Pong de Tiende. Dat was een heel goede keizer geweest. Veel beter dan al die andere. Wat hij allemaal voor goeds gedaan had wisten de leerlingen niet precies, maar elk jaar hadden ze een dag vrij.

Toen de prins dertien jaar werd, kreeg hij van zijn peetoom, die monnik was in Tibet, een tamme merel, die allerlei kunstjes kende. Hij kon zelfs praten. Wel niet echt, maar toch zo'n beetje. Jammer genoeg had hij bij de monniken alleen maar latijn geleerd, en daar heb je ook niet veel aan. Maar de hofkapelaan gaf hem les en na een maand zong de vogel al een melodietje in het Chinees. In die tijd hadden

ze nog geen audio-visuele leermiddelen. Anders was het veel vlugger gegaan. Wel had de kapelaan een boekje dat heette: CHINEES IN EEN MAAND, en dat ging toch ook nog kwiek.

Op een middag zat de keizerlijke familie in de tuin thee te drinken in een prieel waar ze wat koelte zochten, want in huis was het niet om te harden. "Het is verdomde heet vandaag", zuchtte de keizer. Zo zei hij het natuurlijk niet precies, want hij zei het in het Chinees. Hij zei eigenlijk zo iets als: "de temperatuur is uitzonderlijk opgelopen, hedenmiddag". Want de Chinezen spreken altijd heel beleefde taal. Ook de grote mensen. Beleefde manieren hebben ze ook. Ze zeggen zelfs dat alle jongetjes de boekentassen van de meisjes naar school toe dragen. En ook weer naar huis. En dat ze alle deuren voor ze open houden. Als de meisjes praten in de klas en de leraar nijdig vraagt wie er nu weer aan het kletsen is, zeggen de jongens altijd: "Ikke". Is dat niet nobel? Het strafwerk delen ze dan samen. Want dat zou natuurlijk te gek worden. De meisjes zijn er ook heel lief. Ze zeggen altijd voor als dat nodig is. En ze doen het zo zacht (en toch duidelijk) dat niemand anders het hoort.

De keizer zuchtte dus dat het zo warm was en de keizerin waaide haar gemaal wat koelte toe met haar waaier van zijdepapier. De arme prins zat intussen zijn Franse woordjes te leren, want het huiswerk gaat altijd voor. De merel zat naast hem op de tafel en keek mee in het boek. Hij kon natuurlijk niet lezen wat er stond en daarom keek hij alleen naar de plaatjes. Vooral Le Corbeau et le Renard vond hij erg mooi en telkens wanneer Ping Pong aan les drie kwam (elke dag herhaalde hij alle lessen, zoals het hoort) dan zette hij gauw zijn ene poot op bladzijde 19 om zo lang mogelijk te kunnen kijken. De Corbeau was wel slecht getekend en de merel dacht dan ook dat het een kakatoe was, maar dat gaf niets. Het veranderde niets aan de situatie op het plaatje die hij, als vogel, heel goed kon aanvoelen. Ping Pong liet hem altijd een poosje kijken en las intussen vocabulaire 2 nog maar eens over (die kon hij wel zowat dromen). Maar als hij daarmee klaar was, duwde hij de poot van de merel opzij en begon aan het meervoud van de zelfstandige naamwoorden.

Toen Ping Pong een paar jaartjes ouder was geworden, werd hij verliefd. Op zich is dat niets bijzonders, maar Ping Pong was een keizerskind en keizerskinderen mogen niet zo maar verliefd worden. Dat moeten ze eerst aan de ministers vragen. Toch kon Ping Pong er echt niets aan doen. Hij werd zo plotseling verliefd dat hij niet eens de tijd meer had om het eerst aan de ministers te vragen. Dat kwam zo: toen hij op een ochtend naar school reed en de tafel van 17 nog even repeteerde, bleef hij steken bij 13 x 17. Hij keek net peinzend door het raampje van de koets, toen hij ineens, in een bloeiend kersenlaantje dat ze kruisten, een meisje zag dat er zo lief uit zag, als hij nog nooit een meisje had gezien. Het duurde maar heel kort, en toch had hij het zo

goed gezien: haar mooie zwarte spleet oogjes, haar lange vlecht die haast over de grond sleepte, en het roze zonlicht dat tussen de kersebloesems door op haar bolle wangetjes viel. De koets was alweer een heel eind verder en stopte voor de schoolpoort. Ik hoef niet te vertellen hoe Ping Pong zich voelde. De hele ochtend was hij in de war. Gelukkig kreeg hij geen beurt, want daar zou hij niets van terecht hebben gebracht. In de grote pauze kon hij zijn boterham niet eens door zijn keel krijgen, zo tureluurs voelde hij zich.

Toen de prins om drie uur weer naar huis reed, hing hij een eind voor het laantje al uit het raam en bij de eerste kerseboom riep hij naar de palfrenier: "Stopt u even, ik heb mijn agenda uit het raam laten vallen, en dan weet ik niet wat ik voor huiswerk heb!" Dat was heel slim bedacht, maar och arm, het laantje was leeg, helemaal leeg. En terwijl de palfrenier ijverig zocht naar de agenda, zat Ping Pong in de koets bijna te huilen. Zo erg vond hij het.

Jullie willen natuurlijk weten hoe het de volgende dag ging, of het meisje er toen weer was. Het is heel triest, maar elke dag hing de prins tevergeefs uit het raampje. Tot hij in september naar een andere school ging en niet meer daar voorbij kwam. Intussen had hij een plannetje bedacht: de merel zou hem helpen zoeken. Ping Pong probeerde zo goed mogelijk zijn plan uit te leggen. Hij tekende zelfs een portretje van het lieve meisje, en de merel die het tenslotte begreep (want dat kunstje kende hij nog niet), vloog overal rond om haar te zoeken.

Een jaar later, het was weer september, en de bladeren begonnen al geel te worden, zat Ping Pong in de tuin te wachten op de merel. Want die bracht elke dag om 5 uur verslag uit van zijn speurvlucht. Het was nog pas half vijf en daar kwam de merel als uit de lucht gevallen met een plof op zijn leesboek terecht, helemaal verformfaaid van de haast. Al zijn veren zaten in de war. Hij hijgde erbarmelijk en kon met moeite één woordje uitbrengen: "Eureka!" Dat betekent: gevonden. Ping Pong kon zijn oren niet geloven, maar het moest wel waar zijn. "Waar dan? Waar dan! Toe dan, zeg het dan!" riep hij opgewonden. Maar de merel kon geen woord meer uit zijn zijgende bekje krijgen. Even keek hij nog zielig naar de prins, en toen was hij dood. Hij had te hard gevlogen . . . .

L. Bianchi

de reis

Omdat hij de oorlog eens op een andere manier wilde meemaken dan de andere soldaten, had hij zich aangemeld als kanonskogel. De commandant ging hiermee accoord en hij werd naar de munitie-afdeling gestuurd. Hier kreeg hij een zwaar koperen omhulsel aangemeten. Zijn lichaam werd in het koelhuis opgeborgen. Hij was nummer XYW 25358746.

Een week daarna werd hij in een grote kist gepakt en naar het front gestuurd. Hier aangekomen ontfermde een sergeant zich over de kist waar hij in zat. Omdat hij tamelijk onderin lag, duurde het lange tijd voordat hij aan de beurt was. Hij hoorde het oorlogsgedonder en sprak met zijn mede-kogels over de voordelen van het ene kanon boven het andere.

Toen de kist bijna leeg was, kwam ook hij aan de beurt. Hij werd door een soldaat met een verband om zijn hoofd naar een kanon gedragen. Dit stond aan de rand van een groot woud opgesteld en bood een vrij uitzicht op een armoedig dorp. Hij had liever een grote stad gezien. Hij werd ingelegd en drie seconden daarna afgevuurd. Het kruis in zijn hoofd werd warm. Met grote snelheid schoot hij door het open veld, recht op het meest armoedige hutje van het dorp af. Hij had ook nooit geluk.

Voor de deur van het krotje zat een oude man, kreupel en blind.

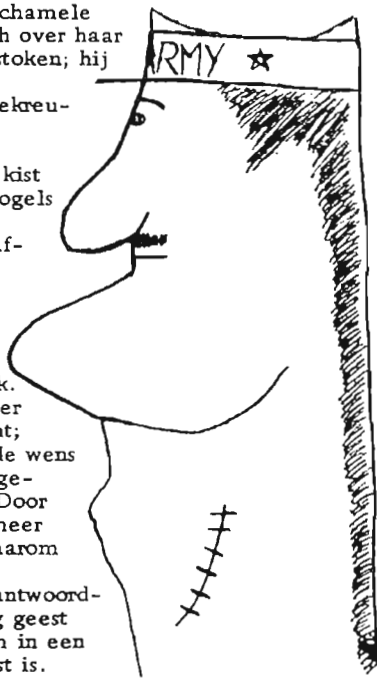
"Uit de weg!" schreeuwde hij, maar het was al te laat. Hij vloog dwars door het hoofd van de oude. In de hersens zag hij de wanhoop die door het zenuwstelsel op het voorhoofd van de man werd getekend.

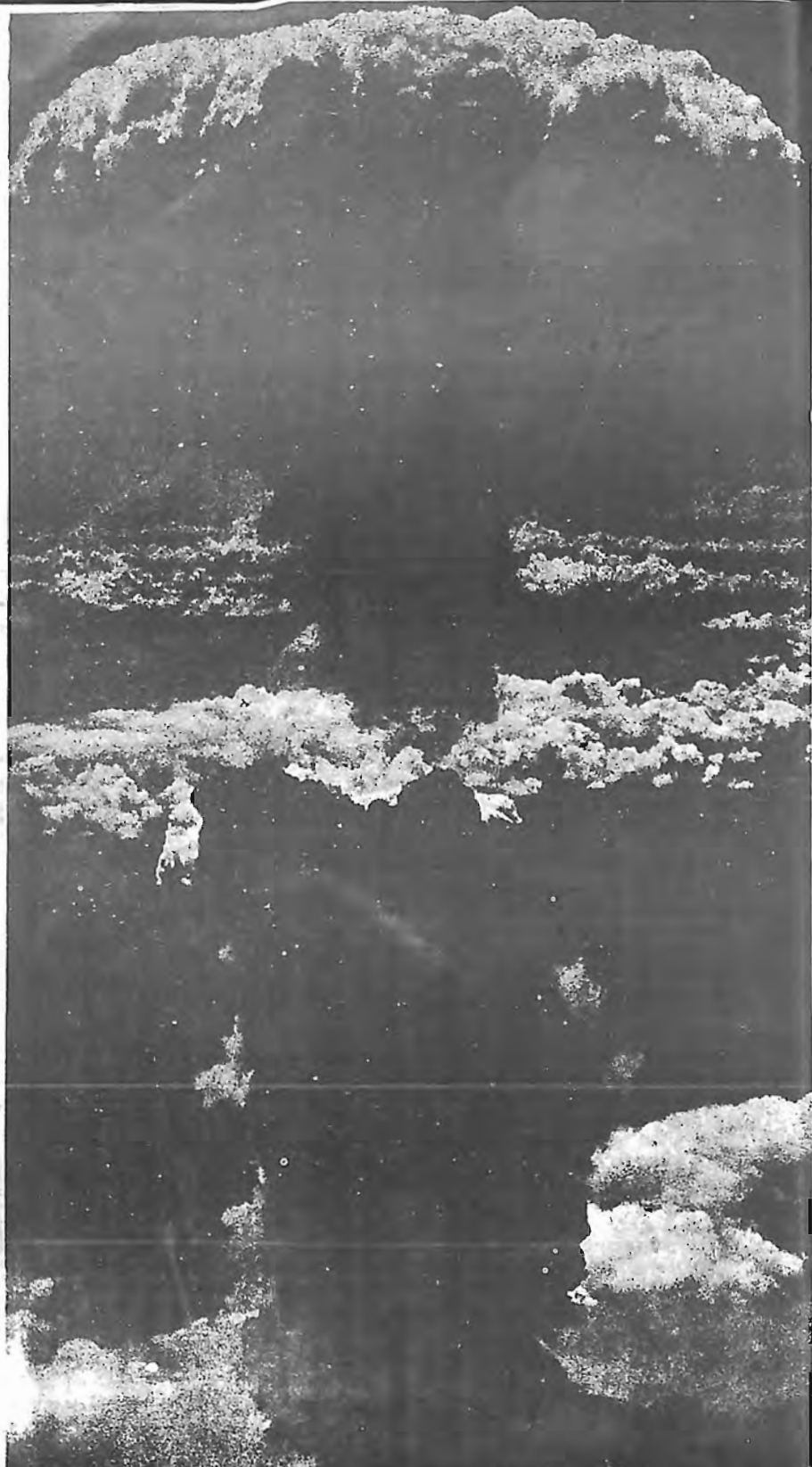
Zonder enige moeite boorde hij zich een weg door het schamele muurtje, het volgende hutje binnen. Een vrouw had zich over haar kinderen gebogen, één daarvan had juist zijn arm opgestoken; hij zou voortaan zonder arm door het leven moeten gaan. Hij eindigde zijn reis in een dikke boomstam, geheel gekreukeld.

Na enige dagen werd hij uit de stam gepeuterd, in een kist gestopt en naar een fabriek gestuurd. Hier werden zes kogels uit hem gegoten. Hij was nu bij de tegenpartij beland. Twee dagen daarna werd hij in een geweer gestopt en afgevuurd op een soldaat met een verband om zijn hoofd, die een kanon stond te laden.

Hij vernielde het borstbeen en nestelde zich diep in het vlees van de schouder; hij voelde de man wankele en vallen, bloed vloeide langs hem heen naar de opening die hij had geboord. Het maakte hem misselijk. In een ziekenhuis werd hij uit het lichaam gehaald, weer in een kist gestopt en naar de munitie-afdeling gebracht; bij controle werd hij ongeschikt bevonden. Hij gaf nu de wens te kennen weer mens te worden. Zijn omhulsel werd afgestroopt en in het koelhuis vond hij zijn lichaam terug. Door het vele omsmelten had hij echter geen geest genoeg meer om zijn hele lichaam te regeren. Zijn armen werden daarom geamputeerd.

Wanneer men hem vroeg of hij oorlogsslachtoffer was, antwoordde hij: nee, oorlogsslachtofferveroorzaker, die te weinig geest overhield. Men tikte tegen het voorhoofd en stopte hem in een krankzinniggesticht. Daar denkt hij nu, dat hij pacifist is.

DE HAAR

Ik ben de mensen op mijn 12de jaar gaan haten. U zult het gek vinden als u dit leest. Dat doet idereen namelijk. Ze zeggen dan: je moet er overheen, proberen te vergeten.

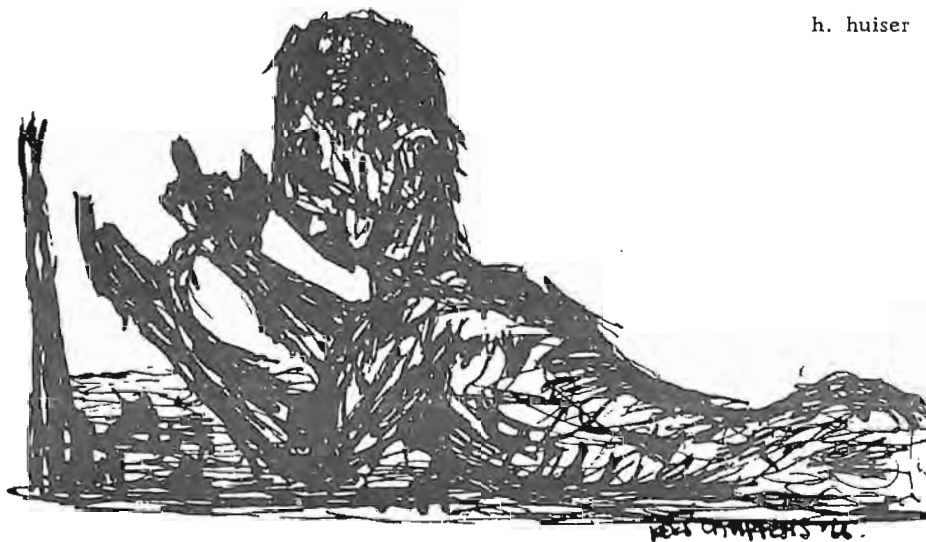
Dat is makkelijk gezegd als buitenstaander. Ik ben namelijk niet zo erg groot van gestalte en wat mijn lichamelijke bouw betreft, is een aap nog beter geschapen. Laat ik maar met mijn hoofd beginnen. Mijn haar is ingeplant op een manier wel zó eigenaardig, dat ik iedere keer van kapper moet veranderen, omdat de schaar er niet tegen opgewassen is en bij de eerste knip al bot wordt. Vervolgens verlaten we het haar en zakken naar het voorhoofd af, dat wel zo'n afmeting heeft dat dat van C. erbij vergeleken in het niet verzinkt. De velving van de neus is een glijbaan gelijk en belandt 2 mm boven de bovenlip, welke een grote tegenstelling vormt met de onderlip, die uitpuilt, terwijl de bovenlip invalt.

Buiten deze weerzinwekkende dingen zit er ook nog iets goeds aan mijn hoofd en wel mijn oren en mijn ogen. Deze zintuigen werken bij mij namelijk als bij een dier. Laatst hield ik eens een wedstrijd met mijn zeven poezen - van dieren heb je meer liefde dan van mensen - en we hadden afgesproken dat degeen die het eerst een vlieg of een muis zag of hoorde, ermee mocht doen wat hij wilde. Ik heb nu al 12 opgezette muizen tegen de poezen drie. U kunt het geloven of niet.

Wat mijn overige lichaam betreft, daar ben ik gauw mee klaar. Het is een lichaam met normale afmetingen, maar mijn hele vel zit vol met kleine bultjes en op ieder bultje bevindt zich een haartje. Alleen mis ik nog drie vingers aan mijn rechterhand. De dokter heeft gezegd, dat de andere er binnenkort ook afvallen.

Ik ben geboren in Hirosjima, maar wat doet het ertoe. Ik zal het proberen te vergeten. Ze zeggen, het is alweer zo lang geleden.

h. huiser

DE NEGENDE JAARGANG IS DIE VAN L(EO) P(LASMAN). BOLWERK KREEG Z'N TEGENWOORDIGE UITERLIJK, MET GEKLEURDE KAFTEEN, WIT PAPIER (eerst 'n soort Edet grauw) EN VEEL FOTO'S. ER KWAM NA ENIGE JAREN EINDELIJK WEER IETS ECHT VLOTS. BOVENDIEN ... BOLWERK KWAM LIEFST 7x UIT, EEN RECORD !! DEZE 9DE JAARGANG IS VERDER OOK HET JAAR VAN RAMMEI, STAMPEI EN DE VERBODEN BOLWERK. OVER DEZE LAATSTE ZULLEN WE NIET VERDER UITWEIDEN. EN OVER STAMPEI EN RAMMEI KUNT U VERDEROP LEZEN.

DEPRESSIE

twee violen
in één symfonie
twee paar ogen
met één gedachte,
zoeken en vinden elkaar.

een sentimenteel vibrato:
kortstondige schoonheid
kortstondig geluk,
teveel emotie
te weinig innerlijke kracht.

een toon trilt omhoog,
steeds sneller.
de andere -
slechts een resonantie -
sterft langzaam weg ....

Kloosterschool

Zuster Geertruida: "Goede middag, meisjes".

"Goedemiddag, zuster Geertruida".

"Hebt ge allen uw les geleerd? Wel, gij, Amanda, zegt ge me eens: Wat zijn mannen?"

"Mannen zijn egoïsten en van het andere geslacht".

"Dat is niet geheel volledig, Amanda. Maar ik moet toegeven, dat dit een zeer moeilijk onderwerp is. Godelieve, mijn kind, tracht gij het eens iets duidelijker te omschrijven".

"Mannen zijn zelfzuchtige wezens, die van ons verlangend dat wij onszelf geven, terwijl zij iets geven wat voor hen volkomen waardeloos is".

"Dat is zeer juist, Godelieve.

Ik ben verheugd, dat ge het zo geleerd hebt als het in uw aantekeningen voorkomt. Ge zult nu allen wel begrijpen, waarom ge uw rok niet boven de kuiten moogt dragen. Als andere, onbeschaafde meisjes de rokken boven de kuiten, of zelfs boven de knieën plachten te dragen, moeten zij dat zelf bij God verantwoorden en ook zelf de vreselijke aardse gevolgen ervan ondervinden. Maar wij, meisjes, wij zijn niet zo onzedig als dergelijke jongedames. Wij

mogen, als wij een man tegenkomen, hem nooit verleiden. We behoren onze ogen neer te slaan, want mannen zijn gevaarlijk, mijn kinderen. Meisjes, de bel ringt, moge God u behoeden voor de mannen."

anita 2e

FLADIMIER

Kent U Fladimier niet? Klopt, ik ken hem ook niet. Maar misschien zit hij op een of ander eenzaam eiland en poetst-ie z'n tanden daar.

Fladimier weet ook niet dat wij bestaan. Hij kent alleen Fladimier en dat vindt-ie ook genoeg. Misschien is hij een wild geworden Rus die daar losgelaten is. Misschien is hij wel kommunist! In elk geval is-ie heiden. Maar hij is niet om bang voor te zijn.

Fladimier is een getemde Rus.

Fladimier zit op een eiland en poetst z'n tanden. Hij gooit zijn hoofd achterover en brult met het schuim op z'n tanden naar de zon.

"Hebbumnet". (Fl. is het Russisch haast verleerd en praat alleen nog maar in telegramstijl) "hebbumnet stop hebbumnet".

En de zon begrijpt er geen donder van

licht meewarig
glijdt weg.

Maar Fladimier plonst rustig verder. Hij is eigenlijk barbaars. Verdomd barbaars zelfs. Ik denk dat hij wel aanspraak mag maken op ontwikkelingshulp. Als de kerk wist dat hij bestond, werd er voor hem gekollekteerd. Er zouden folders rondgestuurd worden met: "A. s. zondag vastencolleccte voor Phladimir, den armen, noodlijdenden stakker". En er zou een foto bij staan van Fladimier in zijn blote bast, of hoogstens in zijn hemd (Fl. heeft wel een ouwe overgeërfde jas, 't is daar verdomd koud, maar die is voor de gelegenheid uit gedaan) en er zou gekollekteerd worden voor een jas voor Fladimier.

En u en ik zouden weer, vervuld van vrome gedachten, een stuiver geven voor de kreperende heiden, die grif opgaat aan sigaren voor de kommissie voor eerlukke verdeling. En tevreden zouden we naar huis gaan.

Fladimier trekt zich daar niets van aan, hij is nu helemaal high en spuugt op de zon die teruggekomen is en roept "Gossie hebbum stop" Hij trekt aan zijn baard

(Fl. heeft een baard) aan zijn baard en de luchthartige zondaar rent het bos in naar zijn domisielie. Bij een boom met een papiertje "A is een aapje dat eet uit zijn poot" plopt-ie in het zand. Hij gaat niet verder want Fladimir weet niet waar hij woont, dus blijft hij maar hier. "Gossiemijsne" roept Fladimier. (Fl. gelooft niet in God!) Gossiemijsne ----

Fladimier luistert

ritsel
ritme in

het bos --

Vage visioenen van de andere sekse glijden langs zijn geestesoog. Fladimier heeft nooit vrouwen geziengehoordgevoeld. Fladimier heeft alleen soms neigingen. Kan hij niets aan doen. Hebben u en ik ook. Maar Fl. heeft alleen maar neigingen.

Nu krabt hij zich op zijn borst, heeft neigingen en kijkt in de verte.
 "Komdan" roept Fladimier, "stop zal je pakken". Kijk, dat zijn neigingen. Plotseling
 ziet hij een hoofd opduiken. "Komdan" roept Fladimier, loopt hard weg, "zal je pakken".
 Na een kwartier (Fl. weet niet wat dat is) durft hij weer op te staan. Loopt naar 't hoofd
 en grinnikt.

Hoofd kijkt op en schiet
 Fladimier lacht en hoofd schiet stop
 Fladimier lacht stop hoofd stop
 Fladimier gilt
 schreeuwt
 valt
 weg is Fladimier stop
 dat was Fladimier stop
 dood is Fladimier stop

Fladimier is ontdekt !

stop
 Dag Fladimier
 stop stop

jos koning

p.s. dit had geen litteraire waarde . . . . . !

VOOR X

zijnde verliefd

ogenstralend
 schoonheidverblindend
 fouten verbloemend
 niet denkend
 slechts voelend
 zijn zelfs kapsones
 lief

anita

FLADIMIER

Kent U Fladimier niet? Klopt, ik ken hem ook niet. Maar misschien zit hij op een of ander eenzaam eiland en poetst-ie z'n tanden daar.

Fladimier weet ook niet dat wij bestaan. Hij kent alleen Fladimier en dat vindt-ie ook genoeg. Misschien is hij een wild geworden Rus die daar losgelaten is. Misschien is hij wel kommunist! In elk geval is-ie heiden. Maar hij is niet om bang voor te zijn. Fladimier is een getemde Rus.

Fladimier zit op een eiland en poetst z'n tanden. Hij gooit zijn hoofd achterover en brult met het schuim op z'n tanden naar de zon.

"Hebbumnet". (Fl. is het Russisch haast verleerd en praat alleen nog maar in telegramstijl) "hebbumnet stop hebbumnet".

En de zon begrijpt er geen donder van

licht meewarig

glijdt weg.

Maar Fladimier plonst rustig verder. Hij is eigenlijk barbaars. Verdomd barbaars zelfs.

Ik denk dat hij wel aanspraak mag maken op ontwikkelingshulp. Als de kerk wist dat hij bestond, werd er voor hem gekollekteerd. Er zouden folders rondgestuurd worden met :

"A. s. zondag vastencollete voor Phladimir, den armen, noodlijdenden stakker". En er zou een foto bij staan van Fladimier in zijn blote bast, of hoogstens in zijn hemd (Fl. heeft wel een ouwe overgeërfde jas, 't is daar verdomd koud, maar die is voor de gelegenheid uit gedaan) en er zou gekollekteerd worden voor een jas voor Fladimier.

En u en ik zouden weer, vervuld van vrome gedachten, een stuiver geven voor de krepere heiden, die grif opgaat aan sigaren voor de commissie voor eerlukke vurdeling. En tevreden zouden we naar huis gaan.

Fladimier trekt zich daar niets van aan, hij is nu helemaal high en spuugt op de zon die teruggekomen is en roept "Gossie hebbum stop" Hij trekt aan zijn baard

(Fl. heeft een baard) aan zijn baard en de luchthartige zondaar rent het bos in naar zijn domisielie. Bij een boom met een papiertje "A is een apje dat eet uit zijn poot" plopt-ie in het zand. Hij gaat niet verder want Fladimir weet niet waar hij woont, dus blijft hij maar hier. "Gossieminje" roept Fladimier. (Fl. gelooft niet in God!) Gossieminje ----

Fladimier luistert

ritsel

ritme in

het bos --

Vage visioenen van de andere sekse glijden langs zijn geestesoog. Fladimier heeft nooit vrouwen geziengehoordgevoeld. Fladimier heeft alleen soms neigingen. Kan hij niets aan doen. Hebben u en ik ook. Maar Fl. heeft alleen maar neigingen.

Nu krabt hij zich op zijn borst, heeft neigingen en kijkt in de verte.
 "Komdan" roept Fladimier, "stop zal je pakken". Kijk, dat zijn neigingen. Plotseling
 ziet hij een hoofd opduiken. "Komdan" roept Fladimier, loopt hard weg, "zal je pakken".
 Na een kwartier (Fl. weet niet wat dat is) durft hij weer op te staan. Loopt naar 't hoofd
 en grinnikt.

Hoofd kijkt op en schiet
 Fladimier lacht en hoofd schiet stop
 Fladimier lacht stop hoofd stop
 Fladimier gilt
 schreeuwt
 valt
 weg is Fladimier stop
 dat was Fladimier stop
 dood is Fladimier stop

Fladimier is ontdekt !

stop
 Dag Fladimier
 stop stop

jos koning

p.s. dit had geen litteraire waarde . . . . . !

VOOR X

zijnde verliefd

ogenstralend
 schoonheidverblindend
 fouten verbloemend
 niet denkend
 slechts voelend
 zijn zelfs kapsones
 lief

anita

LOVELY HASTINGS

WAT WIJ IN HASTINGS DEDEN !

Onder een lantaarnpaal, na de stromende regen in het Vondelpark, zijn wij begonnen met dit verslag.

Op de gedenkwaardige 31e juli, om 7 uur, wat dus inhield dat we in het holst van de nacht onze schoonheidslaap moesten onderbreken, stonden wij in de Jan Tooropstraat te wachten op de heren Tel en van Lent, die een half uur na de afgesproken tijd pas kwamen opdagen.

Wij vertrokken en half gebroken kwamen we in België de bus uitgestrompeld. En alsof dit nog niet genoeg was, werden we helemaal gekraakt door de zeereis op een overvolle boot.

Voor de fanatiekelingen onder ons, die nog een klein beetje energie over hadden, was er nog een bustocht van Dover naar Hastings, die een einde aan de illusie maakte om nog tamelijk heelhuids aan te komen.

Ondanks dit alles kwamen we toch aan.

Om 11 uur 's nachts vielen wij op ons bed neer, waarna we 's ochtends om 6 uur '(carpe diem) op verkenning togen.

Dinsdag en woensdag waren we vrij en we vertellen lekker niet, wat we in onze vrije tijd gedaan hebben, omdat het de lieve lezers niets aangaat.

Donderdag vertrokken we vol enthousiasme naar de City of London, waar we achtereenvolgens de Changing of the Guard, de Westminster Abbey, de Tower, de St. Paul's en de National Gallery bezochten, waarna we een half uur tussen de duiven van het Trafalgar Square gerust hebben.

Wij bedanken hierbij deze lieve beesten voor de decoraties, die zij op onze kleding en bagage hebben toegebracht.

- By the way, il y avait bien des joujoux à Londres, oui, oui -

(voor de aparte betekenis hier van het woord 'joujoux' raadplege men de auteurs of P. de H.)

De volgende dag hadden we weer vrij en omdat het toen regende, mogen de geachte lezers wel weten wat we toen hebben gedaan. We hebben namelijk binnen gezeten.

Zaterdag vertrokken we per trein naar Eastbourne, waar we 'n zeer lange wandeltocht onder de brandende zon naar Beachy Head maakten. Na enige vormeloze massa's geobserveerd te hebben - voor de betekenis van deze zegswijze raadplege men de auteurs of P. de H. - daalden we af naar het strand voor de boottocht langs deze kaap. Op het strand troffen wij een zeer groot aantal joujoux aan, waardoor P. hysterisch werd en tegengehouden moest worden (wij waren trouwens ook enigszins geroerd).

Zondag was een geweldige dag, want P. sloeg toe. Liggend op het strand hoorde hij transistor-radiomuziek. Hij sprong op en

Daar G. K. en A. de J. mij, P., meenden in mijn hemd te moeten zetten in dit schrijven, wil ik hierin niet achterblijven. Zij liggen (zie foto) voor schut(ting), terwijl hun zelfs het hemd niet is gegund.
 Petrus

keek in de ogen (afstand 10 meter) van 'n Engelse schone. Na vele strubbelingen lukte het P. deze welgevormde nymf, die later een beatnik bleek te zijn, bij ons edele drietal te laten plaatsnemen. Ze zei dat ze honger had, waarop P. spontaan aanbood enige wimpies voor haar te kopen van des schrijvers geld. Deze beatnik moest later opeens naar de public lavatory, en P. moest naar de overkant van de straat gaan. Na een half uur wachten had P. door wat wij, A & G, allang in de smiezen hadden. Deze zondag was voor hem dus welbesteed. Zondagavond moesten we mer de heer Tel toch maar eens naar Battle, een 11 km verderop liggend plaatsje, lopen. Hier is nooit wat van gekomen, omdat de heer Tel het bij nader inzien toch maar liever niet deed.

Maandag werd een bustocht ondernomen naar Dover, Canterbury en Rye. Dat was geweldig, reusachtig en enorm. Dinsdag zijn we weer eens in het plaatselijke Casino gegaan, wat we niet zouden vertellen. G won wat, A verloor en P ging failliet. G had van deze dag af een bewonderaarster, een blond scharminkel, dat G uiteraard negeerde. Er waren in ons logement ook Belgische meisjes, waarover we dus zwijgen, evenals over de Engelse, Zweedse, Franse, Duitse, Noorse en Deense.

Vrijdag gingen we maar weer eens naar Londen. Op Trafalgar Square werden door ons de badges gekocht, die een redelijk bekend kruideniersbedrijf tracht na te bootsen. Deze echte zijn te bezien bij de auteurs G en A, en bij P. de H. Verder zijn we in Hyde Park, het Britse Museum, een café (alleen zekere personen, onder wie G, A en P. de H.), en bij Madame Tussaud's geweest. In de ondergrondse naar Trafalgar Square boekte A een grandios succes bij 'n blauw geval met zeer mooie benen, die voor 'n zeer groot gedeelte te zien waren.

Zaterdag en zondag waren weer persoonlijk, dus vrij en maandag kregen we boeiende afscheidsscenes te zien. Half gebroken arriveerden we in Dover, en alsof dit nog niet genoeg was, werden we helemaal gekraakt door de zeereis op 'n overvolle boot. Voor de fanatiekelingen onder ons die nog een klein beetje energie over hadden was er nog een bustocht van Ostende naar Amsterdam, die voor hen een einde aan de illusie maakte om nog tamelijk heelhuids aan te komen. Maar we kwamen aan . . . .
 Gustavus & Adrianus

5 C in de 6005 +

Na de wedstrijd Liverpool-Ajax bleek, dat er bij de in 5c georganiseerde TOTO geen winnaars uit de bus waren gekomen. Er waren standen van 3-5 tot 5-0, maar 2-2 was er niet bij. (waarom er iemand 5-0 gezegd had? Als het geen 5-0 wordt maar b.v. 3-2, ben ik blij omdat Ajax er door gekomen is, als het wel 5-0 wordt ben ik blij, omdat ik de pot heb. Aldus de zeer schrandere figuur.)

Donderdags na de wedstrijd had 5c het eerste uur natuurkunde. Na enige tijd vond het volgende briefje zijn weg door de klas:

"Niemand heeft de toto gewonnen. Wat doen we met de pot?"

Dit gaf aanleiding tot een diepgaande discussie.

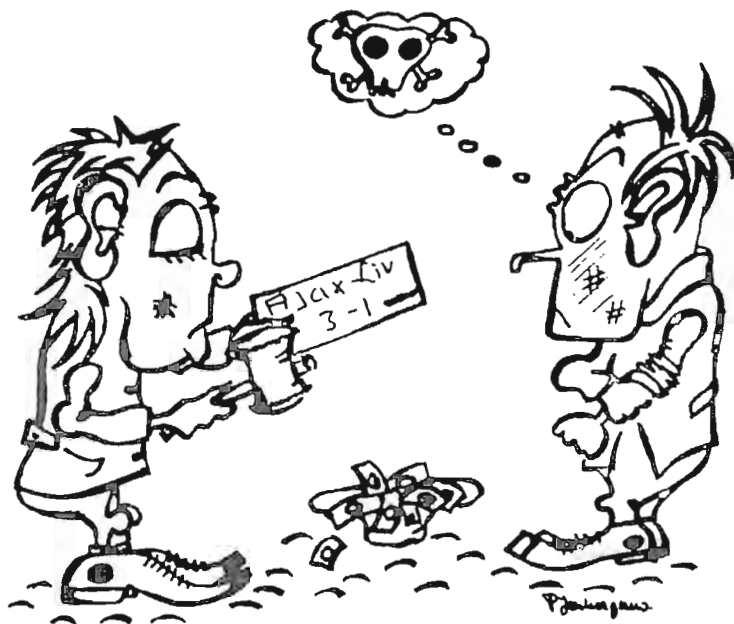
"Ik wil me geld terug".

"Ik mot de hele pot, want ik zat er het dichtste bij en Bart ken stikke met z'n 1-1."

"Dit is gelogen! Ik protesteer krachtig. Ik had 2-3. Dit scheelt net zoveel van 2-2 als de geachte afgevaardigde Swabber."

"Ik had de stand vóór het laatste doelpunt en Sol ken stikke."

"Dit is geheel voor Swabber z'n rekening".

Het spelletje ging door onder de geografieles van de heer Hendriksen.

"Naar me arme nikkertjes sturen in de tropen."

"Ikke wil de hele pot, want ik had 3-2 en dat is lekker veel dichterbij als Swabber van hierboven."

"Ik had 2-3, rot-meit!"

"Toch zat ik er het dichtste bij en jullie kunnen allemaal de pot op, als ik maar eerst de kwartjes heb."

"Er is een minuut te kort gespeeld en anders had Liverpool nog een punt gemaakt, dan was het 3-2 geworden. Lekker puh!"

"Ik krijg de pot, want voor Liverpool had ik 2 (-1) en voor Ajax 2 (+2). En jullie kenne de pot niet op. Je blijft af."

"Ik wil me kwartje terug."

"Ik wou nog 2-2 opschrijven. (Huil, huil...!!)

"Niet huile, maar ut ken niet meer."

MOEDER !!!!!!! ME KWARTJE !!!!!!!   ° ° ° ° (tranen)

"Ik was de enigste die een gelijk spel had (1-1), dus moet ik de hele pot hebben. Ik zal trakteren op MILKY WAYS !!!!!!"

"Ik was de grootste optimist, dus ik krijg te pot."

"Ik wil ook m'n geld terug. Bij een nieuwe wedstrijd een nieuwe pot. En verder geen gezeur. We kunnen ook nog loten !!!"

Eindelijk had dhr. Hendriksen toen het spelletje door, en hij maakte zich meester van het blaadje. Wat een flauwerd, die Hendriksen.

Na de les vroeg ondergetekende het blaadje terug omdat het voor Bolwerk was. Meneer Hendriksen beloofde het blaadje in de copybus te deponeren. Toch een jofele vent, die Hendriksen.

Maar inmiddels was er nog geen oplossing gevonden voor het probleem: wat te doen met de pot. Ondergetekende is met de pot in zijn handen tussen het vierde en vijfde uur naar Kalshoven gegaan en heeft er een serie Milky Ways voor gekocht. Dus onder het vijfde uur . . . schranzen geblazen, (voor de belangstellenden:) we hadden toen scheikunde.

Toen ondergetekende echter om één uur in de copybus keek, zag hij er wel een balpen (zie extra editie), maar geen stukje papier in zitten. Hij tuinde naar lokaal 22 en wat bleek? Dhr. Hendriksen was het blaadje aan ut lezen. Ondergetekende verzocht hem dus hem het blaadje te overhandigen, aangezien de sleutel van de copybus zoek was. ("Wie heeft de sleutel van de copybus gezien?") (De bewuste sleutel is overigens al jaren zoek) en met een passer gaat het zo lastig.

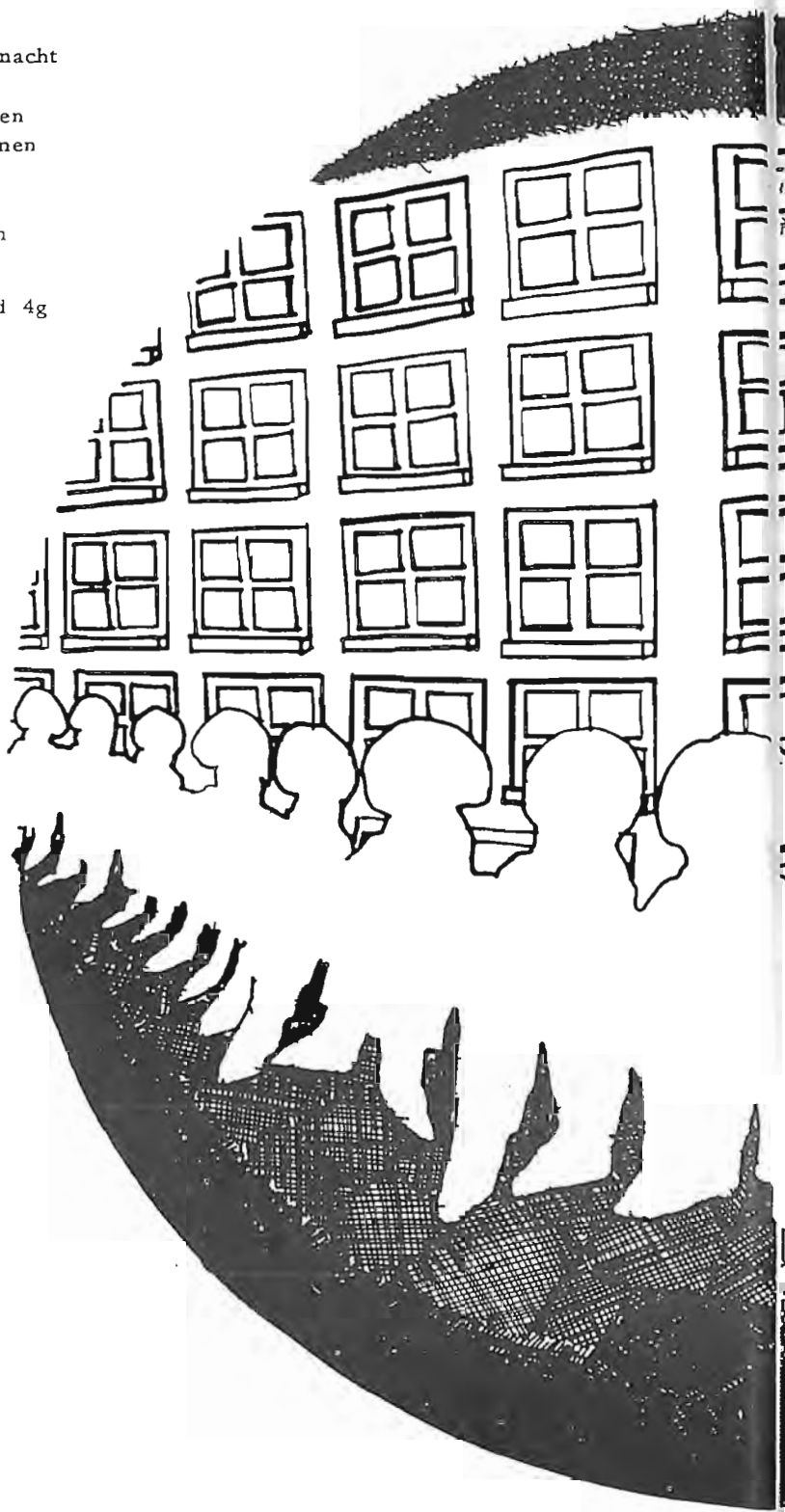
Dhr. Hendriksen overhandigde ondergetekende toen het blaadje. Toch een verdomd jofele kerel, die Hendriksen . . . . (niet ironisch bedoeld!?)

1. plasman

Zwart-zwaar zijn in de nacht
de ogen der duisternis
Ze schaduwen en schaken
hun schemerige schimmen
Gril-grijze silhouetten
die nu nog ronddolen
zullen koud-kil-wit zijn
in het ochtendgloren

ted 4g

Het leven van een burgerman
is als het leven in het drijfzand
Hij wil steeds hoger op,
maar zakt steeds dieper,
raakt steeds verder van de kant.
Onbereikbaar is de top
want in zijn doen en laten
is hij bekrompen.
Hij vult de loze gaten
in onze maatschappij.

Een schot
een gil :
te laat ...
gebeurd.

Sirenes
lawaai
politie ....
mensen.

Een steen,
een bloem:
een graf ....
rust!

f. n. 2e

ONTMOETING

Nacht ..... dag.
De zon ontmoet de maan
in de ochtend.
Licht ontmoet licht.
Zwakker licht wordt
sterker licht.
Het wordt dag .....
dag ..... nacht.
De maan ontmoet de zon
in de avond.
Licht ontmoet licht.
Sterker licht wordt
zwakker licht.
Het wordt nacht ....

fred de soet 3e

RAMMEI & Stampei

... dan
... perulakte.
... de tuinbouwtentoonstelling is uniek
... dat zij gehouden wordt in een van

Krantenoorlog op Pius X-lyceum

(Van onze verslaggevers)
AMSTERDAM, 2 nov. — Op het Pius X-lyceum aan de Jan Tooropstraat woedt een krantenoorlog.

Sinds de oprichting van het lyceum, 11 jaar geleden, verschijnt de schoolkrant „Bolwerk”. Klas 5 E zag in dit blad geen spreekbuis van de school meer, omdat het „onbegrijpelijk, dor en duf” zou zijn.

De acht leden van 5E vormden een redactie (de leden afzonderlijk willen naamloos blijven) en stichtten een nieuwe krant. Die is nu tweemaal verschenen en nummer 3 komt dezer dagen uit. Het blad draagt de kop „Rammei”.

Het verschijnen van het blad heeft tot gevolg gehad dat de leraren na het eerste nummer ogenblikkelijk reagerden met een derde krant „Stampeï”. Ook hierin wordt versuffing op het Pius X-lyceum geconstateerd. De leraren zeggen in „Stampeï”, dat de uitgave een provocatie wil zijn.

Van de kant van „Bolwerk” is het voorstel gekomen van een fusie. De redactie van „Rammei” is op het voorstel niet ingegaan. De oorlog is compleet, want ook financieel bestrijdt men elkaar. „Bolwerk” kost nl. één gulden en „Rammei” slechts 10 cent. Op dit bedrag wordt dan nog twee cent winst gemaakt, die gereserveerd wordt voor investeringen.

... zeer
de ve
maar
Insti
gie
lings
tairi
ont
zien
bodi
pott
ditie
pij v
prijs
bloe
kers
keur

Ku

t

AM
kwar
gaan
(HSM
statu
tjalk
Er
gehu
zwa
de
mo
tan
het
R
jul
po
ne
w
w

In 1966 begon een hevig ageren tegen de dufheid op onze school door 4 HAVO en 5 HBS.

Hun provocatie tegen de heersende toestanden kwam tot uiting in het verkiesbaar stellen van JORIS voor het ambt van schoolvoorzitter en het uitgeven van een gestencild blaadje „Rammei” geheten (afgeleid van rammen).

Zij beoogden een frisse wind door ons houten schooltje te laten waaien en daar zijn ze wonderwel in geslaagd, zelfs de kranten besteedden er aandacht aan. Rammei had vooral succes door:

- a) het duidelijk enthousiasme dat eruit sprak;
- b) de inhoud, waarop het schoolbestuur in het begin geen invloed kon uitoefenen.

De leraren konden bij dit initiatief niet achterblijven en volgden met een eigen blaadje „Stampeï” dat ook gestencild was en, 'hoe merkwaardig . . . . ., tegen de dufheid ageerde. Wat ook merkwaardig is, was dat geen enkel stukje ondertekend was.

Deze beide blaadjes hadden maar een kort bestaan. Rammei is twee keer verschenen en Stampei zelfs maar éénmaal. Hetgeen zonde is.

In ieder geval, BOLWERK voer er wel bij; het kreeg alle publiciteit en trok opnieuw de aandacht, met als gevolg dat de kwaliteit van de inhoud omhoog ging.

N.B. Op de volgende bladzijden hebben we uit beide blaadjes iets overgenomen.

JL

e-
ja-
en
er-
nor-
pius
trop
va-
eluk
H de
voor
orden
ig. In
een
dachte
is ge-

on
p
en

ouanes
in fa-
tres

RAMMEI & Stampei

... dan
... pervlakte.
... de tuinbouwtentoonstelling is uniek
... dat zij gehouden wordt in een van

Krantenoorlog op Pius X-lyceum

(Van onze verslaggevers)
AMSTERDAM, 2 nov. — Op het Pius X-lyceum aan de Jan Tooropstraat woedt een krantenoorlog.

Sinds de oprichting van het lyceum, 11 jaar geleden, verschijnt de schoolkrant „Bolwerk”. Klas 5 E zag in dit blad geen spreekbuis van de school meer, omdat het „onbegrijpelijk, dor en duf” zou zijn.

De acht leden van 5E vormden een redactie (de leden afzonderlijk willen naamloos blijven) en stichtten een nieuwe krant. Die is nu tweemaal verschenen en nummer 3 komt dezer dagen uit. Het blad draagt de kop „Rammei”.

Het verschijnen van het blad heeft tot gevolg gehad dat de leraren na het eerste nummer ogenblikkelijk reageerden met een derde krant „Stampeï”. Ook hierin wordt versuffing op het Pius X-lyceum geconstateerd. De leraren zeggen in „Stampeï”, dat de uitgave een provocatie wil zijn.

Van de kant van „Bolwerk” is het voorstel gekomen van een fusie. De redactie van „Rammei” is op het voorstel niet ingegaan. De oorlog is compleet, want ook financieel bestrijdt men elkaar. „Bolwerk” kost n. één gulden en „Rammei” slechts 10 cent.

Op dit bedrag wordt dan nog twee cent winst gemaakt, die gereserveerd wordt voor investeringen.

f...
zeer
de ve
maar
Instit
gie i
lings
talri
ont
zien
bodi,
potte
ditie
pij v
prijs
bloe
kers
keur

—
Ku

t

AM
kwar
gaan
(HSM
statie
tjalk
Er
gebu
zwe
de
mo
tan
het
R
lul
po
na
w.
w

In 1966 begon een hevig ageren tegen de dufheid op onze school door 4 HAVO en 5 HBS.

Hun provocatie tegen de heersende toestanden kwam tot uiting in het verkiesbaar stellen van JORIS voor het ambt van schoolvoorzitter en het uitgeven van een gestencild blaadje „Rammei” geheten (afgeleid van rammen).

Zij beoogden een frisse wind door ons houten schooltje te laten waaien en daar zijn ze wonderwel in geslaagd, zelfs de kranten besteedden er aandacht aan. Rammei had vooral succes door:

- a) het duidelijk enthousiasme dat eruit sprak;
- b) de inhoud, waarop het schoolbestuur in het begin geen invloed kon uitoefenen.

De leraren konden bij dit initiatief niet achterblijven en volgden met een eigen blaadje „Stampeï” dat ook gestencild was en, hoe merkwaardig . . . . ., tegen de dufheid ageerde. Wat ook merkwaardig is, was dat geen enkel stukje ondertekend was.

Deze beide blaadjes hadden maar een kort bestaan. Rammei is twee keer verschenen en Stampei zelfs maar éénmaal. Hetgeen zonde is.

In ieder geval, BOLWERK voer er wel bij; het kreeg alle publiciteit en trok opnieuw de aandacht, met als gevolg dat de kwaliteit van de inhoud omhoog ging.

N. B. Op de volgende bladzijden hebben we uit beide blaadjes iets overgenomen.

JL

6-
la-
en
ien
er-
nor-
plus
trop
va-
eluk

H de
voor
orden
ig. In
een
dachte
is ge-

on

p

en

duanes
in la-
ires

Pius X Lyceum

AMSTERDAM

UITTREKSEL UIT HET SCHOOLREGLEMENT

1. Het schooljaar wordt geopend met een heilige mis. De schoolleiding verzoekt de leerlingen beleefd of ze a. u. b. even lang kunnen komen, als het enigszins mogelijk is.
2. De docenten en beampten van de school behoren zich in en buiten de school wellevend en bescheiden tegenover de leerlingen te gedragen en hun aanwijzingen onverwijld op te volgen. Hun kleding en haardracht dienen in overeenstemming te zijn met de status van een inwoner van Amsterdam anno 1966. Kleding die niet aan de gestelde eisen voldoet, kan door de leerlingen worden afgewezen.
3. Vijf minuten voor de aanvang der lessen kunnen de leerlingen, als ze daar prijs op stellen, het terrein van de school betreden. De leslokalen blijven de gehele dag voor leerlingen en leraren toegankelijk. Leerlingen die van plan zijn het schoolgebouw vroegtijdig te verlaten, maken dit kenbaar door de betreffende leraar een knipooig te geven i. v. m. het aantal te verdelen proefwerkblaadjes. De gangen kunnen door gebrek aan ruimte slechts door tweewielige voertuigen bereden worden. Men wordt verzocht tijdens de lessen geen gebruik van claxon, bel of remlicht te maken.
4. De dietsen kunnen naar believen in de gang of in de lokalen geplaatst worden, mits de deuren hierdoor niet versperd worden. Dit i. v. m. luchtaanvallen in oorlogstijd.
5. Leerlingen, die te vroeg zijn gekomen, kunnen bij de conciërge een kaartje krijgen. Deze kaartjes kan men bij de conrector inleveren. Tegen inlevering van vier kaartjes ontvangt men steeds een aardige traktatie. Voor dit 'vroegkaartje' houdt de conrector spreekuur op nader te bapelen tijden.
6. Het is de docenten verboden, zonder toestemming van de leerlingen, zich tijdens de lessen op de gangen te bevinden.
7. Onder schooltijd kan men de onbebouwde ruimte naast en/of achter de school als terrein voor diverse sporten gebruiken.
8. Indien men in of nabij de school rookt, wordt men verzocht de peukjes in de hiervoor bestemde asbakken te deponeren. Men gelieve de leraren tijdens de les niet lastig te vallen voor vuurtjes. Bedenk dat de conciërge dag en nacht klaarstaat om u aan uw narcotica en rookartikelen te helpen.
9. In de pauzes kunnen de leerlingen de school verlaten om eventueel brood te kopen. dit wordt niet aangeraden, daar om 12 uur de kampwinkel opengaat, waar men alle consumpties tegen een speciale Pius x-reductie kan krijgen.
10. Wanneer een leraar zich zo vervelend gedraagt, dat de leerlingen hem onmogelijk nog langer kunnen accepteren, is deze verplicht zich bij één van de leden van de klasseraad af te melden, in afwachting van een gerechtelijk onderzoek. De uren dat hij geen les geeft, kunnen vanzelfsprekend niet worden uitbetaald.
11. Bij verzuim is het gewenst even een berichtje te sturen i. v. m. het aantal uit te delen koppen thee tijdens de grote pauze.
12. De leerlingen worden verzocht deugdelijk schrijfgerei mee te brengen, bij voorbeeld een Remington typemachine. Machines van andere merken kunnen worden afgewezen (dit in verband met de aandacht, die onze rektor in de Remington heeft). Men gebruike uitsluitend Pius X agenda's. Het uitverkocht zijn en het daarom aanschaffen van een Pius XI agenda kan niet als excuus worden geaccepteerd.
13. Schade door leerlingen aan de school toegebracht kan weliswaar worden afgeschreven van de rekening "Kromtrekken oude gebouwen", doch moeten toch door de docenten enigszins vergoed worden. Dit kan desnoods in termijnen gebeuren.
14. Klasse-bijeenkomsten of schoolfeesten mogen tot twee uur 's nachts gehouden worden. Het is echter raadzaam met het oog op de leeftijd en gezondheidstoestand der leraren, het feest om 12 uur te beëindigen.
15. Herhaaldelijk overtreden van deze artikelen kan levenslange ontzegging van het rijbewijs tot gevolg hebben.

(uit "RAMMEI" nr. 1)

Een bladrijde uit 'n lerarenagenda

DONDERDAG 22 SEPTEMBER

- 6.15 Morgengebed voor het zieleheil der minder begaafde leerlingen.
- 6.25 Wassen, ook nek en oren.
- 7.00 - 7.40 Onder genot van sigaar plannen beramen om zoveel mogelijk leerlingen ineens te vangen - mondeling of schriftelijk?
- 7.40 N. C. R. V. Radiokrant voor Nederland.
- 8.00 A. N. P.
- 8.15 Heer in het verkeer.
- 8.35 Automobiel parkeren buiten bereik van lieve jeugd.
- 8.45 Worsteling door trage slavenmassa.
- 8.50 Bijbellezing over werkers van het elfde uur
- 8.55 - 13.00 Praten tegen de bierkaai.
- 13.00 - 13.45 Roddelen over gemene sujetten.
- 13.45 - 15.15 Praten tegen de bierkaai.
- 15.15 Heer in het verkeer.
- 15.35 Heer in huis. Pantoffels aan. Lekkere valse onverwachte schriftelijke overhorinkjes nakijken. Lekkere lage puntjes geven. Fijn puntjes in boekje schrijven, niet te vlug. Thee met droge Maria's.
- 17.45 Supermarkt.
- 18.00 Aardappelen schillen, eten, afwassen.
- 19.15 Culturele passering van de avond om op hoog niveau te kunnen blijven praten tegen de bierkaai. Tijd-Maasbode natuurlijk!
- 23.00 Op tijd naar bed. Zoete dromen:
salarisverhoging met terugwerkende kracht -
pensioengerechtigde leeftijd van 60 . . . .

(uit: STAMPEI)

De geneesheren B & W van het "Permanent van Initiatief Uitgesloten Studenten Gesticht Afdeling X, Ernstige Gevallen" pogen een, initiatief tot ontsnappen nemend patient, tot betere inzichten te brengen.

P. S. Dit is een openlijke oorlogsverklaring aan F, geheel aan F en niemand anders dan F, en een bijvalsbetuiging aan JORIS en ander organiserend rapalje van de Paaseierentoonstelling.

P. P. S. Dit is gestuntel van . . . . . (Weet u van wie? Oplossingen kunnen ingezonden worden; onder de goede inzenders wordt 'n grote prijs uitgeloot).

Zuidafrikaanse apartheid

Op Zuid-Afrika rust een reuze schandvlek: de apartheid.

Wat is apartheid? Het is de volledige onmenselijke scheiding van drie miljoen blanken, 12 miljoen negers en twee miljoen kleurlingen (o. a. Indiërs).

De blanken domineren en buiten de niet-blanken uit. De niet-blanken hebben geen kiesrecht, en dus geen invloed op de politiek. De kunnen alleen banen krijgen waarvoor de blanken zich 'te goed' voelen. Het is je als neger verboden land te bezitten, behalve in een klein territorium. Je mag alleen met je vrouw en kinderen samenwonen als de regering het goed vindt. Voor de opvoeding van negerkinderen wordt een tiende uitgetrokken van het bedrag dat voor blanke leerlingen wordt gegeven. Als neger ben je altijd, je hele leven lang, een minderwaardig wezen. Je moet naar een aparte kerk gaan; de negerkerken mogen ook geen eigen grond bezitten en zijn dus altijd van de regering afhankelijk. Op de geestelijken wordt door de regering een enorme druk uitgeoefend. De blanken van hetzelfde geloof leggen uit de bijbel passages voor je neus, waaruit zou blijken dat je, als neger, een minderwaardig wezen bent. Als neger moet je altijd een pas bij je hebben (Ausweis). Als je die niet bij je hebt, of als er een bepaald stempel ontbreekt, kan het je op ZES maanden gevangenisstraf komen te staan. Per dag worden voor dit feit meer dan 1000 mensen gearresteerd, wat neerkomt op 5 000 000 veroordelingen per jaar.

De macht van de minister van justitie is afgrijselijk. Op een woord van hem kun je 6 maanden in de gevangenis verdwijnen onder het voorwendsel, dat je moet getuigen in een proces. In welk proces hoeft niet vermeld te worden. Als de zes maanden om zijn, word je weer op vrije voeten gesteld, maar als men het nodig acht, kun je op grond van hetzelfde rotsmoesje weer voor zes maanden in de gevangenis verdwijnen. Een advocaat, noch je vrouw en kinderen mogen je dan bezoeken. Het is zelfs straf-

baar te zeggen, dat je gevangen zit. Het is geen wonder dat velen uit wanhoop zelfmoord plegen, omdat ze onschuldig zijn en er maar geen proces komt. Alleen op Robbeneiland zitten meer dan 2000 gevangenen, blanken en zwarten, professoren en boeren, pacifisten en communisten, mensen die een geweldloze oplossing voorstaan en vurige revolutionairen. Zij hebben slechts één ding gemeen: het ideaal van vrijheid voor iedereen, en afwijzing van het apartheidsprincipe.

Zuid-Afrika heeft vele grote mannen die in moeilijkheden zitten, omdat ze eerlijk voor hun mening uitkwamen, zoals het Zoeloe-opperhoofd Luthuli, nobelprijswinnaar en "een mens met hart" voor z'n medemensen. O. i. kan men dat maar van weinig blanken in Z. Afrika zeggen. Luthuli mag het land niet uit, en mag z'n woonplaats niet eens verlaten.

Een ander groot man is de auteur van o. a. "Cry, the beloved land". Hij mag wel het land uit, maar zou dan nooit meer terug kunnen komen.

Van democratie kun je in Z. Afrika in géén opzicht spreken. Een politieke partij wordt heel gemakkelijk om zeep geholpen. Als de leider van een partij verbannen wordt, mag er niet meer over die partij gesproken worden (de liberale partij van Alan Paton bij voorbeeld).

Een argument voor de discriminatie, dat door kortzichtigen wordt aangevoerd is, dat de periode waarin we nu leven, een overgang is naar twee onafhankelijke staten. Dit lijkt op het eerste gezicht redelijk, maar . . . behalve dat de negers nooit is gevraagd of zij wel onafhankelijkheid willen op de voorwaarden van de blanken, is die beloofde onafhankelijkheid een achteruitgang. De negers, die 70% van de bevolking uitmaken, zouden 12% van het land krijgen, en wat voor land . . . Een heerlijk dor, bar en woest lapje grond, waar bovendien geen industrie aanwezig is.

Voor de kleurlingen ziet het er nog droeviger uit. Nu hebben ze het weliswaar iets beter dan de negers, maar zij zullen in de toekomst nog niet eens onafhankelijk worden en zij hebben dus helemaal geen goede uitzichten op een toekomst.

j. reiniers.

(RAMMEI)

HET PROCES

Het is augustus 1963. In de godvergeten hete rechtszaal zit het publiek, uitgerust met chips, cola en verrekijkertjes, te wachten op de binnenkomst van de verdachte. Ze glimlachen sadistisch. Ze zullen hem wel eens eventjes in de grond trappen.

Dan is het grote moment aangebroken. De deur van de cellengang zwaait open en daar staat hij . . . de verdachte. Een gejoel stijgt op uit de zaal; men begint met lege flesjes te gooien; er komt iemand met een strop aanzetten.

"Lynch hem!" schreeuwt hij, maar wordt tot de orde geroepen door de rechter, die ongemerkt is binnengekomen.

Nog steeds staat de verdachte in de deuropening, gekraakt, afgebeeld, uitgescholden, bespuwd, gehaat als een ter dood veroordeelde.

Wie is hij? Wat heeft hij misdaan? Hoe heet hij?

Langzaam loopt hij naar de beklaagdenbank, kijkt vol minachting door de zaal en doet z'n mond open om iets te zeggen. Het publiek wordt roerig.

"Mijn naam is INITIATIEF", zegt hij. Een gebrul van woede, van afkeer, van walging doet het gebouw trillen. Een glimlachende rechter verzoekt beleefd om stilte.

Hij mag dit wel, zo'n proces is een kolfje naar zijn hand. Hij staat op en zegt:

"Ik stel de vragen en U beantwoordt ze. U heet dus Initiatief. Wat is uw beroep?"

"Initiatiefnemer". Het publiek lacht.

"Hoe oud bent U?"

"Ik heb geen leeftijd", zegt de verdachte, "ik ben onsterfelijk".

Het publiek giert.

"weet U waarvan U beschuldigd wordt?"

"Neen".

Het publiek brult.

"Maar ik ben onschuldig!" vervolgt hij.

Het publiek ligt onder de banken.

"Dan zal nu de beschuldiging worden voorgelezen".

Een jong ventje met plakhaar en een uilebrilletje staat op en begint te lezen. Na drie kwartier eentonig gedreun gaat het ventje weer zitten, plakt z'n haar nog vaster op z'n hoofd en poetst z'n brilletje op. De beschuldiging komt in het kort hierop neer, dat verdachte persoonlijke activiteiten ontplooid heeft en eigen ideeën naar voren heeft gebracht.

"Het getuigenverhoor kan nu plaatsvinden", zegt de rechter, nog steeds glimlachend. De suppoost, getooid met piekhelm en ijzeren kruis, toept om Drek Trapper.

"Ik heb", vertelt deze, "verdachte zien rondlopen met een spandoek, waarop geschreven stond: "Vrijheid van drukpers".

Talrijke journalisten gillen en gooien met lege ballpoints. Getuige Trapper wordt be-

dankt. Karel Censuur komt naar voren.

"Verdachte bezigde in mijn bijzijn de uitdrukking: ouwe hoer!" De dames in de zaal steken hun koppen bij elkaar. "De viezerik", hoor je ze fluisteren. Getuige Censuur wordt eveneens bedankt. Met veel bravour klost nu Gerrit Gezag naar de getuigenbank. Hij boert eens flink en zegt dan: "Verdachte heeft geprobeerd me te doden met ondermijnen, geen landmijnen, maar ondermijnen."

Enkele militairen krijsen: "Voor her eksekutiepeleton met hem!" Getuige Gezag krijgt een applausje en een knipoogje van de rechter. Als laatste wordt Sam Slappeling gehoord. Hij gaat zitten, drinkt het laatste slokje pils op en gooit het lege flesje in de richting van verdachte. Dan spreekt hij met stinkende stem:

"Iedere keer dat verdachte bij me kwam probeerde hij me te strikken met een van z'n nieuwe ideeën. Op zekere dag zei hij tegen me dat ik wat meer leven in de brouwerij moest brengen."

"Tsssss", zegt het klootjesvolk en smijt met tweedehands zevenklappers. Getuige Slappeling stiefelt naar z'n plaats en krijgt onderweg een vol flesje pils toegestopt. De rechter staat op en zegt: "Het hof zal zich nu terugtrekken om zich over de uitspraak te beraden".

"Maar mag ik dan niets zeggen?" schreeuwt Initiatief in een laatste wanhopige poging, "mag ik me dan helemaal niet verdedigen?"

De rechter kijkt hem verbaasd aan en zegt dan langzaam: "Dom jochie, weet je dan niet dat alles wat jij zal gaan zeggen het uiten van een eigen mening is? En dat is strafbaar in onze gemeenschap, begrijp je?"

Na twee broodjes kaas en een kop koffie keert de rechter terug.

"Na rijp beraad", zegt hij ijskoud, "wordt verdachte aan het ten laste gelegde schuldig bevonden en derhalve veroordeeld tot levenslange eenzame opsluiting. De zitting is gesloten".

Geniepig glimlachend gaat hij af.

Het publiek gniffelt. Het is gelukt. HET IS GELUKT!
Ze hebben Initiatief klein gekregen.

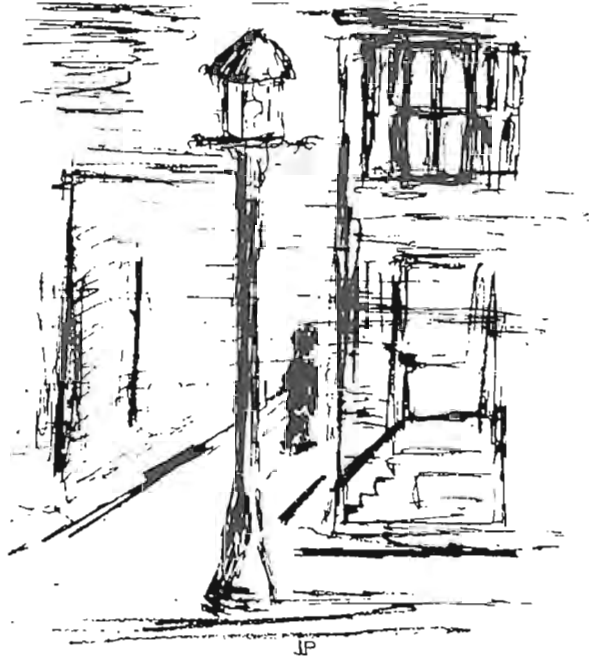
ton de rooij

5d

(uit: RAMMEI)

DE TIENDE JAARGANG IS OP TWEE NUMMERS NA, ERG ROMMELIG EN BEREIKT DAN OOK QUA UITERLIJK NIET HET PEIL VAN DE NEGENDE. TOCH IS HET OP EEN NA LAATSTE NUMMER, NAAR J. L. 'S SMAAK, HET BESTE WAT ER OOIT IS UITGEKOMEN. DE TOENMALIGE REDAKTIE HEEFT BLIJKBAAR IN DIT NUMMER PAS DE SMAAK TE PAKKEN GEKREGEN. JAMMER DAT DIT MAAR BIJ ÉÉN NUMMER BLEEF. DE DAAROP VOLGENDE (EERSTE BOLWERK VAN DIT JAAR) WAS QUA UITERLIJK OOK WEER GOED, MAAR VOLKOMEN INHOUDSLOOS, OMDAT HET ZO VLUG UITGEBRACHT MOEST WORDEN.

O
N
T
M
O
N
T
H
J
N
G

Straatlantaams deden vergeefse pogingen de mist open te rijten. Hun licht werd vrijwel direkt gesmoord. Mensen zag je nauwelijks. Met mijn kraag omhoog liep ik door de nevels. Oude pakhuizen lagen als rotsen langs de kaden. De grachten en havens borgen in zich een zwart, glimmend mist-dampend monster, dat naar bedorven vis en afval rook.

Het was doodstil. Plots hoorde ik voetstappen. Meer niet. Alleen voetstappen. Geen zware voetstappen, maar lichte vlugge tikjes op de glinsterende bakstenen van de kade. Ik keek in de richting, waar het geluid vandaan kwam, maar de mist belette me de persoon, aan wie de voetstappen behoorden, te zien. Ik ging harder lopen om te proberen de afstand die ons scheidde, te overbruggen.

Plotseling zag ik haar, een tenger meisje met kort, zwart haar. Ondanks de niet bepaald hoge temperatuur had ze geen jas aan. Het was een klein meisje van een jaar of zestien, zeventien. Ze stopte en draaide zich om. Op een vreemde manier lachte ze me even toe en toen ging ze de mist weer in.

Ik zag haar niet meer terug. Ook hoorde ik geen voetstappen meer.

Straatlantaams beukten nog steeds tegen de mist, maar deze bleef hun lichten smoren.

HET LEVEN ALS AMORIST

Ons vorige artikel heeft veel reacties teweeggebracht. Dat vleit ons natuurlijk zeer, hoewel het ons niet verbaast. Goede kwaliteitsprodukten verdringen altijd inferieure waar. Uit die reacties is gebleken, dat men iets meer over het wezen en doel van onze arbeid wil weten, voorts wie die duistere figuur G is, of wij praktijk houden, waar wij te bezichtigen zijn enz. enz.

Wel, het is duidelijk dat wij deze overmaat van reacties niet zonder meer allen tegelijk kunnen afdoen. Wij zijn evenwel bereid iets over onze voor de maatschappij der zielen zo onmisbare levenstaak te verhalen.

Zoals alle grote geleerden en miskende genieën trachtte B (pseudoniem voor A) zijn theorieën over de maatschappij der zielen te publiceren, maar de verderfelijke wereld der uitgevers had geen oor voor hem. Alleen bij de miserabele, mysterieuze G vond hij weerklink, en welk een! Zo kwamen ze bij elkaar en werden tot op zekere hoogte onafscheidelijk. G's geest wist A's ideeën volledig te vatten en zelfs met enkele essentiële zaken aan te vullen. G en A besloten later hun gebundelde theorieën niet meer uit te laten geven, maar in theorie aan de praktijk te toetsen. U hebt de resultaten van enkele onderzoeken kunnen lezen. Alles voor de wereld over hebbende, zijn zij als amonisten onlangs een praktijk begonnen die gevestigd is aan de Hoofdweg 21.

Betreffende onze arbeid.

Ons devies: "Arbeid is werk". En daar wij een broertje dood (R.I.P) aan werken hebben, kan men wel afleiden welk een moeite het ons kost toch zoveel voor de maatschappij der zielen over te hebben. Onze arbeid omvat een bekende reeks van punten:

- a) het helpen van zielen, noodlijdend op amoristisch gebied;
- b) het helpen van zielen, die denken noodlijdend te zijn op amoristisch gebied;
- c) het helpen van zielen die niet noodlijdend zijn op amoristisch gebied, echter denken dat ze het wel zijn;
- d) het helpen van zielen die noodlijdend zijn op amoristisch gebied, maar die denken dat ze het niet zijn (dit zijn de meest urgente gevallen, meestal ongeneeslijk)

Hierbij treedt een taakverdeling op: G spoort op, A behandelt en geneest wel eens, ofschoon dit laatste op inbeelding van de patiënt berust. Het wezen van onze arbeid is de noodlijdende zielen denkbeeldig te genezen. Dit lijkt in strijd met punt d), maar is het natuurlijk niet.

B schijnt op school al een reputatie opgebouwd te hebben, G echter staat aan het begin van een carrière die zijn weerga in de medische wereld nog niet heeft gevonden. Een korte, doch nauwkeurige, door hemzelf geschreven levensbeschrijving van deze laatste is wel op zijn plaats. "Eh ... eh ... - gecensureerd - ... eh ... " Hierin kenmerkt zich de man G, die in zo weinig woorden zo weinig weet te zeggen.

Reeds in dit vroege stadium van onze praktijk ontvingen wij al vele brieven, die interessante gevallen beschreven. We laten hieronder een bescheiden greep volgen. Onze amoristische ethiek gebiedt ons gefingeerde namen te gebruiken.

Lieve G,
Hij doet het weer. Ik ben ten einde raad.

- L. P.

Antwoord:

Beste L. P., ik ook. G.

(Weer zo'n kort doch eerlijk, niets verbloemd en ongenoemd latend antwoord van G).

Beste G en A,

Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik word achtervolgd door iets dat met alle geweld met me wil trouwen. Ik kan twee dingen doen: trouwen of de hand aan mezelf slaan.

H. de P.

Antw.: Beste H. de P.

Wij begrijpen het, er is niets aan te doen. Wij kunnen slechts één goede raad meegeven: maak u stijlvol van kant en als u daarmee klaar bent, belt u dan dit nummer: 483644 (telefoonnummer van de begrafenisonderneming "De Kraaienmars" N.V. 60% aandelen in handen van G, de andere helft in die van A).

Het verlangen om G en A te bereiken, hetzij schriftelijk, hetzij op een andere manier, kan worden bevredigd. Er bestaat een mogelijkheid om via ondergetekenden met hen in contact te treden.

Gustavus & Adrianus.

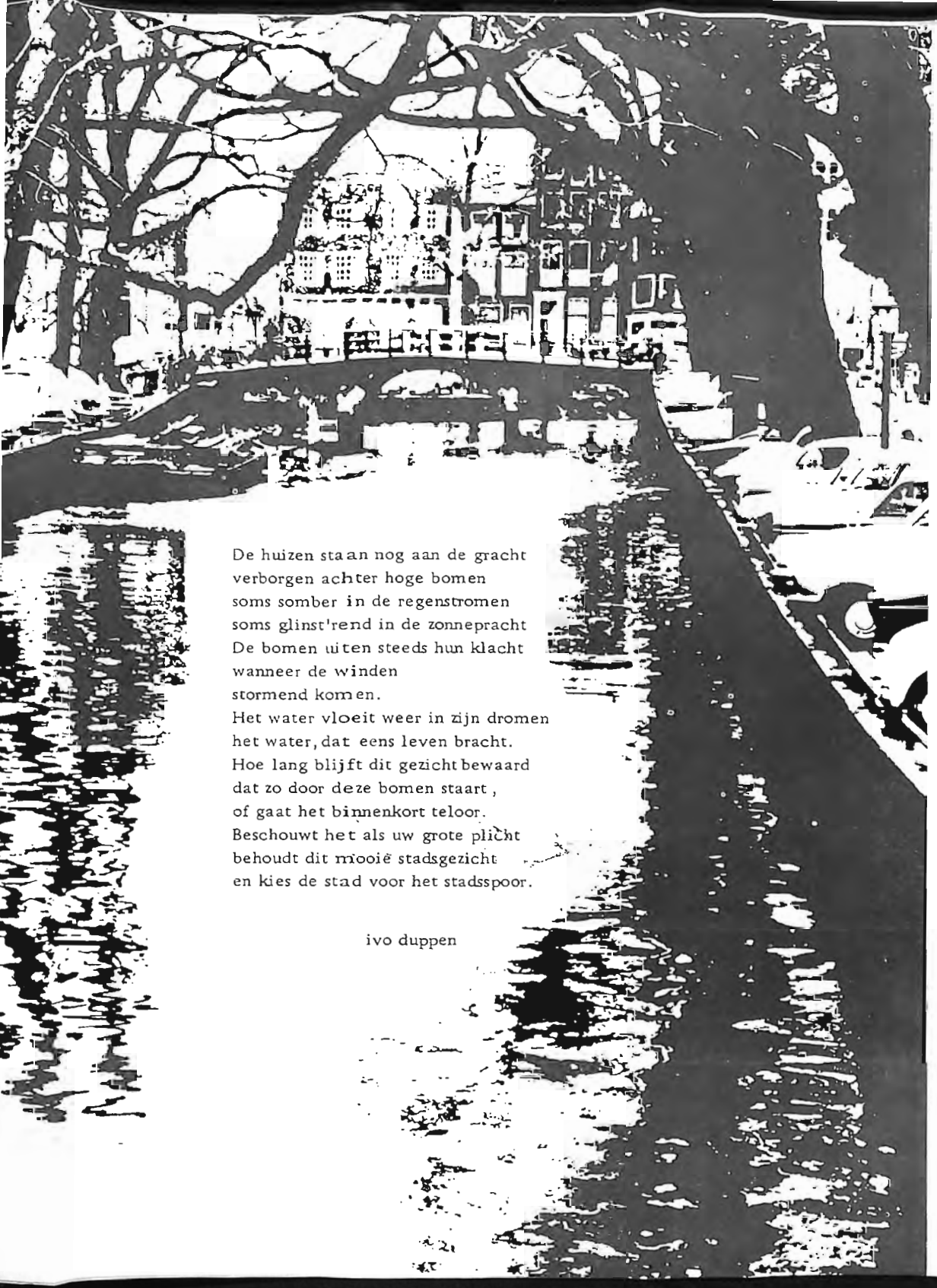
LAATSTE GEDACHTE VAN EEN VEROORDEELDE

Zij die het gezien hebben
zullen verbaasd staan
want ik zal wéér leven
om hen te tonen dat
ik terug kan lopen van de
plek waar ik begraven ben naar
de plaats waar ik
door hun handen stierf
en dat ik voor mijzelf
getuigen zal als de waarheid
in het openbaar wordt verkracht

c. c.

De huizen staan nog aan de gracht
verborgen achter hoge bomen
soms somber in de regenstromen
soms glinst'rend in de zonneplicht
De bomen uiten steeds hun klacht
wanneer de winden
stormend komen.

Het water vloeit weer in zijn dromen
het water, dat eens leven bracht.
Hoe lang blijft dit gezicht bewaard
dat zo door deze bomen staart,
of gaat het binnenkort teloor.
Beschouwt het als uw grote plicht
behoudt dit mooie stadsgezicht
en kies de stad voor het stadsspoor.

ivo duppen

KATHARSIS

Toen keek ik op, en zie, twee mannen stonden
aan weerskanten van de rivier, en ze riepen tot
de man, die boven het water van de rivier was:
"Hoe lang zal het duren tot het eind van deze
vreemde dingen komt?"

En de man in de nevel boven de rivier sprak:

"Eén tijd, tijden, en een halve tijd, wanneer
de macht van de vernier van dit volk gebroken
is".

Maar
de afgezwangerde aarde
is leeg
leeg
leeg

Zoekend bolt een valscherp naar beneden. Een mens leert zwemmen in de ruimte.
Daniël rent. De symmetrie is weg, de touwen kruipen over de grond. De mens wor-
stelt. Daniël maakt los. De mens is gewond, Daniël buigt zich over hem; de mens
schiët. De mens vergrijst, verzuurt.

De chaosnevel roept, een fluitende
oertoon trilt mijn bewustzijn los.

De engel laat de globe vallen
water spoelt gretig over een rots van afschuw,
travestie is bij de wet verboden;
ride on, kids, let's ride on.

Kruiswoord
ik zie er niet een;
een zilveren nymfomaan
ik zie er niet een,

Een meisje loopt voorbij, een drukgolf verplaatst zich. Het veld rondom weet van
niets.

De man in de verte roept, steekt zijn arm omhoog, wuift.

Het meisje luistert, lacht blij; ze begint te lopen naar zijn kant, te rennen.

Zijn beeld reikt van de horizon tot het zenith. Ze struikelt, staat vlug op.

Op de plaats van het beeld is een witte schim, een verblindingsvlek, die paars weg-
schuift. Het meisje kijkt stil rond.

In de verte wordt geroepen, heel in de verte wuift een arm.

Een glanzend geel kleed glijdt
in een spiraalbeweging langs de zuil naar beneden.

Hier houdt men zich bezig
met de Nieuwe Zakelijkheid;
art. 451 Wetboek van strafrecht.
please kids, can't you help me.

Een mier
kruipt langs een
37 meter lange
spinneweb draad
de mist in.

Een zandhoop is een buil in een vlakte. Twee zandhopen zijn twee builen, er is hard
geslagen. Integratie, samenvoegen, is hier een vorm van hypnose; kijken wie het
sterkst is.

Er wordt weergeslagen. De zandhopen vallen over elkaar heen, en alles is weer vlak.
Elke ekonomies denkende kamelendrijver
zal zijn kamelen in serie schakelen.

Als het te laat is, is het te laat,
voor banale zaken is geen tijd meer,
een beeldhouwer maakt kubussen.
Look kids, I'm flying.

Habakuk zweeft
aan zijn haren
met zijn voeten
door een modderpoel.

Eén tijd

tijden

een halve tijd.

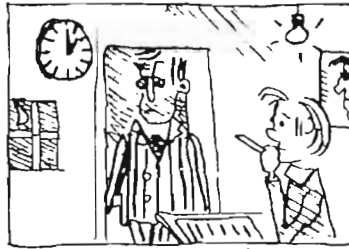
wanneer de vernieler van dit volk
gebroken is en
gewroken is.

Door mijn schuld
door mijn schuld
door mijn overgrote schuld
sorry,
Kids, I'll try it another time;
misschien is het volgende leven
beter.

Jos 6b

het begon zo leuk.....

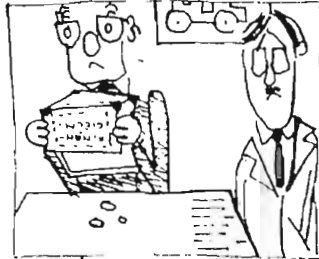
men werkte met man en macht.....

om het zo a kelyk mogelijk

maar toen begon het....

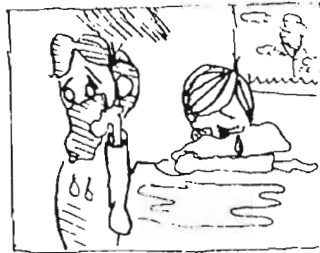
er kwam geld te weihig.....

en kritiek te veel....

maar dat is nog niet alles...

de pens ging weg!!!

bovendien werd derde de reda

met welgevallen zag de schoolleiding...

hoe het schoolblad verbor...

en moest beloven...

ntrek-
e maken...

waarschuwing

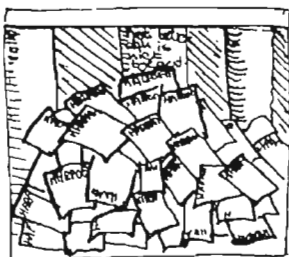
Bij deze moeten wij U
er nadrukkelijk op wijzen,
**geen enkel beeldje of stukje
uit de naakt- of sexscenes te knippen**

een van onze
redactieleden, heette
EGBERTS, weet u ook
meteen waar de
naam "DOUWE, EGBERTS!"
vandaan komt.

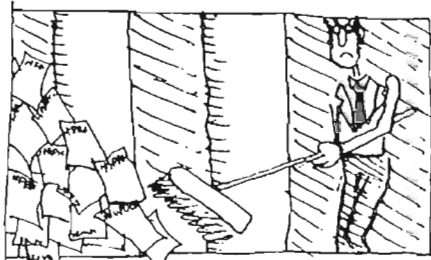
op alle fronten.... (dit zijn 2 archiefbladen)...

van leerlingen
en leraren....

publiek of
stilzwijgend...

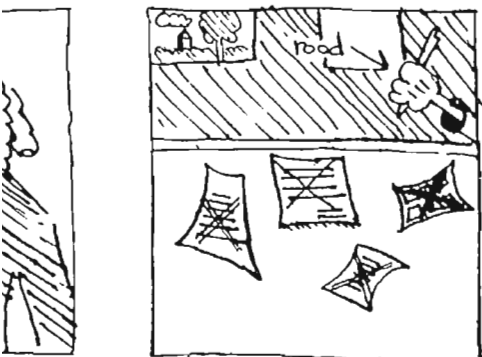
(de strafmiddagen
zijn er goed voor)....

n-
ctie... en de advi-
seur ook....

de strijd tegen het noodlot
nam dan vang....

alle censuur toe
te laten.....

vandaag weet u.

le
ge

SCHOOLparlement

VERKIEZING KLASSEVERTEGENWOORDIGERS

Het is de bedoeling, dat het Schoolparlement na de Kerstvakantie aan de slag gaat. Dus moeten er vóór deze vakantie verkiezingen gehouden worden, maar eerst moeten er klassevertegenwoordigers komen.

Tot nog toe betekende klassevertegenwoordiger zijn niet veel meer dan 'het boek' sjouwen; veel klassen kozen dan ook geen vertegenwoordiger, maar een boeksjouwer. (Dit kon ook een 'zij' zijn.)

Dit wordt nu anders . . . hopen wij.

Bij het tot stand komen van het Schoolparlement krijgen de klassevertegenwoordigers een belangrijke functie: zij zijn de verbindende schakel tussen de klassen en het S.P. Zij corrigeren de plannen, geven eisen en protesten door, en brengen informatie over. Als het S.P. eenmaal funktioneert, blijven zij tussenpersonen, die meningen in de klas peilen, communicatie onderhouden, op de hoogte blijven, etc.

Kortom, zij zijn wezenlijk vertegenwoordigers.

Houdt daarmee rekening! Let op wie je kiest!

WAT IS DAT : SCHOOLPARLEMENT ? (voor eersteklassers en verteegachtigen)

Het S.P. is een vertegenwoordiging van de hele schoolgemeenschap, die de schoolleiding adviseert. Bovendien stelt het commissies in, die leerlingenactiviteiten organiseren. Op democratische wijze worden de leden, die namens de leerlingen zitting krijgen in het S.P., door de hele school gekozen.

De verkiezingen vinden plaats in december a.s. Iedere leerling kan zich kandidaat stellen uitgezonderd eindexamenklassen.

Iedereen kan stemmen. Principe: one man, one vote.

V R A G E N ? . . . . . O P M E R K I N G E N ? ?

Heb je kritiek, problemen, voorstellen: werp een briefje in de SP-vragenbus.

En . . . kom op onze hearings, waar je op alle vragen antwoord krijgt.

jl.

Voor de Junoren

Jeugdige heren
van 2 tot 16 jaar

Van Baerlestraat 10
telefoon: 73.34.40

The Society Shop

AMSTERDAM

HEREN- EN JONGENSKLEDING

Voor de Senoren

Van Baerlestraat 10
hk. P.C.Hoofstraat
telefoon: 79.12.53

Speciaal voor leerlingen van L.O.-, M.U.L.O.- en V.H.M.O.-scholen

BIJLESSEN IN:
(desgewenst aan huis)

REKENEN - WISKUNDE
NATUUR- EN SCHEIKUNDE

JAC. JANSEN

POSTBUS 1563

Succes door energie!

HANDELSOPLEIDING
DINKGREVE
WILLEMSPARKWEG 31
AMSTERDAM-ZUID
TELEFOON 71 24 04

Handelsopleiding

H. J. B. Dinkgreve

Boekhouden M.O. - S.P.D. - M.B.A. - Praktijk-
diploma's Boekhouden en talen. Typen en Steno
Middenstandsdiploma (officiële I.M.O. opleiding)

Lid V.D.P.I.H.

Lesadressen: Willemsparkweg 31 - Da Costakade 102
Jan de Louterstraat 40, Sloterveer

